

მე-20 საუკუნის ავსტრიული ლირიკა. მასალები
ÖSTERREICHISCHE LYRIK DES 20. JAHRHUNDERTS. MATERIALIEN

თბილისი
2008

ქრისტიანე ლავანტი

* * *

ამათ ვუწოდებთ ადამიანებს? – რა ადვილია ეს დაივიწყო!
ისინი მზის ქვეშ გაფენენ ჩრდილებს,
ტლანქსა და უხეშს – და ხმიანობენ.

უცნაურია: – მათ "მამაკაცებს" ვუწოდებთ, ვგონებ.

მამაკაცები? – კაცი? – განა ამ სიტყვას კვალში

შეძახილად არ მოჰყვა "ტრფობა"

და თან ტკივილი, ხომ ასეა, ჩემო წიგნო ზმანებებისა,
შენ ეს წარმოთქვი წამღერებით, გრძლად და ბრწყინვალედ,
გრძელი ზონრები ტკივილისა, ვით მატარებლის ლიანდაგები,
მაკავშირებს ადამიანებს.

შემდეგ მოვიდნენ ცხოველები, დიდი და ბნელი,

რომელშიც ნელა ავდიოდი, რადგან ხმამაღლა ღრიალებდნენ
მათი თავები,

მერე კი შიგნით ვიღაცამ თქვა: "ჰე, ღავიძარით!"

გვერდიგვერდ იხზნენ, ვინც საკუთარ თავს გოგონებად
იხსენიებდნენ,

ხმელი ფოთლების შრიალივით ჟღერდა მათი ჩურჩულის
ხმები,

როცა ჰყვებოდნენ, რომ მათ სატრფო ელოდებოდათ.

"სატრფო" რა არის – ეს მსგავსია სენის, რომელსაც
სწრაფად მოიხდი,

და შეიძლება ჩაწვდე ისე, რომ ტკივილი არ განიცადო,
ამის მერე კი ადამიანს რჩება რაღაც, ტანზე აკრული,
როგორც ყვავილის მტვერი, როგორც უცხო სურნელი,
თუ ამით მხოლოდ გუშინდელი გრძნობა ნავლდება?

მაშ, ზმანებების ბალახია? – უეჭველად – ბალახია ზმანებებისა!

მისი გასინჯვა იმ დრომდე არ შეიძლებოდა,
ვიდრე საყვარელ მიწაში არ დაგბრუნდებოდი,
შინ, ჩემს ბოლქვებთან.

* * *

დიახ, უფალო, მწამს, არსებობენ ორეული-ყოვლისმცოდნენი!
დიდი ხანია, ერთი მათგანი აქვე, ჩემი გულის ქვეშ სახლობს,
მისგან აშორებს მეოთხედი მტკაველი მხოლოდ.
ჩემს თვალებს იგი ცრემლებს ჰპარავს,
ჩემს ყელს კი – ქვითინს,
რათა ყოველთვის მათზე უფრო ადრე იტიროს.
რის გამო ტირის, მე არასდროს არ მეუბნება,
არც მიმანიშნებს, ვის ეკუთვნის ცხელი ცრემლები,
მაგრამ ასეთ დროს ჩემი გული დელავს, ირწევს,
ვით უნუგეშო, უიმელო დედის სხეული,
რომელშიც კვდება ნაყოფი და ლპება, სივდება.
თუმცა, ძნელია შევადარო იგი რაიმეს,
ფიზიკურ ანდა სულიერ ტკივილს,
ვერც ვერაფერი დააცხრობს და დააშოშმინებს,
ვიდრე თავად არ გაუვა ყავლი.
ხშირად კი ეს დრო განა დღეებს – თვეებს მოიცავს,
უმეტესწილად – მხოლოდ შვიდ დღეს,
ვიდრე გარედან არ მოვა მაცნე
და არ მაუწყებს, რომ კიდევ ერთხელ
შენ საბოლოოდ ფესვებს უჭრი და ანადგურებ
ჩემს შემორჩენილ, ერთადერთ იმედს.
მხოლოდ მას შემდეგ თუ იძინებს ჩემი მოსახლე,
ეს საშინელი ორეული-ყოვლისმცოდნე და
თვალებს უბრუნებს მოპარულ ცრემლებს,
ხოლო ყელს – ქვითინს,
გული კი – ყოველ ჯერზე – დელვისკენ
უფრო და უფრო მეტად ისწრაფვის.

* * *

შავსა და წითელ კლდეების ძირში
ჩამარხულია სამყაროს შუშის ნახევარსფერო,
რომელშიც იყო სურათები
შენი და ყველა ადამიანის.
ეს შუშა აღარ გამთელდება.
აღარასოდეს არ გახდება სამყარო სფერო,
აღარასოდეს არ ექნება მას სინარულის ელვარე ზეცა
გადახურული მიწის ზემოდან,
მხოლოდ კლდეები – შავი ფერის, წითელი ფერის.
მე ვაბრახუნებ ჩემი სუნთქვით,
ჩემი გულით და
ველარასოდეს ვერ დავაღწევ თავს ამ სიმძიმეს.
გარეთ ცოცხალი სურათებია,
გარეთ მალაროს ფარანი ბჟუტავს,
უფალო ღმერთო, შენს მძლავრ ხელებში.
რად არ მოუხმობ ჩემს ბრინჯაოს მთავარანგელოზს?
მე ხომ მის გამო აქ ამომქოლეს,
როცა სიცოცხლის ფესვის მალლა ამოსატანად
ღრმად ჩავაბიჯე ძველ მალაროში.

* * *

უკან წაიღე ხსოვნის ყველა ადგილიდან
შენი სახელი, უკვე დამფრთხალი,
წაიღე, ვიდრე აღისფერი მამალი ჩემს გულს
დაამარცხებს და საბოლოოდ დაუფლება.
სანამ დადგება შუალაძე, ჩაიფერფლება
ვარსკვლავების ხე მოსახვევს იქით,
ქვა სადგურის ქვეშ, ლიანდაგებთან,
ქალაქის სამი მეოთხედი და მწყალობელი ზურგი ღმერთისა.
დაიწვება და დაიფერფლება ბაგე ყოველი ადამიანის,
ვისაც დასცდება შენი სახელი დაუფიქრებლად,
ჩაინაცრება წელიწადის ბეჭედი შენი
ჩემი ცხოვრების ნაღვლიან ხეში.
უკან წაიღე, დაიბრუნე შენი სახელი!
მე ის ჯერ კიდევ ჩემი მკვდარი, უსულო დედის
უკანასკნელი ძალისხმევით მივიკარ გულზე,
დაიფერფლება ისიც სევდა-გარამისაგან.

* * *

დროის საათებს შორის დგას რიგში
ჩემი სიკვდილის საათიც და თავის ჯერს უცდის.
ო, ზოგჯერ როგორ სიხარულით ამოვიღებდი მას ამ რიგიდან,
გადმოვიტანდი ჩემთან ახლოს, წინათგრძნობაში.
მაგრამ ვინ მეტყვის, რომ სწორედ მას შევახე ხელი?
ყველა მათგანი ერთმანეთს ჰგავს, სახელები კი
არ გააჩნიათ ანდა თუ აქვთ, საიდუმლოა
და მხოლოდ ღმერთს და საკუთარ თავს ეკუთვნიან, ვით
მონაზვნები.

ხშირად ვიღვიძებ შუალამისას, თითქოს მომესმის ძახილი და
მეჩვენება, ვილაც როგორ ეყრდნობა კარებს,
ვფიქრობ შეშლილი: "შეიძლება, ის მოდგა კართან!" –
სუნთქვაშეკრული, მომუჭულ ხელს ვიფარებ პირზე,
რადგან უფლება არა მაქვს, რომ ხელთ ვიგდო იგი.
თუმც, ესეცაა: ამით ბევრ რამეს, ყველასათვის ჯერაც უმწიფარს,
ნაადრევად გადმოვიღებდი, გამოვუხმობდი უსამართლოდ ჩემს
ბედისწერას,
შეხვედრებს, ტრფობას, განშორებებს, მკვლევლობებს, ვნებას,
უამრავ სიკვდილს, გულებისთვის მხურვალე გრძნობებს,
და – თუ არ ვცდები – ნალველსა და ჭირ-ვარამს შენთვის.

* * *

მაშინვე, როცა ბრძანებებს გასცემ,
ცა ტყვიის კუბოდ გადაიქცევა, მიწა კი – ლოდად,
და მაინც, ამის მიუხედავად, მიმტკიცდება სხეულში სული
შიშის დაძლევიტ მოპოვებულ სისხლიტ და ხორციტ
და უცნაურად საიმედო, ბნელში თეთრად
ელვარე ძვლებიტ.
დიდი ხანია უკვე, რაც ჩემს მარტოობაში
იღუმალება იარება ჩაკეტილ წრეზე
და თავის ცხრავე ლამპარს უცვლის ხშირ-ხშირად ადგილს,
ვიდრე აღარცერთს არ ექნება შეშლილი სახე.
თუმც, მუდამ ერთი ადგილია განათებული,
შენ რომ ააგე, ის სენაკი განსაწმენდელის,
სადაც არასდროს იხედება ღმერთი და მისთვის
ცაც, ჯოჯოხეთიც – ერთნაირად ორივ უცხოა.
შესაძლო არის, მხოლოდ ღმერთმა უწყის, თუ რითი
სულდგმულობს ჩემი სული მას აქეთ,
ვინ ეხმარება ტყვიის კუბოს და კლდის ლოდს შორის
გზა გაიკვლიოს სინათლისკენ შენმა ყვავილმა.

* * *

უბედურებაც ჩამომართვი და გადაკარგე.
შემოგანათო ქვე-სამყაროს მჭვრეტე თვალები,
გისოსებს შორის ძილ-ბურანმა რომ მომაწოდა,
ვით მკვდრის ვაშლები ან საფლავის ორი ლამპარი?

შენ ყურს არ მიგდებ. იქნებ სმენა დაგეხშო უკვე?
ჩემს ყურებში კი გაბმით რეკავს ზარების წყვილი,
შემორჩენილი იმ დროიდან, როდესაც ჩემი
უბედურება მარწყულებდა და მაპურებდა.

რა თქვი? სრულიად უნდა გავქვავდე
და ჭის გისოსის ქვეშ ვაგროვო წყალი წვეთებით,
ვიდრე სარკული წერილით არ მომიბრუნდები,
ჩემს ქვე-სამყაროს მჭვრეტე თვალებს რომ გადაუშალო.

* * *

თუ მოისურვებ გამომეცხადო
ჩემთან მოსვლამდე ერთი ჯამი რბე
შენ ჩემი გულის ღრმულში ჩაასხი
სადაც ბინადრობს მრისხანე ზღარბი
შიმშილისაგან გაცოფებული.

თუ მოისურვებ გამომეცხადო
ჩემთან მოსვლამდე ცეცხლის გვირგვინი
ჩემი ტვინის ქერქს გარს შემოარტყი
სადაც მორიელს გესლით აღსავეს
დაჰყავს თავისი ნაშიერები.

თუ მოისურვებ გამომეცხადო
ჩემთან მოსვლამდე წმინდა ლოცვები
უკითხე ამ ჩემს ენას ქვადქცეულს
რომელიც სიტყვის დასაფერფლავად
ყოველდღე ცხრაჯერ ჩადის ჯოჯოხეთს.

მას შემდეგ როცა აღასრულებ ამ ყოველივეს
მობრძანდი გახსნილ შუბლს და ბაგეს შემოგაგებებ
ჩემი გული კი სათუთი და სინაზით სავსე
ვიდრე არ მოხვალ ჯვრის ნიშნის ქვეშ დაგელოდება.

* * *

რაც ფიქრებიდან ვერ გავახუნე,
შენი სახელით მაწამებს, მახრჩობს,
ერთი ვარსკვლავი იმ ფანჯრის ჩარჩოს
შერჩა, შუბლით რომ გავეხახუნე,
რათა ყოველი გადამეშალა.
მთვარის სინათლე რალამ შეშალა,
გზა დაბნევია ამ შუალამეს,
უბრად ჩამსხდარან ბორცვები, რამე
ფარული ტანჯვა აწუნებთ თითქოს.
"მამაო ჩვენოს" ვკითხულობ, ვითხოვ
შვიდჯერ, და ყველა გავხარჯე უკვე,
ვამჩნევ, თითქოსდა საკმეველს ვუკმევ,
ასე ქროლდება ყველა, ვით ერთი,
ვიდრე ინათებს. მე ვერ მცნობს ღმერთი.
მთვარის სინათლე შორდება სახლს და
ვარსკვლავი – ფანჯრის ჩარჩოს – მე ვიცი
დარჩება ფიქრი, არ უნდა ახსნა,
ის შენს სახელში ანთია, იწვის.

* * *

არ მოაშორებ ჩემგან ამ ვარსკვლავს?
შენ გეუბნები, მეზობლის ძაღლო,
აღარ მოუშვა ის ჩემთან ახლოს,
პირზე უაზრო სიცილი აკრავს!

შეჰყეფე ერთი ძაღლურად, ავად,
ქარივით გაქრეს, გამეხარდება,
მე სხვა ვარსკვლავის არ მსურს ხატება,
ძაღლ-ვარსკვლავი ხომ შენა ხარ თავად!

ფიქრობ, რომ ჩემს შავ გულს არ ეყოფა
ეს ყველაფერი, რაც არის ახლა?
ის ბრმად პოულობს ტკივილს და დახრავს,
ვიდრე თვით ორად არ გამეყოფა.

არ გშია, ძაღლო, აქა ხარ ისევ?
რაიმე ჭამეთ, წადით თქვენ ორნი!
გადაიკარგა ვარსკვლავი შორით,
ვტირი და კი ვერ ვპოულობ მიზეზს.

* * *

რატომ მაჩვენებ დედისეულ ნიშანს სხეულზე?
მე ხომ არ გშობე, შენ გაჩნდი თავად,
ჩემი პატარა გაპარსეს კრავად
და ახლა ყმუის ძუ მგლად ქცეული
ველზე ოთხოცდაცხრამეტი ფიჭვის.
შენი ნიშანი ანათებს, იწვის
ხან მილეულ და ხან სავსე მთვარედ,
ჩემთვის უცხო ხარ, ვერ შევიფარებ,
ვერ გალიარებ, ეძებე სხვები.
მიწის ნაშობი მე მეტად მიყვარს,
მას ჭინჭრებიდან რომ ამოვიყვან,
სიხარულისგან დავისუსხები.
გამალარიბებს ყოფნა აქ მისი,
მაგრამ ბეწვი აქვს ნაზი, ფაქიზი
და სუნი ასდის ახალშობილის.
მე ნუ გამპარსავ, ხელს ნუ შემახებ!
მთვარის ნიშანი ნიშანია მამისეული,
ვინც მე მომტაცა პატარა და დავრჩი ეული.

* * *

ფერზე მოდის და ივსება მთვარე,
ვარსკვლავთა სახლი აიგო გარეთ,
მიწა მსხლის სურნელს ამოიღინებს.
მე შვიდი შუბლით ვფიქრობ, შვიდივე
ცდილობს საკუთარ აზრების დაცვას,
ორი კამათობს, ქვა სჯობსო მარცვალს.
ხუთს – ხუთნაირი ძილი ერევა.
ყველას რომ ჩემთან სურდა შეკრება,
ეს, რა ხანია, აღარ მაკვირვებს,
მერე კი უკან წასვლას აპირებს
ყველა, მას შემდეგ, როცა შეძლებენ
ხელთ იგდონ... ვიცი, რასაც ეძებენ,
რად თხრიან ჭის ძილს, მარცვალს და იმ ქვას,
სურთ მიაკვლიონ იქ უფლის სიტყვას,
რომელიც კურნავს, ტკივილს აცილებს,
მსხლის სურნელს პურად გაუნაწილებს
ყველას, ჯერ კიდევ ვინც ჭამს. ეს სიტყვა
გადაგავიწყებს, რაც არ გსურს, ითქვას!
სწორედ ამიტომ ეძებენ, ალბათ,
და ყველაფრისგან ვიცლები სწრაფად.

* * *

შემოქმედო, რაც ყალბად ჰქმნენ, დაივიწყე!
მხოლოდ სისხლის გადამსხმელად რომ არ იქცე,
რაც გვამია, ეგ გადასხმა ვერ დაიცავს,
კვლავ დარჩება გვამად, რათა დაბლა მიწას
შეუერთდეს სიხარულით, განა ზეცას.
წადი, მორთე შრომანები შენებურად,
ბელურები ტკბილი თაფლით დააპურე –
მე საკვებად ობს ვიყენებ, ჟანგის მტვერსაც.
შენ ამბობ, რომ ამითი ვერ დავნაყრდები,
ღვთიურ ქალაქს რად მიხსენებ? როგორც ვხვდები,
მას მრავალმა მიაღწია. იყვნენ სხვები,
მე კი კვლავაც აქ ვიცხოვრებ, ამ თიხაში,
მსიამოვნებს, ქვად ვიქცევი მცირე ხანში,
მაგრამ ტვირთად შენ არასდროს დაგაწვები.

* * *

გულო, გასწი, სადაც ითხოვ,
მიაშურე მთვარეს, იქ ხომ
ბინადრობენ სულელები.
ჰა – დატვირთე ეგ ურემი,
გადაავსე, როგორც გინდა,
ხოლო ლაგამ-უნაგირად
შენს ანგელოზს სისხლძარღვების
მტკიცე ბადე ჩამოაბი.
არც ყმა მინდა, არც ღოლაბი,
დანმარება არ მსურს სხვების,
მე მივხედავ ჩემს თავს თვითონ.
ჩემი სისხლის ჩარჩი გახდი
და მთვარეზე გადასახლდი,
იქ თავს იგრძნობ, შინ ხარ, ვითომ,
არც შეგცივა, არც შიმშილი
შეგაწუხებს. მუდამ მშვიდი
იყავ – სულელების დარად –
მაგრამ თავში გქონდა მყარად
ფიქრი მასზე, რაც ვერ ვპოვეთ.
ეს მაქვავებს და სულს მირყევს,
შენ მთვარეზე შენს ხატს მიჰყევ,
ღმერთს გაფიცებ, მიმატოვე!

* * *

საფეთქლები მებერება თბილი ქარით –
გსურს, რომ ჩემი მანსოვრობა შესვა, ღმერთო?
მიწას წვეთიც კი არ უნდა დაეღვენთოს,
ის ხომ ასე ლამაზია, მინით არის
ჩამოსხმული და ლამაზად მოხატული.
არც ერთ სასმელს შეუძლია, რომ დააღბოს
შენი ტვინი, გამოცალე სრულად ამ დროს
ჩემი ქალა, ეს არ არის შენთვის რთული.
ძალზე სწრაფად ავიწიე ზევით, მაღლა,
დაბლა მოჩანს ტყეების თმის ზშირი ტალღა,
თეთრ ქალაქს რომ შემორტყმია, თითქოს კრავის
ირგვლივ ლომის ფაფარია, წითლად ყვავის
მამლის ბოლო და ბიბილო იქვე, გზასთან,
სადაც ადრე იდგა შენი ძის ცხედართან
მანსოვრობა ჩემი. ნუთუ უწყის ვინმემ,
ჩემს ძველ ყოფას თუ რამდენად განმარიდებ?
აღარ ვიცნობ მე იმ ტანჯვას, რომლის ძალაც
მაიძულებს, რომ მაცხოვრად თავი ვიგრძნო,
ეკლებს შორის გზა გაიგნო, ღმერთო, ვინძლო,
გულმოწყალედ შესვი ჩემი თავის ქალა.

* * *

ამღვრეული ვწერ და ვუძებერ,
სიტყვა ელავს მთავრის შუქზე,
დასაცინი გაგხდი მტრედის,
წყლის სარკიდან, გზა რომ შედის,
გავეყვი და სხვა სოფელში,
სიმარტოვის სამყოფელში
შევაბიჯე უსახელოდ.
ჩემი მზერის მარცვლის ღერო
სანამ დიდი გაიზარდა,
მომიწევდა მთვარისა და
მტრედის მოკვლა, სულ რომ მმტრობენ,
დამცინიან და ბუღობენ
ჩემი ძილის ხეზე, ხოლო
ის კი ხმება. ხშირად მხოლოდ
ერთი სიტყვა, ვით ბრმა მგზავრი,
ჩანს მის ქერქზე, მე მას ვგზავნი
უსარგებლოდ ჩაიხრახნოს
შენი ძილის სხეულს შიგნით,
ხოლო მთვარის ნაჭერში კი
ჭეშმარიტი სიტყვა სახლობს.

* * *

ჩემი ხერხემლის თითოეულ მალას უყურებს
მზის თითი და მათ განსხვავებულ შეკითხვებს უსვამს –
მე დღის ქვეშ ვსახლობ, სრულიადაც არ ვუგდებ ყურს მას,
რადგან ყურებში გაბზარული ზარი გუგუნებს
დღისით და ღამით, გამუდმებით, აღარ ჩერდება
და გარეთ აგდებს შენი სახელის უსულო სხეულს.
ჩემი ნება კი რახანია უპოვართა სახლში ბერდება,
ცივი ცოდნის ფიფქს, უკანასკნელს, მზის სხივით ძლეულს,
მის სახურავზე ცრემლი სდის და მიჟონავს შიგნით.
ტანჯვა-წამება, დაკითხვისას მზის თბილი თითით,
სინათლეს მოჰფენს, რაც კი არის ღრმა, ბნელ ხაროში.
იქით არასდროს ვიხედები, ქვე-სამყაროში
ჩაგყურებ ორმოს, სადაც ერთ ღროს შევხვდით ერთმანეთს
და სათითაოდ ვითვლი შენი სახელის მალებს,
იმ ღროს, როდესაც ჩემებს მზისგან ნაჩხვლეტის ძალა
გამოაფხიზლებს, გონს მოიყვანს და ყველა მალამ
იცის, რაც იყო, რაც არის და რაც ხვალ იქნება.
ყველაფერს მხოლოდ თავის ქალა განერიდება,
ის გრძნობს, მზის სითბო მახვილივით როგორ ატყდება
ჩემი გონიდან საიდუმლოს გამოსათხრელად.

* * *

რა ძნელია, შენ არ იცი, დამიჯერე,
"ჰოს" სათქმელად ყველა გრძნობა დაითანხმო.
ზოგჯერ მიწევს, ძალღებავით რომ გავლახო
და მარყუჟით მოტყუებით დავიჭირო,
შევაკავო ერთად ყველა.
მაგრამ ხშირად იქცევიან თითქოს გველად,
უხმაუროდ გარეთ გასრიალდებიან,
როცა შენი ფლეიტიდან გადმოსული ჰანგებია
მოდებული აქეთ-იქით დედამიწას.
გარეთ ყოფნას მაშინ დიდხანს უნდებიან,
მაგრამ მერე შინ უეცრად ბრუნდებიან,
რათა ჩემზე გაბატონდნენ – ვინ დამიცავს.
ერთმანეთში ირევიან, არასწორად ლაგდებიან,
ყველაფერზე უარობენ, არაფერზე მთანხმდებიან
და ჩემს ნებას წინ და უკან აბრუნებენ.
მხოლოდ ერთი რამ დააცხრობს იმათ ვნებებს
და მეც შევძლებ მოვიქციო ხელში მაგრად:
არტახები მოვქსოვო და გადავაკრა
ტვინის ირგვლივ, გულისაკენ, მხრიდან მხრამდე.
მაშინ, როგორც აბრეშუმი, რბილდებიან
სასუფეველს ცისას განერიდებიან,
ვიდრე თვალებს ტკივილისგან მოვხუჭავდე,
- ჩემი მზერა გიჟმაჟური, თვალის ჩინი,
მოახერხებს, აშობინოს ქვასაც ჩვილი,
სიძამაცით, ცბიერებით არის სავსე –
რა ძნელია, შენ არ იცი, ყოფნა ასე!

* * *

მხოლოდ ჩიტები თუ შეძლებენ
გადაიარონ ამ მყიფე ძილზე.
ქვემოთ კი, წყალში, რომელიც ფხიზლობს,
აჩქარებული ნაბიჯები,
უკვე ნახევრად მფრენი ჩიტების,
უფრო მრავლდება.
ოჰ, ჩემს სულს უმძიმს!
ვინ ჩამოჰკიდა კისერზე ლოდი,
ანდა ფრთები ვინ შეუბოჭა?
არადა, სწორედ იგი არის აჩქარებულ ფრინველთა დედა
და ოდესღაც გადმოვლილი ღრმა წყლების თავზე
მიადგა კუნძულს, რომელიც ბრწყინავს.
ყურს უგდებს ზევით,
ყურს უგდებს ქვევით
და იმ ღროს, როცა ფხიზელ ძილზე
ფრინველებივით სუსტი ფეხებით აბიჯებენ მჩატე ფიქრები,
ის ქვაზე უკრავს, როგორც დოღზე:
დიდება უფალს მალლა ზეცაში!

* * *

შენ ეს ფრინველი დამცინავად აღარ დაგისტვენს!
მე მისი ყელი ნინევიელ იმ ქალს მივყიდე,
დედის საწოლში საიმედოდ თავს რომ აფარებს,
და სულ სხვაგვარად გალობს ახლა ფრინველი მისთვის.
ამ სიმღერებით მის ბავშვობას კვებავს, აპურებს.
მთვარეს ლოყები ჩასცვენია, ჩემთვის შიმშილობს,
ქურასთან უწყლოდ იტანჯება დამშრალი გობი
და მოცანცანხე შუქი ჩემი თვალებისა ფანჯრის მინაში
ნინევიელს უმზერს თვალებში.

* * *

მე ჩემს რისხვაში სრულად ჩაგძირე!
ახლა მიწაზე ფოლადისა ხარ,
ხოლო მიწის ქვეშ შენი ფესვები
დაფშვნილ ქვებს შორის გაიტოტება.

ნუ გამოიღებ ჩემს გამო თავთავს!
განა იმიტომ გაგწრთე ფოლადად,
რომ დამანაყრო, ჩემია მწიფე
ვაშლის ნაწილი გველგესლას ტოტზე.

მახვილს თუ შროშანს – ორივეს ჰგავხარ!
მინდა ავტყორცნო შენი სიბასრე
და ვიქცე მიწის სათუთ ღობილად,
ვაცდუნო ღმერთი, ვით მან მაცდუნა.

ღმერთმა ჩემს გულში სამჯერ ჩაგძირა,
გიბრძანა, რომ მას არ დამორჩილდე –
მე კი რისხვაში ჩაგძირე; ღვთის ძეს
წაუღე ჩემი ვაშლის ნაწილი!

* * *

მომწყვდიტე ყველა სიხარულისგან.
მაგრამ, უფალო, ამისდა გამო
ზუსტად იმდენ ხანს დავიტანჯები,
რამდენსაც თავად მე მოვისურვებ.
შენს წინაშე ვარ, შეპყრობილი რაღაც შეშლილი კადნიერებით
და მრისხანე გამბედაობით.
აღმართე ხელი, ძირს დამანარცხე,
მე კი კვლავ უფრო მაღლა ავხტები,
მომცრო, წითელი, მრისხანებით აღსავსე ბურთი,
არ მოგშორდები თვალთახედვიდან.
ყოველი მხრიდან, სადაც მისვრი, შენთან ვბრუნდები,
რადგან მომწყვდიტე ერთადერთ ადგილს,
სადაც ჩიტივით ლაღად ვფეთქავდი,
ბურთად მაქციე და გამახვიე
მარადიული ტანჯვის ბაღეში.

* * *

კუ, ასპიტი და ოქროს მახვილი!

ყველას თავისი უფლება აქვს ამ პეიზაჟში,
წვიმა მას ბრძოლით მოიპოვებს მზის დარტყმისაგან,
მთის ზურგი – წყლისგან.

აქეთ არასდროს აღარ მოხვიდე, დრო რახანია ამოიწურა.

ამ სურათებთან ვსახლობ ახლა და

სადა სიმკაცრის მარტოსული ბინადარი ვარ.

უფრო მორჩილნი იქნებიან სიღრმისეული სურათები,

თუკი ერთმანეთს ბრძოლაში ძალთა ოდენობით ამოიცნობენ,

ვიდრე ყოველი სამართლიანად არ ჩაიმუხლებს მეორის ზურგზე.

შენ ვერსად ნახავ ასეთ შიდა პეიზაჟს, რადგან

მსგავსი ბრძოლისგან გათავისუფლდი.

არც ამ სურათებს წაართმევს სხეულს

მახვილი შენი თანდასწრებით.

შენს სახელს უკვე აღარ შერჩა იმის იმედი,

ფეხი დაადგას ზურგზე ჩემს სახელს,

რადგან მებადურს აულია შენი სახელი,

რომელიც ჩემი გარდასახვის ბაღეში მოჰყვა.

* * *

სამხრეთის ქარი უბერავს ტყეში,
ხორბლის ყანაში მწყერი გოგმანებს.
გული ძგერს რალაც უცნაური, გიჟური რიტმით
იმგვარად, სანამ ეზოს ძალღი არ დამიყვებებს
და ერთ-ერთი შავი დედალი
ჩემს ჩრდილს შეერწყმის.
უწინ დღისით მზე, ღამით –
მთვარე იქმოდნენ ამას.
მაგრამ მე უკვე შევუტეე მამაზეციერს
და მოვითხოვე, გვერდში დამიდგეს,
როცა ქარი ქრის,
დაგოგმანებს ყანაში მწყერი
და ჩემი გულის რიტმი ეცემა.

* * *

ეს რა უთავო ღამე ჩამოწვა!

არც ერთი ძაღლი არ შეუყვავს ოხშივართ დალიბრულ მთვარეს,
ღია სარკმლის წინ ისევ უკან ბრუნდება ქარი
იქ, საიდანაც გამოემგზავრა.

ირგვლივ ყველაფერს ნაგვის სუნი გაუჯდა უკვე
და ღირსეულად ემატება მტერის გროვას მტვერი,
წამომართული ბაბილონის ციციქნა გოდოლად,
რომელშიც ჩემი მოწყურებული ვარსკვლავ-თვალეები
ღვთის სასჯელს ჭკრეტენ.

არა, არავინ მიუთითებს ჩემი გულისკენ,

არ შემიძლია, მისი დრო და ჟამი ვიცოდე.

ძალზე პატარა, უმნიშვნელო ჭრილობაა უთავო ღამე,

მასში არავინ აღესრულება და არც ღმერთის გზას შეუდგება.

ო, ღმერთო, ჩემი შიშის ღმერთო, მორჩილო ღმერთო,

წადი და ერთად ყველა ძაღლის ენა აუშვი,

ვიდრე ეს მთვარე ძრწოლისაგან არ გაილევა

და გამყინავი ხმით ქარს უბრძანებს –

გაანადგუროს ბაბილონის ციციქნა გოდოლი,

ღირსება, მტვერში წამომართული.

მირჩვენია, დამცირებულ მტვერში ვისუნთქო,

არ მსურს, ღირსებას მივადწიო!

არა, არავინ მიუთითებს ჩემი გულისკენ

და სანამ ჟამი საიმედო დადგება, უკვე

უთავო ძილი დამეუფლება.

უცნობი ქალი მჭამელია ანტილმერთის თმის,
სურდა არყის ხის ტოტებივით რომ გაზრდილიყო,
მზისთვის – სიკეთედ, მთვარისადმი სათნოდ ქმნილიყო,
ჰქონოდა ქოხი, განკურნების წელიწადისთვის
და საზღაურის მიგების დღეს ოქრო ჰქონოდა.
ის უცხო იყო ჩემთვის, როგორც ღამის ობობა,
თუმცა გამუდმებით სურდა მკერდზე რომ დამკონოდა
და სათითაოდ, რაც გამაჩნდა, მან ყველა გრძნობა
დააობლა, რომ გაეყიდა და გაექურდა.
ჩემს ჩრდილთან ხშირად თამაშობდა, გასწრება სურდა,
ძალაგაცლილი უღონოდ რომ ჩავცუცქდებოდი.
ხშირად, დარდისგან ჩერდებოდა სისხლი, ვხვდებოდი,
მალა, ჩემს თხემზე, ის გალობდა ტოროლას სახით,
სადაც ანტილმერთს მოუხმობდა მის სანახავად.
მე ვფრთხილობ, ის კი ჩემს ზეცაში სეირნობს წყნარად,
ამაო არის ყოველივე – ვისმენ მის ძახილს,
ჩემს ჭერქვეშ იგი თავს წმინდანად შეიგრძნობს, ვკონებ,
მან მუცლად ილო ანტილმერთის თესლი და სახე.
მე კი, როგორც თავკვს, გამუდმებით მიმზადებს მახეს
და ფხიზლად ყოფნა მიწვევს მუდამ, დღედაღამ, თორემ
მომპარავს იგი უკანასკნელ სიზმარსაც ძილში,
გულში რომ ვმაღავ საზღაურის დღის მოლოდინში.

* * *

აღბათ, ცხოვრებას ვერ ავიწყობ მსგავსი დღეებით.
მგონია, სანამ დედის სხეულს მივატოვებდი,
თვით ბედისწერამ მიმატოვა
და გაეშურა – ჩემზე მამაცი და გამბედავი –
უკვე ღვთისაგან მივიწყებულ, ეულ ვარსკვლავზე,
იქ დარჩა, დაწვა და მიიძინა.
იქნებ, მბრწყინავი საფეთქლებით ნახულობს სიზმრად,
რაც მომავალში თავს გადამხდება.
ხშირად ვვერაგობ, ქარს ვნებდები, ამიტაცოს
და მართალთა კერასთან დამსვას,
უფლებას ვაძლევ შემწვან, გამფცქვნან
და მერე კი, იმედს მწარედ რომ გავუცრუებ,
გადმომაფურთხონ ისევ ცეცხლში
ან მარილწყალში.
იქ ხშირად ვფიქრობ –
ნეტავ, ღმერთმა ჩემს შესახებ თუ იცის რამე,
ან ჩემნაირებს თუ ჰყავთ, ნეტავ, მფარველი სული
და ყოვლადწმინდა სულის დვრიტა მხოლოდ მათშია,
ჯანსაღ სხეულს რომ ატარებენ, კბილებით კვნიტენ
კაკლებს და სხვების ბედისწერას, კუთვნილის ნაცვლად.
საღად ვერავინ ვერ აზროვნებს ცეცხლსა და წყალში –
გთხოვთ, მომიტევეთ, მამაო, ძეო და სულიწმინდავ!
თქვენ სამება ხართ, მე კი ასე მარტო, ეული
და აღარავინ გამიღვიძებს ბედისწერას ჩემგან შორს, მაღლა.

* * *

მსურს შეშლილებთან გავიყო პური,
ყოველდღიური ერთი ლუკმა უსასობის
და ზარი, გულში არსებული,
სადაც მტრედსა აქვს
პაწაწინა თავშესაფარი
უღაბნოსა და წყლების ზემოთ.
დიღხანს ქვად ვიყავ
საგანთა ფსკერზე,
მაგრამ მომესმა, ზარი ჩუმად
როგორ რეკდა შენს საიდუმლოს
მფრინავ თევზებში.
მე შევისწავლი ფრენას და ცურვას;
რაც ქვისაა, ქვებში დავტოვებ,
ხოლო სადაფში ჩავაწვენ ნაღველს
და ავამაღლებ რისხვას და ურვას.
შენს მოთმენაზე უხნესია ეს ჩემი ფრთები,
ჩემი ორივე ფრთა უძლოდა წინ სიმამაცეს,
რომელმაც ტვირთი სიგიჟისა მხრებზე დაიდგა.
მსურს შეშლილებთან გავიყო პური
მტრედის საზარელ უღაბნოში,
უსასობას სადაც სამჯერ ამცირებს ზარი,
როცა შენს სახელს სამჯერ დარეკავს.

* * *

მთვარესაც კი დაამსხვრევდა მსგავსი ღამე,
ვით მკვდრის თვალებს, ავაზაკის ყველა კიდურს.
მას კი, სუსტს და ცაზე ოდნავ ჩამოკიდულს,
აცახცახებს მყრალი ტბორი, ხოლო ქარის
დამსხვრეულ ფრთებს დამცინავად
უმზერს ჩიტი. მე კი სამად
სამისათვის ვმღერი იმას, რაც არასდროს
დასცდენია დედის ბაგეს, ჰანგი ანგრევს
ღამის ჭიშკარს, ვეგებებით მამლის ყვილს.
გალობის ხმა ფრინველს სიცილს აწყვეტინებს,
თითქოს გულში ურჭობს ისარს,
და დაფრინავს აყვავებულ კვერთხის ირგვლივ,
ის ჩვენ სამმა ჩავრგეთ მამლის ყვილისას,
ჩემში დნება ლოდი ქვისა,
მომსხვრეული ამ წლის ღამეს ზეიმისას.
არ ასვენებს ფეხისგულებს ჩემსას ფიქრი,
რად ცეკვავენ ბუჩქში ეკალ-ბარდებისა.
ქარი დგება, ტყეში ქრება მთვარის გარსი,
დელა მღერის და ამოზრდის მამლის არსში
ეკლით სავსე, ტკივილის და ცეცხლის ვარდებს –
უფრო მაღლა, სადაც ჩემი ყვირილის ხმა გაუგიათ
და ებრძვიან ყოველგვარ ნაკლს, რაც სხეულში დაივანებს,
დაარღვევენ, თუკი ვინმეს მღუმარების მტკიცე აღთქმა დაუღია.

* * *

ო, ვარსკვლავო, შინ დაბრუნდი, მითრთის ხელი,
დე, ხატება შინაგანი ზილოს ჩემზე
უფრო მძლავრმა! შემოვიხვევ ღამეს მხრებზე,
გავიხსენებ, ასე რატომ გამახელა
შენმა ნახვამ, რად დაგკარგე სიმამაცე ან გონება,
მუდამ ჩემთან რომ იყო და არასოდეს არ მტოვებდა?
ვაი, შენ, თუ არ დაბრუნდა, თუ ის სადმე გაიტაცეს!
უცხოთათვის გამოვზარდე იგი განა.
ნახე, ცაზე შენი კვალი მოირკალა!
ძირს ვარდები, რადგან ჩემი სიმამაცე
უფრო მძიმე ტვირთად გაწევს, ვიდრე – მე ეს ხატი შენი.
მოსასხამით, ასე ძლიერ მე რომ მშვენის,
დავლივლივებ, გონება და სიმამაცე თუმც არ შემრჩა,
გრძნობებით ვარ სავსე, მაღლა ვარსკვლავებად რომ აღიან,
ეგ ხატება შინაგანი სხვას უჩვენე, ჩემზე ძლიერს,
მე კი ჩემი უძლურების ფესვებს შევჭამ.

* * *

თუ შემომიშვებ, ვიდრე დილით იყივლებენ შენი მამლები,
ძვლის სახლში შენთვის ვიმსახურებ, თავს არ დაეზოგავ,
ავახშიანებ გულის დოღს და ჰაერს მოგაწვდი,
რომ სულის ვარდი სამჯერ მოირწყოს
დილით, შუადღით და მზის ჩასვლისას.

თუ შემომიშვებ, ვიდრე სრულებით ჩაქრებიან ჩემი თვალები,
მათში ჩაკირულ შენს ხატს გავაღლობ, მივანიჭებ თავისუფლებას
და ანგელოზთა მეუფედ ვაქცევ, შევთავაზებ
თავად მამაღმერთს, როგორც ასლს და სრულქმნილ ხატებას
რწმენით, იმედით და სიყვარულით.

თუ შემომიშვებ, ვიდრე მხრებზე ჩამომტყდება დაღლილი ფრთები,
თავს სამჯერ მოკვეთ სიკვდილს გველით, მხოლოდ შენს გამო,
ამოეთხრი ურვა-ვარამის ფესვს და თვითვე შეეჭამ,
ხოლო შემდეგ კი მზის წნულიდან ამოგაწვდი
მბრედს, პურს და ღვინოს.

* * *

ო, მთვარევ, ვეფხვივით ზოლიანო!
მგელ-კატავ, შე ცხრაგზის ზოლიანო,
ჩამოდი, თუკი ხარ გამბედავი,
იყავი ამ ჩემი ეზოს ძალღი
და ჩემი კალთის ჩვილს უდარაჯე.

მე ისევ წავალ ფარშევანგის კარვის სოფელში,
დავპირდი შვიდ ფერს,
რომ ვიბზინებდი, ვილივლივებდი, ვატრიალებდი ბორბლებს იმ
დრომდე,
ვიდრე გაშლიდნენ მელიოგინის კარავს ქალისთვის,
უიმედოდ და უნუგემოდ რომ დაჰყურებს საკუთარ კალთას.

ო, ქარო, ბუმბულით შემოსილო!
ცხრაგზის ფრთამალო ზეცის ისარო,
აფრინდი, თუკი ხარ გამბედავი,
მზის თვალის ჩინი ჩამოაგდე
ჩემი ჩვილი ბიჭუნასათვის.

უნდა მივიდე კიდევ ერთხელ ჭინკების სამყოფელში,
არ წამიშლია, ვკონებ, ჩემი ნაფეხურები,
უნდა დავთესო კვერცხის ნაჭუჭი, მინის ნამსხვრევი
და შეუმჩნეველად გადავსახო ჯვარი ერთ ჭინკას,
ჩემს შემდეგ, კვალში მომავალი ერთი ქალისთვის.

ო, მთვარევ, ორგულო, ზოლიანო!
ო, ურჩო ისარო, შებუმბულულო!
სად დაუმაღეთ ჩემი ბიჭუნა ჩემივე თვალებს,
გამუღმებით მას რომ ეძებენ?

* * *

თავი დაიხრჩო ჩემმა ძილმა წყლის ღინებაში.
მისი მანტია და ფეხსაცმელი,
ქვაზე მობმული,
შემომიგლო სარკმელში ღამემ.
ახლა მძინარემ უნდა ვიარო
აქეთ და იქით ამ ჩემს ოთახში
და დავინახო, როგორ მევსება
წყლის ხატებით ორივე თვალი.
წინ მიმიძღვება მე ჩემი ძილი.
ტანთ შემოვიდნობ მისი ტყვიის მანტიას ჯერ და
უნდა გავცვიოთ მისი ცხელი ფეხსაცმელები,
უნდა გამოვხრა მისი ბოლო სიზმრის ქვა-ლოდი,
მხოლოდ მაშინლა შემიძლია, რომ უკან გავყვე.

* * *

დაღეწე ზარი, ჩემს ყურებში რომ ჩამალულა,
გადამიჭერი ყველა კვანძი, რაც ჩემს ყელშია,
გათბე ჩემი მოგუდული, უსულო გული
და მოამწიფე ჩემს თვალებში ორთავ კაკალი.

დედის სხეული დღენაკლულმა, უშნომ დავტოვე.
რა იქნებოდა, გაგესროლე მზეში, ღამით კი
ძაღლის ვარსკვლავში! – მე ვაბრალებ შენს გულჩვილობას,
ნაცარს რომ ვქექავ, ნაადრევად მომწიფებული.

ვინ ჩამიქრო და გამინელა მიწა უდროოდ?
მასში ხომ ზარი გადნებოდა, დაიწვებოდა
ყველა კვანძი და ჩემი გული ააღდებოდა,
თვალის კაკლებს კი ექნებოდათ უკვე ლებნები.

* * *

შენ დაითვალე დროის კბილები?
გაზავს ყოველი მეშვიდე ჩემს გულს
და ამბობს: უფალს ვმსახურებ ღვინით,
მისი გულისთვის კლდეშიც კი გავალ.

შენ დაუნაბე მზეს ყველა სხივი?
მათგან პირველი სულ ტვინს მიშანთავს
და ზედ აღბეჭდავს შავი ნიშნებით:
შენ პირისაგან მიწისა აღგვვი!

შენ თუ დაყავი ოთხ წილად მთვარე?
მეოთხე წილი სულ მუდამ მათრობს,
მიტევს: აგაკრავ პირზე ალიკაპს,
შეევედრები ვიდრე მაცხოვარს.

შენ გააფრთხილე ყველა ვარსკვლავი?
ყველამ დამტოვა, იმ ორის გარდა,
ჩემს თვალებში რომ ჩაბუდებულან.
ო, დამსხვრიე, უფალო, სარკეც!

* * *

შესანიშნავი დედაჩემის ხათრით მადირსე
და მოძივლინე ზეციდან, ალბათ,
უფალო, ასე უსაზომო უბედურება,
რომელიც, ვცდილობ, ჩავყლაპო, მაგრამ
გაჩხერილი მაქვს ყელში და მახრჩობს.
ყოველდღიური პური არსობის იყო იგი დედაჩემისთვის,
ყლაპავდა შიშს და უსასობას,
სალამოთი კი თვინიერი, დანაყრებული
ლოცვებივით გიძღვნიდა ოხვრებს.
მე მას მეშვიდე წელია ვღეჭავ
და არ გავზრდილვარ თუნდაც ერთი მამლის ნაბიჯით,
სულ მშიერი ვარ და, ამასთან, მეტად მაძლარი,
რომ ვღეჭავ ასეთ მკვრივ და უხეშ უბედურებას.

* * *

მთვარე, ქარი და ვარსკვლავები ამას ჩემთვის აღარ სჩადიოდნენ,
და ზეცის ერთადერთი პასუხი ყველაფერზე
იყო თოვლი – უკურთხებელი თოვლი.

ყველა ანგელოზმა და შემწემ მშვენივრად უწყოდა,
ჩემი ცხოვრება ასე კელარ გაგრძელდებოდა,
მაგრამ ისინი თავიანთ მწკრივს აღარ სტოვებდნენ
და იდგნენ, როგორც ბრწყინვალე ჯაჭვის ცივი რგოლები.
აი, სწორედ მაშინ წამოდგა დედაჩემი.

წამოდგა გარდაცვალებიდან მეთოთხმეტე წლისთავის ღამეს
და თავზე მოიხვია საკვირაო წირვის თავსაფარი.

მართლა – მე იგი ამ თავსაფრით დავინახე!

ჩემი წითელი, დამშრალი თვალები დავინახე,

როგორ გადმოიარა გამწარებული თოვლი,
გადმოიარა მრავალი წყალი და მრავალი მთა.

თუშცა სახლი თითქმის ჩამალული იყო თოვლში,

გაოცებულ ფინიას განგაშის ყეფა არ აუტუნია

და მოთმინებით მოუშვა იგი ფანჯარასთან.

არა, სანამ ცოცხალი იყო, ჩემთვის ასეთ რამეს არ ჩაიდენდა!

ჩემს გამო, ალბათ, ერთ ნაბიჯსაც არ გადადგამდა,

მხოლოდ ახლა, თოთხმეტი წელი მკვდრადყოფილმა, იცის ბევრი
რამე,

განსაკუთრებით კი სიკვდილზე, რომელსაც თავისი წესრიგი

აქვს,

რომელიც სამართლიანი და დროულია.

ამიტომ, მის მოსვლამდე კიდევ როგორმე რომ გამძღო,

თავს ძალა დაატანა და ფანჯარაზე დააკაკუნა.

შეურაცხყოფისგან მთლად გაქვავებული ჩანდა თავსაფარში,
და მაინც ღირსებაშერჩენილი.

მერე აღარაფერი მახსოვს. მთელი ეს ვარამი

ძილმა გვერდზე მზრუნველად გადასწია

და ამდენი ხნის მერე პირველად დამასიზმრა

შენი ღიმილი –

* * *

თავდაჯერებით, ხშირ-ხშირ წვეთებად
წვიმს, მგონი, უკვე დღე არის მეცხრე,
შუადღე თვალში ვერ იხედება,
მხოლოდ საათის ჩამოკვრას შეძლებს.

მზე, შესაძლოა, გაყიდეს უკვე,
სხვა სამყაროში ჰკიდია ახლა,
სხივებს იჩეჩავს, გადიყრის უკან
და გამმაგებით შუბლს ზეცას ახლის.

უკვე იშლება ეშმაკის ქოლგა,
ბაბუაწვერა დახურულია.
ეულად გაკრთის ყვითელი ზოგან
ველურ ტილჭირში, ქრება სრულიად.

გულს, ქვიშის საათს, მე ვეკითხები,
სამყარო დიდხანს არ დაეცემა?
ვით მახრჩობელა ბალახს, თითები
უთრთის და უკვე ჩაიკეცება.

ამ ჭირ-ვარამში ვის უძღვის ბრალი?
სახელს არ ვიტყვი – ვილაც მესამეს.
უკვე ნახევრად წყალში დამხრჩვალნი,
მაგრამ მომთმენი, ჰყვავის კესანე.

* * *

ყურებში ზარების რეკვაა,
ენაზე ამბავი კვანძებად,
გულ-გვამში მტრობაა, ელენთის
შიგნით კი გუგულის კვერცხია.
ყველანი უფალს მსახურებენ,
ხელოვნურს, ნამდვილს რომ ჩამოჰგავს,
მტანჯველი რომ არის, კი ვიცი.
ჰკითხეთ ჩემს თვალების ფოსოებს,
ჩემს თითებს, ჩემს ფილტვს და ხერხემალს
და ჩამოსიებულ საყლაპავს.
ის ნემსით დაჩხველტას უგზავნის.

მათრახს და ჭინჭრისგან დასუსხვას –
სუყველა თავისას მიიღებს
და თანაც მთელი ღლის მანძილზე.
ამგვარად ვინც მოდის, ვერ იცლის
და არ ღლის ნადავლის ძიება,
გუგულის კვერცხია ელენთის
ბუდეში – მას ვავსებ ყოველდღე,
რაწამს კი შესვამს და გამოცლის.
და მაინც, ვრჩები მის მსახურად,
ვარ მაღლიერი და დამყოლი,
რადგანაც ისეა ზოგჯერ, რომ
მოსვლისას, წასვლისას ის შენ გგავს.

* * *

მინდა ყველა წყენას თვალებში კეთილად ჩავხედო,
ვუთხრა, უკუბრუნებული არ არის ამქვეყნად არაფერი,
მე სინამდვილეში გული არ მტკენია არც ერთისგან,
რადგანაც მათი მძლავრი დარტყმების ქვეშ
ჩემი მოთმინების სარკე კვლავ და კვლავ მთელდებოდა.
განსაკუთრებით კი მათგან პირველებს ვანუგეშებ,
სწორედ მათ, რომლებიც ჩემს ბავშვობაში
ღმერთმა სხვა ბავშვობებიდან გადმოყარა
ჩემი სიყვარულის მცირე ნათესებზე.
დამდგარა ჟამი მიტევების.
აღბათ, იმიტომ, რომ ახლა სული ამომხდება,
ანდა იმიტომ, რომ სიკვდილის ლუკმა ყველაფერი,
რაც ასაზრდოებდა ჩემს სიცოცხლეს.
იქნებ სიხარული ჩემი კარის წინ დგას,
გამჭვირვალე და თვალისმომჭრელი სიხარული
მიწის მძლავრი სიღრმიდან?
სანამ ის შემოვა, დამამშვიდებელი მონეტები
ყველა წყენას თვალებზე უნდა დაგაფარო,
და მათ ყოველივე უნდა მივუტეო
გულმეძრულმა.

* * *

ეს შენ დაახრჩვე დედაჩემი?
ეს შენ გაგუდე მამაჩემი?
მე აღარც ერთი აღარ მყავს სისხლში,
მანსოვრობიდან ამომიცივდნენ.

შენ გააძევე ჩემი შიმშილი?
შენ გადაღვარე ჩემი წყურვილი
და შენ გამირჭე მკერდში ფითრის რტო,
რათა ის შემდეგ ჩამომხმარიყო?

არა, აღარ ვარ ღმერთის ქმნილება.
შენ გამომგლიჯე მას თითებიდან,
სულ მთლად შემცვალე შენი სუნთქვით და
შემდეგ შინისკენ გზაზე დამკარგე.

* * *

ჩვენი ჩრდილები – შენი და ჩემი,
გამოვამწყვდიე მომძლავრებულ თხილის ნაჭუჭში,
რომ იქ უცადონ ყველაზე ნორჩ დღეს,
იქ გაიხსენონ სუყველაზე მხცოვანი ღამე
ისევ და ისევ საკუთარი განწმენდისათვის.
თუ ახლა მთვარე ჩემს ოთახში შემოაბიჯებს,
გაოცებული დაიხრება შუბლი ღამისა
ჩემს უსინათლო სარკის მინაში
ჩემი იმედის ათასფერი სახის წინაშე.
იმედს არ ვკარგავ, ვიმედოვნებ თხილის ბუჩქის ქვეშ,
მე ვიმედოვნებ ხავსმოდებულ სახურავს ზემოთ,
მე ვიმედოვნებ ისე მაღლა, ღრმად და ძლიერად,
რომ ჩემი სმენა ამის გამო ზარებს აჟღერებს.

* * *

როცა მოვიდა ჩემი სული მტრედის წყაროსთან,
ერთ მამაც ვარსკვლავს ჩაემუხლა უკვე ამ წყალში
და მონათლა მისი სახელით.
ჩვენს ამალლებას რომ ცდილობდა, ნიშანმა თავად
მთვარის ბასრ ნაპირს მიაღწია,
ჩრდილად ქცეული ძირს ჩამოვარდა.
ხშირად მიმოდის ამის შემდეგ ჩემთან სიკვდილი,
თხრილთან მძვინვარედ აჭენებენ ცხენებს შმაგი მონადირენი
და ავღრის ჯვარი მძიმედ კვნესის ქარიშხლისაგან.
გზააბნეული კიდევ ბევრჯერ გავივლი სოფელს
და უახლოეს ძეხორციელს მივეახლები,
ღრმად შევიყნოსავ სიმინდის ქუჩის, კოპტონის, ძროხის და
გლეხურ ღუმელზე დაღვრილ ერბოს სუნს.
მე, სხვათა შორის, ის ნიშანი ჯერ კიდევ მახსოვს,
რადგან ნათლობის საიდუმლომ გამანდო იგი
იქ, ხორციელი ყოფის ალაგზე,
ჩვენი დაკარგულ სახელის ნაცვლად.
ვიცი, სუნთქვისას შეიძლება ეს აღასრულო,
სუნთქვისას შეძლებ ამოიღო ეს საზღაური –
ჩემს შეშინებულ სულს როგორ ღრმად უნდა ესუნთქა,
როცა მივიდა მტრედის წყაროსთან,
რომ მისმა სუნთქვამ მთვარეს უწია?
როგორ ამოდ დასუნსულებს სიკვდილი ირგვლივ
და აჭენებენ ცხენებს შმაგი მონადირენი,
თუმცა სახელი დაეკარგა ჩემს სულს, ის ახლა
ებლაუჭება მიწის სხეულს თავგანწირული,
როგორც ძუძუთა ბავშვი ეკვრის დედას ხელებით.

* * *

ოფლით, რომელიც ამოსკდება ლოდებიდანაც,
ნელა, წვეთ-წვეთად ჩემს საფეთქლებს ნამავს სიბერე.
ჩამოიწურა ხერხემლისკენ ყველა იმედი,
რაც უსუსურმა თვალის ჩინმა ჩემმა იძალა,
რომ გააგრძელოს უკუღმართად, მრუდედ ყურება.
კვლავინდებურად შემიძლია ვენდო ყურებსაც,
რადგან წვეთები ნელსაცხებლის მათ ხდის დამჯერეს.
ძალის ყეფაც კი სულ ამოდ ცდილობს ამჯერად
მოებლაუჭოს მათ, რადგანაც ეს მე არ მინდა,
უწინ კი, დღეც და ღამეც, ორთავ ყურის აპკიდან
არ გადიოდნენ სახელები, ცრუ და მაცდური.
ჩემი ყურები, ძალღებია თავად ორივე,
ჩამოიბერტყენ ხოლმე ძალზე მშვიდად ისინი
ყველაფერს, რათა მარტოდმარტო მე მომისმინონ.
მხოლოდ თითებს არ დავიწყნიათ ვედრება, ლოცვა.
აჰ, ძალზე ხშირად, ყველას ერთად დავეძებ როცა,
ვპოულობ ერთად გადანლართულს, ოფლით დაცვარულს,
როცა ლოდივით ჩამომწყდება სიზმარი ღამის.
მე ეს თითები ყველაფრისგან უნდა დავცალო
და დავამარცხო, რათა ღირსი შევიქმნა ამის.

* * *

ზორბლის თავთავთა ორმაგ სიმაღლეზე
იონჯას თესლის ანგელოზები
ნელი ფარფატით მიიწევენ სასაფლაოსკენ.

ჩამქრალა უკვე წლევანდელი სანთლის ალები
ოქროს ბაბუაწვერებისა,
აქროლდებიან ისინი ზევით
გარდაცვლილთა სხეულებიდან
და მალე უკვე ჩემი გულიდანაც.

* * *

თუმცა დავუთმე მთვარეს ჩემი გრძნობა-გონება,
ეს მე არაფრით ამოცნობას არ მიაღვილებს.
ვიდრე მამლების შუშისებრი ხმა გამაღვიძებს,
ყოველი სიზმრის გასაღები ხელთ უნდა ვიგდო.
მე მივატოვებ ნავს
და ზეცის წყლებზე გავივლი,
გვერდით ჩავუვლი ვარსკვლავების უამრავ კუნძულს
და ადგილს, სადაც ანგელოზები თავს აფარებენ.
გადავულოცე ფრთები
ჩემი სისუსტის ძუ ლომს.
ის უდარაჯებს და დაიცავს ჩემთვის უდაბნოს
და – ცეკვებით სავსე ოაზისს,
ვიდრე ჩემი გასაღებით არ დავბრუნდები
და არ მექნება მითითება, დანიშნულება.
მამლებს ჯერ ჩემი გულის ძილი არ დაუფრთხიათ.
ვაი, თუ მათმა შუშისებრმა გადაძახილმა
სასიკვდილოდ დამიჭრან კრავი
ნაადრევად, ტყუილუბრალოდ!

ერთი წილი ძილი, სამი წილი შიში –
თუ მოითხოვ ლოცვას, თუკი აღარ იშლი,
არ იქნება ჩემი, ნუ დამიწყებ ლოდინს;
რაც აღავლენს ლოცვას ჩემში, არის ლოდი,
თავის ორმოშია, ოფლში იწურება.
ამ ოთახში ახლა მთვარე იარება,
ნახევარი სახით, გალუული, მკრთალი
ცდილობს შემწე გახდეს ჩემი ორთავ თვალის
და სულ ოდნავ მაინც შეაშველოს ხელი.
ეს ბევრს ნიშნავს ჩემთვის, თუმც ესაა მხოლოდ
მეოთხედ ძილს სულ მთლად შეამცირებს, ხოლო
სიზმრების კვალს შლის და ველარაფერს ვშველი.
ჯერ იმედი მქონდა, თავშესაფარს ვპოვებ,
ცბიერებით მისკენ დიდ ლოდს მივავორებ.
მაგრამ რა ვქნა ახლა – შიშით არის სავსე
ჩემი ორთავ თვალი – გზას მივიკვლევ ასე,
ბრმად მივდივარ, მივალ მთვარეში და ქარში,
ოთახში და ირგვლივ არეულად გაშლილ
მრავალ უცხო საგანს შორის მივაბიჯებ.
მოთმენა აქვს შიშს და ჩემს ბგერებს არ იჭერს,
რადგან იცის, რომ მე ეს სიმღერა მინდა,
ნებას მაძლევს, მამავ, ძევ და სულიწმინდავ,
შენ გიწოდო ყველა სიტყვა, რაც კი გქვია.
ძლიერია იგი ამ მთვარიან ღამით,
უსაზომოდ მათრობს და ამავე დროს ამით
განაგებს და ზრუნავს, თუნდაც ასე გვიან
ყველა თავშესაფარს ცეცხლი წაეკიდოს,
შემდეგ ნაღვლიანი მიდის ისე, თითქოს
არაფრისთვის უკვე არ ვვარგოდე ახლა.
ჩამელვრება ძილი, თვალში ჩამისახლდა

და იმ ლოცვას სწორედ ძილი დაამარცხებს,
რომლის ძალაც ქვის ლოდს დაბლა დაანარცხებს.

* * *

სამი შეხედვის დაშორებით ამ ჩემს თვალთაგან,
სამი ჭიკჭიკით მალლა ჩემი სმენადობისგან
ძალას არ კარგავს შენი ზეცის გასაღები და
მოქმედებს მისი სახე, მძლავრი სინაზით სავსე,
ო, ღვთის ბრძანებით ქმნილო, ჩემთვის დახშულო ტრფობავ.

სამი ნაბიჯი არეულად საკნის სიგრძეზე,
სამი ნაბიჯი არეულად საკნის განივად,
სამი აფრენით მალლა ჩემი ფილტვებისაგან
შენი მარადი ცხენისკბილა იქ, ზევით, მალლა,
ო, ღვთისგან ქმნილო, ჩემგან უკან წაგვრილო ტრფობავ.

სამი ტკივილის სამყოფელი ტანჯულ სხეულში,
სამი შიმშილის ტიტა ყველგან, ყველა ადგილას
და მთელი მიწა გარდასახვის ხე არის შენი
და მთელი წყალი – ცვლილებების სასმელი შენი,
ო, მაცხოვრისგან ძალმოსილო, ჩემთვის ჯადოთი შეკრულო
ტრფობავ.

* * *

დღეიდან, მაგრამ სამარადუამოდ,
ვიცი: მართლაც რომ თბილია მიწა –
ჭინჭარს ვუბრუნებ მსუსხავ ბუსუსებს
და ზღარბს – საკუთარ წამახულ ეკლებს.

დღეიდან ყველა ჩემი შემწეა,
სამყარო მოჰგავს ტირიფის აკვანს,
სადაც დაგვარწევს ქარი ორივეს
და გადახლართავს ჩვენს სუნთქვას ერთად.

* * *

თუკი ეს შაშვი არ იყო, მაშ იქნებოდა კაჭკაჭი.
ვაი, რომ ვკრთები ყოველ ძახილზე და მელვიძება,
თუმც არ მეხება მე ყოველი შეტყობინება,
მადლობა უფალს!

თან, რა ხანია, ვამჯობინებ ვიგრძნო, ვიდრე დავემორჩილო,
რადგან შეგრძნება ზოგჯერ გაგათბობს,
მორჩილება კი ჭკუიდან შევმლის.
რაც უნდა იყოს, უნდა წამოვდგე,
მაშინაც, თუკი არც შაშვია და არც კაჭკაჭი,
რადგან ხმა ძალზე საეჭვო იყო,
ორმაგად უფრო საეჭვო, როგორც გრატას ფლეიტა
და კაჭკაჭის ჩხავილი ერთად.

ეს სიზმარი კი ჯვარედინი ხმათაშეწყობით
მხოლოდ ერთადერთ რამეს ახერხებს
აქ, სახეშეცვლილ ამ ჩემს ოთახში,
ყურის გღებით რომ ჭკუიდან შეცდა,
როგორც აქ, ჩემში, ეს საათი გუუულიანი.

* * *

მიწავ, რომ გქონდეს შენ ორი ბაგე
და ერთი ენა და განწყობის ერთი საათი,
მოინდომებდი ჩემთან საუბარს,
ახლაც კი, როცა ჩემს ერთ მუჭა ჭკუა-გონებას
განრისხებული ვთელავ თოვლის ქვეშ?
მიწავ, ნუთუ, შენ გაიცინებდი?
მე ხომ თავს ვთვლიდი შენს მეგობრად და ვტრაბახობდი,
ვევებოდი, რომ მე ხშირად ვცხოვრობ ფესვებთან დაბლა,
ვესაუბრები ამინდზე ქვებს და
სისხლის შელოცვა ძალმიძს აგრეთვე.
ტყუილი – იცი – სახადს მოჰგავდა,
ეპიდემიის დროს რომ ხვდებათ ადამიანებს,
და ჩემს გულს ჩემი ნაამბობი მუდამ სჯეროდა.
ახლა კი იგი მსხვერპლი გახდა ჟამიანობის
და მხოლოდ შენ ერთს გიხმობს თავისთან,
ვიდრე არ მოხვალ, სულს არ დაღვეს, არავის ეტყვის,
რაც გონებაში უტრიალებს, თავს რით იტანჯავს
და სიკვდილის წინ ვინ სურს დალოცოს.
მიწავ, აიღე შენ ჩემი ენა,
მიწავ, გთხოვ, - და ეს ჩემი ბაგენი!
თოვლის ქვემოდან მელაპარაკე
თბილი მარადი ტროფობის შესახებ.

* * *

ვარსკვლავები ისე, როგორც მსახურები
მთვარის ეზოს გარეშემო მიმოდინან,
ტყე ჟანგდება ბორცვზე, თითქოს ლითონია,
მაგრამ შორით, ღრუბლები რომ დაჰყურებენ,
ცისფერი მთა აწვეერილა, როგორც სოლი.
გაბრაზებით კვეთავს ზეცას შავი ზოლი
ჩიტებისა, და გაბედულ პიქტოგრამას
მწვანე ფონზე შესამჩნევად გამოხაზავს.
იმ ადგილას, სადაც დიდი ჭის ლოღია
და მიწის ქვეშ წყაროები გამოდიან,
გაშმაგებით მოჩხრიალებს წყალი ახლა,
უფრო სწრაფად, ვიდრე დღისით, ხოლო მაღლა
სურათებიც შრიალებენ, კი არ სდუმან.
მაგრამ მაინც, მე სიმშვიდე მეუფლება,
და ეკლის ბუჩქს თაყვანსა სცემს ჩემი ნება,
მსახურებით ქელს მოიდრეკს მის წინ უმაღ.

* * *

გასული ღამე თუ იყო მგელი –
ეგებ შემდეგი აღმოჩნდეს ვაშლი?
ფოლადის სამი ფრინველი აპობს ჩემს ფანჯარაში შემოჭრილ
ნათელს

და ჯერ არ ვფხიზლობ, ჩამოქნილი ვარ ცვილისაგან,
სანამ შუადღე ჩამოდგება, უნდა ჩავიწვა,
რადგანაც ამ დროს მოაწევს ჟამი.
სულ სხვანაირად ცხოვრობს ჩემი ძილი ამჟამად,
ის ბრაწავს ვაშლებს, ბრაწავს მგლებს და
დროის წინაშე წარსდგება ხოლმე,
მას ფრთებს უდნობს და მახვილს აძგერებს
თითოეულ საათს თვალებში,
აფხიზლებს იგი შენს შუაღამეს,
რადგან შუადღეს ჩემსას მასთან სურს.
მაგრამ ის ჟამი სულ არაფერს მიაართმევს იმას,
ვინც დედის ხორბალს მიუტანს მას და
სანდომიანად ესაუბრება შენსა და ჩემს ცოცხალ დედებზე,
და მათზე, ვინც კი შუადღის ჟამს
ყრმა იესოსთან ცვილის ვაშლში დაიწვებიან.

* * *

განა იმიტომ მიცახცახებს ხელის მტევანი,
შენი მზერა რომ მისკენ მიმართე,
წარმოვთქვი,
მაგრამ მოჩვენება მაინც განქარდა.
რომ ყოფილიყო ადამიანი,
დავიყვირებდი? ჯანდაბა შენს თავს!
მის ზურგსუკანაც ჩავიდენდი ამას, რადგანაც
ბოლო ღროს გაგზდი, ვატყობ ჩემს თავს, გუულგარძლიანი
და ამავე ღროს, ენატარტარაც.
პირველი თავის კვალს დაამჩნევს ჩემს ხელის მტევნებს,
მეორე – ყელს და დიაფრაგმას,
რადგან ლაქლაქი მიბრუნდება უკანვე შიგნით.
მაგრამ, სად გაქრა მოჩვენება
და, კაცმა რომ თქვას, რისთვის მოვიდა?
ეგებ ჭის გამო გამოჩნდა ჩემთან?
ყველა ჭის მთხრელს აქვს წვერი და კიბე,
იქნებ ფარანიც, როცა ძალზე ღრმად უწევთ ჩასვლა.
ნამდვილად უნდა მეკითხა მისთვის,
რადგანაც ხელის მტევნებზე რაც ვთქვი, მხოლოდ ზედმეტი
ლაქლაქი იყო,
აჰ – ბევრი არის ჩემში ზედმეტი, კაცმა რომ თქვას, სულ
ყველაფერი,
თუმც – მან, სინათლით ხელში, როგორ ვერ შეამჩნია –
მაშასადამე, ასეა საქმე?
ჯანდაბას!

* * *

ნეტავ, ჩემამდე აქეთ გავლა ვინმემ გაბედა?
ამ არემარეს სურს მასწავლოს, შიში რაც არის.
დიდი ხანია გული მექცა სოკო აბედად,
ხოლო თვალები არის ხურტკმლის ორი მარცვალი.

ძვლების ხმა რომ აქვს მის ნაბიჯებს, ვინც მე დამეძებს,
მიტომ შევშინდე და გავიქცე გადასარჩენად?
დაწყევლილია ჩემი ბაგე ამის გარეშეც,
ჯადო-სიტყვა და ლაქლაქი აქვს ახლა სასჯელად.

იქნებ, საღამომ უტიფარად ჩამთვალოს კიდევ?
მრავალი წკებლა ხვდება ჩემს შუბლს და მწარედ მატკენს,
როგორც თუნუქი, ისე ბრწყინავს ვარსკვლავთა კიდე,
წასკდება სისხლი და შეღებავს მთვარეში ბატკანს.

მე მენატრება მეწამული მისი სამოსი,
სოკოს კი, ჩემს გულს, ეპარება უკვე სიცივე;
თავისი კვალი ვინც დატოვა ამ მიდამოზე,
თვალს მიშტერებს და მისი მზერა ვერ მოვიცილე.

უნდა იჩქაროს, თუ კიდევ სურს ჩაიგდოს ხელში
რამე ნაწილი ჩემი სულის, თუნდ უმნიშვნელო.
ის კი მიძვრება ჭრიჭინასთან, გამოხრულ ხეში,
რათა გახეხოს თაღვამი და რამე მიშველოს.

* * *

გულის ზემოთ ნამგალ-მთვარით,
ვარსკვლავ-სანთლით ორი ცალით
ორთავ ხელში, სულ არ ფრთხილობს,
არ სურს თვალი გაახილოს,
დადის ღამე და დღეს ეძებს,
გუშინ ჟოლოს ბუჩქის გვერდზე
გველებთან რომ თამაშობდა.
უკან გავეყვ ღამეს შორს და
სანამ შევძელ, ვდიე, რათა
დანიახონ ჩემთა თვალთა,
ყალბ ბორცვზე რომ დაიჩოქებს,
დაიხოკავს ჩუმად ლოყებს.
იმის ნაცვლად, რომ გველების
სიმღერა თქვას. რალაც ხმების
მოდახილი მესმის ყურში,
მინდვრებსა და ნაკადულშიც,
მაგრამ ღამეს კი არ ესმის.
ველარც ხედავს – მონატრება
ძლიერია, ასეც ხდება! –
ნება ვის აქვს ხელის შეშლის.
მთლად გადავა ჭკუას, შეძლებს,
რომ დაიყოს ორად – "მენ", "მე",
და ჩაიკრას გულში თავი.
ტყეში ჩავა ნამგალ-მთვარე - ;
რომ გაახელს ღამე თვალებს,
ნახავს – მარტო, მუნჯი, ბრმა.
ვიცი, მსგავსი ღამე რაა.

* * *

როგორ უცხო და გარეშე მზეა!
ჩანს, ის ჩვენს სოფლად ჯერ არ ყოფილა,
და არც ქათმების ბილიკი იცის,
მზის ვარდებთან რომ მიდის გადაღმა.

დაბნევით ჩასცქერს წისქვილის წყაროს
და ავღრის ჯვართან ჩამუხლავს სევდით,
წვიმის მოსვლასაც ვერ იგებს უკვე;
იქნებ მას ვიღაც მოუკვდა ახლა?

ნეტავ, სამყურა ყვაოდეს წამლად,
ანდა ყაყაჩო შვრიის ყანაში!
ვერ წავალ მზესთან, რომ ვანუგეშო
ჩემი უბელურ თვალების მზერით.

* * *

იღუმალეებით სავსე ჩიტები

ჩუმი სიცილით

სევდა-ვარამის დაბრუნებას იუწყებიან.

მათ გულუბრყვილო გრძნობათა გუნდი

წარუძღვა შიშის მწვერვალისაკენ,

აყურადებს და ბუდობს გულიდან,

შენი სახელის საბუდარიდან,

მაღლა, გამიჯვნივით.

ის, რაც მოხდება ზევით, უკვე აღასრულე კარგა ხანია.

სადღაც შუაში, ზევითას და ქვევითას შორის,

მაცნე ჩიტებზე უფრო მეტი იღუმალეებით

ღაღადებს ყველა თანაგრძნობის დაბოლოებას

აწ ფოლადად სხმული იმედი.

ხვალ, ამბობს იგი, მონატრებით ცხარედ იტირებ,

რადგან შენ უკვე კაეშანიც ველარ გიპოვის –

დაგფარავს მიწა!

ამას აცხადებს ზევით და ქვევით,

რადგან ყოველი სულ ერთია შუაგულისთვის,

გარდა ცოცხალი ტანჯვის ძალისა,

რომელმაც იგი ფოლადად აწრთო.

* * *

მიშველე, მზეო, მე თითქმის ბრმა ვარ!
აილე ჩემი მარცხენა მუჭი,
ალთქმული მიწა ჩახატე ფუნჯით
და – გზები, სადაც ჰპოვებენ სავალს
ბრმები, ყრუები, ვინც სვლას აპირებს.
დიდი ხანია, დაიყვავილეს
ჩემში ნიშნებმა, ვისიც მჯეროდა,
ვერ გაიხარეს ფესვებმა, თესლმაც;
არ დამიტოვა სახელი ერთმაც,
სულის წიაღს რომ გამიძღვებოდა,
რომელიც ძალზე ციცაბო გახდა.
მარცხენა ხელის ძარღვებში ახლა
სოლს მირჭობს შენი სითბო, იპობა
გული, ჯერ კიდევ ოდნავ რომ ფეთქავს.
მზეო, გჯერა, რომ მას სული ედგას?
გჯერა, რომ მასში მიწას ვიპოვი
და ყოველგვარი სახელის თესლსაც?
როცა ყრუ ვარ და ვერ ვხედავ მზესაც?

* * *

მოდი, ვიყიდოთ გულწრფელობა ერთი მარცვალი!
ბოლოს და ბოლოს, შავი პურიც ვჭამოთ, ხომ ძალგვიძს,
ანგელოზების ნაცვლად, შაქრით რომ დაუტკბიათ.

მე აღარ მინდა, დავიძინო ისევ მშვიერმა,
მე აღარ მინდა, მობუზღუნე, ცარიელ მუცელს
სასჯელად ისევ ანგელოზნი დაუუმარილო.

შემოიტანე ორნახადი არაყი ღოქით,
ბოლოს და ბოლოს, ერთი კარგად უნდა გამოვთვრეთ,
შემდეგ პირისპირ "შენობით" რომ ვილაპარაკოთ,
სულ ასე ხომ არ ვილასლასებთ ნაკურთხი წყლისგან.

მე აღარ მინდა, დავიძინო ისევ მწყურვალმა,
აღარც ის მინდა, მაწყევარი ეს ჩემი ყელი
ძმარში დავაღებო და ამგვარად ვასწავლო ლოცვა.

* * *

სუნი ტრიალებს აპოკალიფსის,
ხილის და მარცვლის სურნელზე მძაფრი,
ფრინველის სტვენა უკვე არ ისმის,
იგი მსხვერპლს აცვამს ეკალზე, ზაფრით
ფერდაკარგული და უშნოდ ბრტყელი
მთვარე მოცურავს, ცა ფარავს თხელი.

ზაფხულის ღამე და ყინვა-ზრობა?!
დაგორავს ქარის ბორბალი ველად,
ხელი დარია, ჩანს, უაზრობამ
ვარსკვლავებს, შმაგად ტრიალებს ყველა,
ვიდრე კრთომით არ ჩაესვენება
ისე, ვით ჩემი ლოცვა-ვედრება.

ეს მეთორმეტედ რეკდა საათი,
მამლის ყივილი იყო შუიდან?
მეორედ მოსვლას ჰგავდა ხმა მათი –
მყიფე კვერცხია ჩემი გული და
ჩემი მზერის წინ ცეკვავს საჯაროდ,
აი, ესაა მისი სამსჯავრო.

* * *

თითისტარო, დამალულო მთვარეში.
მამასა და ძეს შორის ჩვენს დროს ვინ ატრიალებს,
ან სიკვდილის საათებს კანაფისგან ვინ ქსოვს,
ზეთის წვეთებს ვინ აწვდის პატრუქს, რომ არ ჩაიწვას
და ვის მიჰყავს სინათლის მიღმა ჩვენი თვალები?

თითისტარო, თითისტარო – გიყურებ,
ვუმზერ ბორბალს, გუშინდელ და დღევანდელ დღეს შორის!
მაგრამ გულში დღეს ბავშვობა გამივლის,
მაგრამ მე დღეს კისრის ირგვლივ გამეზრდება კანაფი
და იქ ჩაწნავს მამას, ძეს და დროებას,
კოჭებიდან ბორბალი რომ ჩამოვხსნა.

ო, გამანდე, თითისტარო, საიდუმლო!
მრავალ ძაღლურ საათს მიღმა გიყვირი,
ისინი კი ცოცხალი დროის ნაყოფს გარს უვლიან
და მგლურ სიკვდილს მწველ პატრუქში იტყუებენ,
მე კი – დედის საშვილოსნოს სიბნელეში.

* * *

უფალი ხარ ჩემი,
მონვალ უფლის სუნთქვით
და ჩემს გვერდით რჩები.

მე შენთან ვარ ორად:
ფაუნად და ფლორად,
და ვარსკვლავის შუქშიც.

შენ – შენ არ ხარ უკვე,
შენში ჩემს ზურგს უკან
კარი მოიხურა.

* * *

ის მეზობელს შეუვარდა ისევ,
ღია მქონდა კარ-ფანჯარა ამ დროს,
როგორც ღრუბელს მარტოობა ალბობს,
ორთავ თვალი გამეჟღინთა ისე.

პირს მივსებს და უკვე გარეთ ატანს
ცრემლი, თხოვნა და მუქარის ჟინი,
იმ დროს, როცა მეზობელთან, შიგნით,
ვხედავ ღამფრთხალ ქათმებს, ძაღლს და კატას.

მაგრამ ჩემთან არ მოსულა და ის
წაიყვანა, სიცოცხლე რომ სურდა,
თავის განვლილ გზიდან, როგორც უნდა,
ჩემს საათს ჰკრავს ხელს საათი მთვარის.

მწარედ შრება თვალნი, ცრემლი მტოვებს,
მწარედ ვუმვებ ძილის წამალს ხორხში,
მწარედ ვვედრი გარდაცვლილზე, ქონში
მარტო ვარ და ვკვნებ ჩემს სიმარტოვეს.

* * *

უცოდველ ყრმათა სიკვდილის დღეს,
წარსულ წელიწადს,
რომელიც ჯერაც ისევ ჩემშია,
მეფე ჰეროდემ გამოგზავნა თავის მახვილი
ჩემი ბავშვური ყოფის შვილის მოსაკვდინებლად.
მას შემდეგ მთელი ცოცხალი დრო ცდილობს გაექცეს
მეფე ჰეროდეს წელიწადს და ეგვიპტეს გარბის
დილასთან ერთად, შუადღესთან და საღამოსთან.
და რომ მყოლოდა დედა, მამა, მყოლოდა შვილი,
ყველანი უნდა შემომესვა მე იმ ჩოჩორზე,
დღისით და ღამით აქვე, გარეთ რომ გამოირბენს
მეზობლებისა, ძაღლისა და მამლის საათით,
რა კარგია, რომ მე არავინ მყავს.
თუმც ჩემი გული აყურადებს მუდმივად ჩოჩორს
და თავად ფეთქავს გაქცეული ოთხი ჩლიქივით,
მაინც ვერასდროს თავს ვერ აღწევს ჰეროდეს მახვილს,
ვერასდროს, ძილშიც ვერ ივიწყებს მეფე ჰეროდეს,
რომელიც ჯერაც ნაღვლიანი, მფრთხალი, სწეული
ჩემს ყრმა იესოს კლავს დღისით და ღამით, როგორაც
უცოდველ ყრმათა სიკვდილის დღეს.

* * *

გაკრულმა შენი ძვის ბორბალზე,
გაკრულმა მაგ მთვარის ბორბალზე
და ვარსკვლავების ნამსხვრევებში გადასროლილმა –
აღსარებაში რა გსურს, რომ გითხრა?
ჩემს საქმროს ფეხზე არ ჰქონია ცხენის ჩლიქები,
ჩვენ არასოდეს მიწიდან არ ავმალლებულვართ,
დაბლა, ცრემლების ხეობიდან,
არც ქარიშხლებთან არასოდეს გვისაუბრია.
ის რომ შემეძლოს, მე რის გამოც ასე მაწამებ,
შევაჩერებდი ქრობას ჩემი თავშესაფარის
და არასგზით არ მოვექცეოდი
შენგან მოგზავნილ მადევართა ბორბლების ქვემოთ.
შენ ჩემი ძვლები უნდა შეკრიბო,
ჩემი გული და ტვინი თავის შესაფერ ალაგს
ჩასვა ისევე, მანამ – უფალო –
სანამ ჩემს მორჩილ აღსარებას არ ჩაიბარებ.

* * *

შენ, ჩემთვის მჭიდროდ დახშული ბაგით,
შენ, დაგმანული ჩემთვის ყურებით,
მათ წინ რომ ვიდგე და ვუყურებდე,
დიდი ხნის წინათ დაწყვევილ ძაღლად
მხოლოდ ამისთვის თუ დავიბადე,
ძაღლად, რომელსაც ხედავენ მხოლოდ
ანგელოზები, ხან ვაფხაკუნო
თათით და, თუნდაც იყოს უკუნი,
ვუმზირო ბნელში მიმალულ მთვარეს.
ო, ძაღლი, ცრემლი რომ უღობოს თვალებს,
ადამიანურ ბუნების ძაღლი!
ასე უღმერთოდ მიტოვებული
წინაშე შენი დავსილ ყურების,
წინაშე შენი დახშული ბაგის.

* * *

მსურს წამერთვას თვალის ჩინი, ღმერთო,
არც რა მესმას და მზეც არასოდეს
შემოვუშვა ბინდში, დაე, ჰქონდეს
ტუჩებს ჩემსას ხმა გამშრალი ერთობ,
ვით ფუტლარის დახურვისას ისმის.
ჩემს გასაჭირს შენ ვერ ნახავ, მისი
მოგროვება თითებს აუკრძალე.
ეს ტკივილი არც ყოფილა ჩემი,
ნაჩქარევად ამ სხეულს რომ შეველ.
ეგაა, რომ შევრჩი რაღაც დიდხანს,
ვლელავ, როგორც გველი, სანამ მის ტყავს
გამოიცვლის, დატოვებს და წავა,
ბოლძიანი, ნირწამხდარი დავალ
ოთახში და საშველი არ მიჩანს.
რას მიშველის მე მსხლის ხიდან სკვინჩა?
უაზროდ მწიფს დილის ვარდი მზისა.
მაცქერალი შენი სავალ-გზისა
თუ ვლოცულობ, იმიტომ, რომ სული
ველარ ითმენს, ტანჯვა ჰქონდა სრული,
რომ ეთრია ხორცი, როგორც ცოდვა.
მგონი, რაღაც გზა, საშველი მქონდა?
მე ჯერ კიდევ გუშინ ვიყავ ისე
თავისუფლად, რომ მე ამას ვთვლიდი
ჩვეულ ამბად, მაგრამ სტვენდა ჩიტი
დილით ჩუმად და ტყვე გავზდი ისევ.

* * *

ჩემი თვალები, ჩემი ორი შავი ლურსმანი,
თავისუფლადლა ჩარჭობილან თავის ხვრელებში,
რაც მათი მზერის გაბმულ თოკებზე
გამცილდნენ ქრისტე და ჩემი სატრფო.
იქნებ, მე მათთვის დამეძახა, მომეხმო ხელით?
მაგრამ ლოცვისთვის მჭირდებოდა პირიც, ხელებიც.
არ შეიძლება, მიატოვო განსაცდელში ქრისტე და სატრფო,
დაბლა არ უნდა ჩამოვარდნენ გაბმულ თოკიდან.
ცხადია, ახლა შემიძლია ჩამოვყარო დაბლა ლურსმნები
და საშუღამოდ დავახვიო დამპალი თოკი.
უკვე არავინ აღარ მოვა, არავინ წავა.
თავად მე უკვე აბლაბუდას თხელი ქსელი ვარ,
გაბმული კვდომას და სიკვდილს შორის.
რაც მძიმე იყო, იმ ორს ყველა თან გავატანე.
სული, გული და ჩემი გონება.
ამით ვაჭრობას დაიწყებენ თუ გაფანტავენ,
აღარ ვკითხულობ, მე არ მეხება.
რაც გავმსუბუქდი, შიში, დარდი არ მეკარება.
ახლა სიკვდილის სახის წინაშე
ვირხვეი ნაზად, როგორც პირბადე.

* * *

დიახ, მამაო, ყოველივე ძალზე კარგია...

მხოლოდ ცოტათი ნაღველს მმატებს მიწა, რადგანაც არ ვარ ცხოველი, სხვაგვარად რომ შეიგრძნობს ამას: მტვრის ნაწილაკებს, წვიმის წვეთებს, ლერწმის ღეროს და ფოთლების შრიალს ქარის ქროლვისას – რაც მთავარია, მერე: მზეს შენსას!

ნეტავ, იმ ქათამს თუ უყვარხარ, ქვიშაში რომ ზის? დაუფიქრებლად, ტვინზე მეტად ქათმის გულით და თავის ბუმბულის შავი ფორებით,

და არა ისე, როგორც მე მსურს, რომ შეგიყვარო როდისმე, დიდხანს თუკი ვიფიქრებ.

ჩემი ხელები, ჰო, ისინი შორს დარჩნენ უკვე – განსაკუთრებით, როცა წვანან ისინი მერხზე ამ გამოჩორკნილ, მზისგან გამთბარ უხემ ფიცარზე, და ჭინჭრის ძალას გრძნობენ მის ქვემოთ.

ეს არის უკვე სიყვარული, ანდა, ასე ვთქვათ, დასაწყისია თითქმის უკვე სიყვარულისა, არსებობის ოდნავი

კვალი,

რომელიც არის შენში, ყველა სახელის მიღმა,

მოკრძალებული, უხმაურო და ერთიანი

კეთილი მიწის ყველა ძალასთან,

და ნუ იმსჯელებ, სიხარული არის თუ არა,

როცა, უბრალოდ, გიხარია.

* * *

მხოლოდ და მხოლოდ ძილის უცხო გამონაზარდი,
ნარკოტიკების გამოზრდილი ეს ნაბუშარი
თულა მოხედავს და ხანდახან პატრონობს ჩემს სულს.
ორი ტანჯული ამ დროს ერთუროს ემსახურება,
ანუგეშებენ იმას, რასაც კიდევ სჭირდება
ნუგეშისცემა; არ უმხელენ, რაც კი იციან.
უხანგრძლივებენ არსებობას ნახევარსიზმრებს,
უსახოებს და ცვილისაგან ჩამოღვენილებს,
რომ არ ითხოვენ სათუთობას და მოფრთხილებას,
დნებიან მამლის პირველივე დაყვილებაზე.
მაგრამ ესენი მრწემი ძენი არიან მაინც,
შობისთანავე მონათლულნი, შევედრებულნი
მას, ვინც ეს წყვილი მიაბარა ერთმანეთს, როგორც
ორი მონა ან როგორც ორი ქუჩის გლახაკი,
მაშინ, როდესაც დიდებული და მშვიდი ძილი
მხოლოდ და მხოლოდ კეთილშობილ სულებთან წვება.

* * *

უსინათლობამ დამრია ხელი,
ყურთაც მაკლდება და ველარ ვისმენ,
მალე უგრძნობი ვიქნები ისე,
როგორც მალაროს ბეხრეკი ცხენი.
თუმცა მასავით დამჯერი – არა.
მე ჩემი ნება მაკრთობს და ფარავს
ის ერთდროულად მთელ სხეულს ჩემსას
და გაშმაგებით მოითხოვს შესვლას
ცის საუფლოში, თითების გაწვდით.
ის მიწას აცლის ძალას, ანიშნებს
მალლა არსებულ ხვრელზე ქარიშხლის
და სწორედ მაშინ, ვარსკვლავთა ნამწვი
მის ახლოს ცვივა, მიწას აშავებს.
მე მაგრძნობინებს თავს დამნაშავედ
გული, სიბერეშემოპარული.
ის მოითმენდა და სიხარულით
გაილეოდა, შეწყვეტდა ფეთქვას,
მაგრამ მას მართებს, რაც უნდა მეთქვა,
იყოს მორჩილი, ფოლადად იქცეს.
მრავალი შიში მდევს დღე და ღამე,
და ქვანახშირის მალაროს ვხედავ
ხშირად სიზმარში, ცხენებსაც იქვე.
ამ დროს კი დადის ჩემი ნება და
ძვირად აფასებს, რაც რამ ებადა,
ცაში, მიწაზე გაყიდოს იქნებ.

ენდე ეკიპაჟს, შენს იალქნიან ხომალდს რომ მართავს,
ისინი მარდად წამოდგომას მოახერხებენ
სიმთვრალიდან და სათითაოდ წამოდგება ყველა მათგანი,
თუმც ყველა თავით ფეხებამდე მთვრალი იქნება,
გალეშილები თავის საქმეს შეასრულებენ!
ვარსკვლავთა შორის, ეშმაკმა რომ თან წაიყვანა,
საოცარია, ჩაგისახლდეს თვით ბელზებელი
სხეულში, როგორც ამ გარეწრებს, ეკიპაჟს შენი
მკვდრის კილობანის, ღვთისაგან რომ დაწყევლილია.
შენ თუ გგონია, სწორედ იქით წაგიყვანს ქარი,
საითაც შენ გსურს? – ყველა ქარი დიდებულია,
ნათესავია ყოველგვარი ეშმაკეულის!
აჰ, მისთვის შენ ხარ ჯიბის დანა, რომელსაც იგი
ისე ჩაიდებს ჯიბეში, რომ ვერც კი შენიშნავს,
თუკი ძალიან ფრთხილად იქნები.
ის ეკიპაჟი, შენ რომ გინდა მოარჯულო
და ამოაჭრა ზურგებიდან ტყავის თასმები,
იმდენს შეძლებს, რომ მიწის თხილის ნაჭუჭისაგან
ნავს ამოგიჭრის, შენთვის კიდევ დიდი რომ იყოს.
მოუსვი მაგ შენს სიფხიზლესთან ერთად აქედან!
ვერასდროს მოვა გონზე ეს გემი –
მალლა, ნავებს ვინც აქირავებს, შეატყობინე,
რომ ჩვენ ღრიალით და პირამდე გალეშილები
ჯოჯოხეთიდან ამოვიყვანთ მის ყველა ვარსკვლავს.

* * *

ჩემი სხეულის თითოეულ საფეხურს სახლობს
თითო ტკივილი და ყველას სურს, რომ იყოს წმინდა,
მონასტრებს უკვე, ვით ობობა, გადავემტერე
და მირჩევნია, რომ ბოშათა ბანაკი ვიყო.

აბატი უკვე შეშლილია და იმის ნაცვლად,
რომ გონს მოეგოს, დოღზე უკრავს გაუთავებლად
სადამოს ლოცვას უღიმღამოს, არ იძინებს, არც სხვებს აძინებს,
დაუღალავად თრთიან ჩემი საფეხურები.

როცა ცოცხლდება ჩემი მტრობა, მაშინვე იმას
მონასტრის წმინდა მიწებიდან დევნის მაცდური
იქ, სადაც უსწორმასწოროა ჭეშმარიტება
და შიმშილისგან ტანჯულთათვის ამწიფებს თავთავს.

ასე, სახლიც ვარ, ეზოცა და პურის ბედელიც
და, ზოგჯერ, სულ მთლად იდუმალი პატარა ბორცვი,
იქ, სადაც ჩემი მტრობა ისხამს უკუნეთ მტევნებს,
რომლითაც ყველა წმინდანს უმაღ ბოშებად აქცევს.

* * *

რა უყავ ჩემს წილ სინათლეს, ღმერთო?
მეც ხომ მინდა, რომ მივიდე სახლში!
ჩემი ბრმის კოხი გაფრინდა ქარში,
მთვარე რა ადრე ჩავიდა, ერთობ
მალლა იწვევენ ზურგები მთების.

ვარ რა ხანია ღამენათევი
და დაღლილობა მთელ სხეულს თუთქავს.
მე, შეიძლება, როს ყვირის სუნთქვა,
ვშობო სიკვდილი, თუნდაც არ მსურდეს.
ნუ იზამ, რომ ეს აღარ დასრულდეს!
მომეც ნათელი, რომ შინ დავბრუნდე,
სიზმრის შოშია დაჩხვლიტოს თუნდაც
და მახსოვრობა გატანჯოს ჩემი.

არ მსურს ცის სახლი, ხომ იცი, მხოლოდ
მიჩვენე თაგვის პატარა სორო,
ვიდრე ჩამქოლავს დღე-განაჩენი.

* * *

ხშირად მეჩვენება, თითქოს დედამიწა
ამოსუნთქვასავით მშორდება თვალთაგან,
მის ადგილს სულ უცხო ლანდშაფტი იკავებს,
პიქტოგრამასავით მაკვრია გარშემო.
თუმცა ჯერ კვლავ მახსოვს ნივთი ზოგიერთი:
მსხლის ხე, თბილი ქარი, მთვარე და ღრუბელი! -,
მაგრამ თითოეულს აკრავს სათნოება,
როგორც ჩემს გარდაცვლილ დედას სიცოცხლეში.
და ჩაკეტილია ახალი მიდამოც,
როგორც ის ბაღნარი, ადგილსამყოფელი
ერთი ბატონისა, მე რომ მელოდება
მრავალი წლის შემდეგ. ისე მარტო ვარ, რომ
ზოგჯერ ჩემი თავი ამომყავს ჩემგანვე,
რათა მოვაქციო იგი იმ სივრცეში,
საიდანაც მიწა ქრება სუნთქვასავით.

* * *

ჩემს გვერდით უცხოდ ჩაივლის ძილი,
ზმას არ მცემს, ზედ არ მიცქერს ადვილად,
ყაყაჩოებში დაიყვავილა
ძემ, მაგრამ ბევრი ჰყავს შვილიშვილი.

ერთი მინის ქვეშ ათნი არიან
დატყვევებულნი, ყოფნა არა ღირს,
გემო აქვს ყველას მწარე ბალახის
და ტყვეობიდან შვებით გარბიან.

ორ-ორს და სამ-სამს მეტი აქვთ რიხი,
უღელს გასწევენ, თუკი ეცადნენ;
ძალუძით აზიდონ მეცხრე ზეცამდე
თავიც და ჩემი დაღლილი სისხლიც.

მაღლა იწყება ის ფართო მიწა,
სიზმრებს რომ სწვდები, ახვალ როდესაც,
იქ დგას აკვანი ჩვილით, რომელსაც
მთვარე რისხავს და მამალი იცავს.

მზე ქსოვს, - იმასთან ერთად, რაც გუშინ
ჩაქრა, - კარვის თაღს იესო ქრისტეს
თავზე. ყველაფერს, ყველაფერს იტევს
და აკვნის არტახს ჩააწნავს გულში.

* * *

ჩემი დროის ძაფს ხშირად ვკარგავ
შუადღის ჟამზე.
მაშინ მე ზოგჯერ ჩიტი მომძახის
ანდა თითს მიჭრის ძურწა ბალახი,
რომ შემახსენოს ეს ყოველივე,
ვიდრე მე უფრო მოთმინებით უკან დავიხევ
ხელის ცეცებით, კვანძების შეკვრით.
უკვე იმდენი კვანძია, რომ ჩემი გონება
კარტოფილის კვალს დაემსგავსა, უსწორმასწოროს,
და სამდურავი არ მეთქმის ძილზე,
თუ ურჩევნია სადმე სხვაგან რომ შეეფაროს.
მხოლოდ კომშარი, ერთი ძალზე ძველი სიზმარი,
გულში რომ იჯდა ჭუპრად – ნეტავ, დიდი ხანია? –
გამოიშალა და მოხობავს, გზად ჭამს ყველაფერს,
სწორედ მის გამო უნდა ვკვანძო, ვკვანძო და ვკვანძო.
ყოველთვის, როცა მე არ მინდა უკან დახევა,
ვხედავ მუხლუხოს რგოლებს, ბზინვით რომ ლივლივებენ:
შენ ხომ იცი, რომ გავხდები ღვთის მადიდებელი
და შემდეგ შენი აღმოდებულ ღვთისმომშიშობის
აყვავებული ნერვის გულში ჩაგიდებ კვერცხებს:
აი, მაშინ კი უფლება გაქვს, დაკარგო ძაფი.

ხეო მზის გულზე, უფოთლო და ბუდეშლილო,
რალა აზრი აქვს შენს დაბერტყვას? სიკვდილი შენს ქვეშ
ჩაივლის უხმოდ, დარცხვენილი, დიდი სიფრთხილით.
სად ცხოვრობს შიში? იქნებოდა ჯერაც ცოცხალი
და არა ასე გაყინული. – ჩვენ შევეყინეთ
ერთიმეორეს უმიზნოდ და მთლად უიშედოდ,
რადგან ფესვები ჩვენი უკვე ამოძირკვულა.
ტრფობაზე ფიქრობ? – აჰ, ეს მხოლოდ ვიღაცა იყო,
ჯილდოდ რომ ერგო სიფხიზლე და მხურვალე მამა,
გულს ჩარჭობილი ეკალი რომ ამოეშანთა.
მალე ავდივართ მალლა! სხვები დაფარფატებენ
ხალისითა და სიხარულით, ხოლო ჩვენ ტანჯვამ
მალლა აგვტყორცნა ისარივით, ჩაუწვდომელი
წყეული მზისკენ, თვით სიკვდილსაც რომ შეურაცხყოფს.
კვიდივართ ბნელი პიქტოგრამის მსგავსად და იგი,
ვინც უკან მოგვღევს, მეტრფეა და უარყოფილი,
ღმერთი ფარავდეს, რომ ვერასდროს შეძლოს წაკითხვა,
მუდამ ცდებოდეს და ეგონოს, რომ მსხვერპლად იწვის.

შენ შეცვალე ლანდშაფტი ჩვენს შორის არსებული.
ღრუბლებისა და ფესვებისგან ზოგიერთს ცუდი რამ შეემთხვა.
ვინც ერთმანეთის დობილი გახდა, ერთმანეთთან უკვე არ სძინავთ
და ნდობის ხიდი დაიკარგა ყველას თვალთაგან.
არ ვიცი, რაზე მივაბიჯებ ან საით მივალ,
რადგან შენი ხმა აღარ მოაქვს ჩემთან არც ერთ ქარს,
აღარც ფრინველის მოძახილს და არც ფოთლის შრიალს.
ცის ოთხი მხარე ოთხმაგადვე ქვევით ეშვება
და ჩემი ხელი, ფათურით რომ შენს მაჯას ეძებს,
ცარიელი და დახატული ბრუნდება უკან.
ამას ვყვირი მე ახლა და ეს ჰგავს ქარიშხალს, სამოსს რომ
მაგლეჯს,
სულ მთლად მაშიშვლებს, სულამდე, და ურცხვად ვდგავარ
ვარსკვლავების ქვეშ.
მაშ, რატომ, რატომ დამიტოვე ყვირილი, მითხარ?
ანდა ნაჭერი წარწერებით, შეშინებულ შუბლის ქვემოთ
თვალუბისათვის?
ნეკნებს შორიდან გული რად არ ამომავლიჯე,
არ გათელე და დაგლეჯილი არ მიუგდე ძაღლებს საჭმელად?
ეს უნდა გექნა, ვიდრე ჩემს თავს მიუგდებდი ამ არემარეს,
რადგან ეს არის ჯოჯოხეთი, ბავშვობაში საზარლად რომ
მესიზმრებოდა,
უეჭველია, უფრო ადრეც, მოშიშმილე დედის სხეულში.
იქიდან მოდის ყველაფერი.
მე იქიდან გამოვედი უკვე მახინჯი და სასწაულებს
დახარბებული,
რადგანაც, იქნებ, რომელიმე ასეთ სასწაულს გავეხადე იმისი
ღირსი,
რომ სიყვარული მღირსებოდა და – ანგელოზთა ციური შუქი.
როგორმე უნდა შეგძლებოდა!
ამას ჯერ კიდევ ვგრძნობ ფიტულის ქვეშ, რომელშიც წკპუის
მზარდი ცხოველი.

უფლის მხევალი იმასა იქმს, რაც სურს და როგორც,
ხოლო ეშმაკის ქათამი კი, შავტუხა გოგო,
ყველას აწუხებს თავისი ყოფნით.

და მაინც, ზოგჯერ ერთმანეთს ორნივ
ღვიძლი ღებივით შეჰყურებენ, რადგან არც ერთი
სულაც არ არის დამნაშავე, რომ მას ასეთი
ბატონი შეხვდა.

შავტუხამ ეს თქვა:

"ვფიცავ, სიკეთით გადაგიხდი სამაგიეროს,
სხვა რამეს არ გთხოვ, ერთი ღამით მამუდნიერო,
ნება მომეცი, ერთი ღამით მე ვიმსახურო!.."

მაგრამ უფალი რომ გამოჩნდა, ეზო დაბურა
წამსვე წყვლიადმა, ყოველ კუთხე-კუნჭულში გაჯდა,
ხეებს ყავისფრად სიმწარე და ნალველი აჩნდა,
ჭის წყლის მაგიერ შეუწყვეტლივ დიოდა მტვერი.
მაშინ მოვიდა ღვთისმოსავი, არ ჰქონდა ფერი,
უკან მოსთხოვა სამსახური ისევ სწრაფად და
წყვდიადი უმაღ გაიფანტა, ეზო განათდა,
ხეები ისევ შეიმოსა მწვანე საფარით.

ახლა ქათმების გუნდში ერთი შავი ქათამი
ანწლის ბუჩქშია მობუზული და უფალს მხოლოდ
სიზმარში ბედავს, სამსახური მორჩილად სთხოვოს.

* * *

როდესაც სული ძირს დაეცა განრისხებიდან,
დანახშირებულს, კვლავ კომეტის თვალები შერჩა,
იესო ქრისტემ საკუთარი ოფლშემშრალი ტილოს ნაჭერი
მას ჩამოუდლო, გარდასახვის პირველ ღამისთვის.
ციებ-ცხელებით გათანგული ამ ტილოთი იკლავდა შიმშილს,
ციებ-ცხელებით გათანგული ამ ტილოთი იკლავდა წყურვილს,
ხოლო რაც მორჩა, იმ ნაჭრისგან დასცა კარავი
მიწის უმწარეს პურის ხის ძირას.
ამ ხის მერქანზე ამოჭრილი იყო წარწერა,
თურმე ღმერთები ყოველივეს, რაც მათ ეკუთვნით,
როგორც კი დილა გათენდება, უკან ითხოვენ
და მასთან ერთად მორჩილების გარკვეულ წილსაც.
მაშინ ელვარე კომეტები ამოიგლიჯა,
ამოიგლიჯა თავის ორი ველური თვალი
და გაშმაგებით შესტყორცნა ზეცას.
ჩამოატეხა მან პურის ხეს ტანზე მერქანი
და ცეცხლის ფესვი ამოგლიჯა მიწის სიღრმიდან,
მაგრამ კარავს კი ჩაუარა გვერდით კანკალით,
რადგან დიადი შეხვედრის შიშს შეეპყრო იგი.

* * *

მწიფე ხილის სურნელებით,
ალაგ-ალაგ უფოთლებო,
დარდობს ჭალა, ფრინველები
ტრიალებენ მის თავს ზემოთ.
ცამ დაკარგა უკვე ფერი,
გალეული, ძალზე თხელი
მთვარე შედის ნაზად, ნელა
ვარსკვლავების ეზო-კარში.
ემზადება ქარი ცაში
გამშაგებით ასაფრენად.
ცა მუქართ მოქუფრულა,
შიშს, დაცინვას მეგობრულად
მოუნახავთ ბინა ლერწმის
მჭკნარ ჩურჩულში, ტირიფში კი
წივწივა ზის. აქ, წრის შიგნით
გლოვის ხმები ერთურთს ერწყმის,
მხოლოდ ზარი ასხამს ხოტბას
შემოქმედის უცვლელ კანონს –
წელიწადის წარმავლობას
და ნაყოფი ნაადრევი
ძირს რომ ცვივა, ამით ხარობს.

* * *

ვიდაცამ ღამით ამოიღო ჩემი თასიდან
წითელი კენკრა ერთადერთი – იქნებ ფრინველმა? –
ახლა ცარიელ თასს ჩავეყურებ, ფიქრი ირევა,
– ნეტავ მეფხიზლა, დარდისაგან გული გასივდა.

ვაითუ, იგი არ ყოფილა ფრინველი სულაც,
არამედ მხეცი, უსახელო და გარეული?
მის უკეთურ თესლს კვებავს ჩემი სული, სხეული,
და ქვეყნად ხატავს მრისხანების შემზარავ სურათს?

და მოვა ჩემთან, როცა უღრან, გაუვალ ტყეში
მწარე ფესვებით დავნაყრდები, მოვიკლავ შიმშილს,
მომამტერდება, მოვახერხებ, დავძლიო შიში,
ჩემს ყოფილ გულს რომ ამოვიცნობ ბანჯგვლიან მხეცში.

თავს რით ვუშველო? ვის მოგუხმო? ან ვისი ყური
გაიგებს ძახილს იმისაგან, ვინც ბუღობს მარტო?
რად მომატყუა ძილმა მაშინ, მე ამას ვდარდობ,
როცა მე შენთვის ამოვიღე ეს ჩემი გული!

* * *

ჩემს ჩრდილს წყალზე შეუძლია გავლა,
როცა მთვარე ან მზე სწორად დგანან,
მაშინ ბრწყინავს ჩემი ჩრდილის თხემი.
ყალბი კია ეს ნათება, ხელით
რომც შეეხო, ვერ გათბები, თუმცა
მას უმაღლის რიყის ქვა, თუ უცბად
ვერცხლისფერად ელავს სხვების თვალწინ.
ჩემი ჩრდილი გზას გაჰყვება, გასწევს
სიზმრებიდან ხშირად მარტოლმარტო,
მე კი მტოვებს უსაკვებოდ ამ დროს
და როგორც ცხენს, ძილის ხეზე მამამს.
მე მოვუხმობ დედასა და მამას,
და-ძმასა და სიკვდილს, მახვილაწვდილს,
პურს და შაქარს მე არავინ მაწვდის,
შორი ხმები მესმის მათი ახლა.
შუშის ჭიშკრის მიღმა ჩანან, ბოლოს
ისევ ჩემი ჩრდილი მოდის მხოლოდ,
წყალში დამხრჩვალ ვასრკვლავთ გუნდი ახლავს.

* * *

მეზობლის ციცარს საათივით ხმა აქვს და ასე
რალაც შემლილი, მუდამ ერთი შუალედებით
უწყვეტად ყვირის იმ დროს, როცა ტირიფს ვედრებით
ცვივა ყვითელი ფოთლები და, აწ ბოლო გზაზე,
როგორც ბაწარი, სოფლის რუმი მიიკლაკნება.
ყვირილს ვერ იტანს შავი ძაღლი, ჩხუბობს, ნაკლებად
რომ გაისმოდეს ეს ხმა ირგვლივ, სმენას რომ ახშობს.
იმედითა და მოლოდინით შეჭლიმის ვახშამს
ყრუ მათხოვარი, ყავარჯნებს რომ ხერხივით იქნევს.
წითლად ჰყვავიან მიხაკები ზამთრისპირს, იქნებ
შექლონ და აქეთ გადმოვიდნენ, თუ ქარსაც უნდა.
აღმოსავლეთით, ძალზე დაბლა, ნისლებში გუნდად
ცრიატი მთვარე შემოდგომის მოგორავს ნელა
და ყველას გვიმზერს. დუმს ციცარი, - მის შესახვედრად
მოდის ღამეში მეწამული ფერის მამალი.
ზის მათხოვარი მაგიდასთან, სადაც ვახშამი
უკვე მას უცდის, ძაღლის ქოხშიც შრიალებს ჩალა.
ღლის დავიწყება შეიძლება, დროს გაჰყვა რიგით!
მე კი კვლავ ბალიშს ვატრიალებ აქეთ და იქით;
აქ, სადაც ჩემი თავის ქალის კედლებში მალავს
ციცარი თავის მჭახე ძახილს, აქ შეაფარებს.
ნელა გამოდის ვარსკვლავების მწკრივიდან მთვარე
და ყვითელ მამლად მევლინება სარკმელთან როცა,
მონოტონურად, საათივით მე ვიწყებ ლოცვას.

ამაღლდი, ამაღლდი, ძალავ დაწყევლილო,
ვით შუადღის ირგვლივ მამლების ყივილი,
აღსავსე მოცარვით და თავის ღირსებით
და როგორც ტირილი ჩემი სხივმოსილი,
დედის ორთავ თვალში ხშირად მალღდებოდა,
როცა ის კერავდა და სავსე იმედით
სიმღერით უწმინდეს ქალწულს ადიდებდა.
მამლები მაშინაც ამგვარად ყიოდნენ;
მუდამ საკუთარ თავს მოჰკავს საიდუმლო
და ცხოვრობს ჩვენს შორის, არასდროს ილევა.
თვით იმ დროს, როს წლების, დღეების მანძილზე
სიკვდილი სნეულთა ნაიარევიდან,
როგორც მეპატრონე, უმზერს ვარდის ოთახს
და ანგელოზთათვის ცვლის ირგვლივ ყველაფერს.
ბევრ რამეს აკეთებს აგრეთვე სივრცეში
ვარდთათვის, ხორციელ ყოფას რომ სტოვებენ,
გლეხური ოთახის თავზე რომ აყვავდნენ,
მალა, სახურავის ჭრიალა თავზეზე,
ვიდრე მორიალე ნიშნებს შეხვდებიან,
რომ ზოგჯერ ბაგეთგან დაწყევლა აღმოხდეთ.
ამაღლდი! კარგია ყოფა დაწყევლილი,
მამლების ყივილთან მონათესავეა
და – დაგვიანებულ ზეაღმაფრენასთან.
მაგრამ დაგაბრუნებს სოფელი თავისთან
ხშირად, შემობოჭილს ღრმა ნოსტალგიით და
ეკლების უცვეთი ქსოვილის სამოსით,
რომელშიც შენ მაინც ჩანხარ ღირსეული
ხელმოცარვისა და შინ დაბრუნებისთვის.

* * *

სევდამ ადგილი შეუცვალა ანთებულ ლამპრებს.
მისი ამ ბოლო ხელშეველების პატივსაცემად
ეს ყოველივე ჩემში უნდა უცვლელად დარჩეს.
ორმოცდაცხრა დღის შესახვედრად წავიდა სევდა,
ჩემი კუთვნილი, აღსასრულის დღეებისაკენ,
რომლებიც ახლა კისერზე მაწევს
და ჩემს საცოდავ ღირსებას წინ წარუდგა იგი
ვარსკვლავთა ბასრი შეგრძნებების შეფრქვევის მხრიდან.
ასეა ჩემი ყოველი ღამე, ასეა ჩემი ყოველი დღე,
ვიდრე ორმოცდაცხრა შესრულდება, არარსებობა რომელსაც
მოსდევს.

არც წინ, არც უკან არ არსებობს გზა ამის შემდეგ,
არც ზევით-ქვევით არ არსებობს და აღარც – შიგნით.
არავინ იცის გზა-სავალი, ორმოცდაცხრა რომ შესრულდება.
იქნებ ღმერთია ორმოცდაათი, ანდა იქნებ სიყვარულია?
მაგრამ ასე შორს ჯერ ვერავინ შეძლო დათვლა და სიყვარული.
ახლა, რაც ჩემში ყველაფერი ასე გამრუდდა
მას შემდეგ, რაც შენ შიგნითა ხარ, ხოლო მე – გარეთ,
მე ყველაფერი ვიცი შვიდჯერ შვიდის შესახებ,
რომ ეს ბოროტჯერ ბოროტია, სხვა არაფერი,
და უთვალავის ფესვზე ხომ სულ არარა ვიცი
და არც ვარსკვლავთა შეგრძნებების ბასრ და მჭრელ პირზე,
რომელზეც ახლა ჩემი სევდა-ნალველი გადის,
რომ გამრუდებულ ლამპართა შორის
შევიწარჩუნო მცირე ღირსება
ღვთის და ბოროტი შვიდიანის საპირისპიროდ.

* * *

შენ სრულებით მარტო დარჩი,
ბორგავ ჩემში, ციხე-კოშკის გალავანში,
მაგრამ დიდხანს არ დარჩები ტყვეობაში,
მალე ღმერთი გადაგარჩენს.

ნუღარ მირტყამ, დავიღალე,
დათხრილი ვარ, დავემხობი მალე შვებით!
იქნებ, სადმე შორს, სივრცეში გაეშვები,
ვარსკვლავებზე დაივანებ?

მე გავხდები ეკალ-ბარდის
მწირი საზრდო, ერთი მუჭა მიწა, შენ კი
იყავ ჩემი შმაგი გული, ფიცხი, შლეგი,
ჩემი ტყვე და ჩემი ღარდი.

* * *

მალლა ვარსკვლავთ, დაბლა ფესვებს
შორის ვდგავარ, ვშიშობ, რადგან
რომ მიხდება ფენის დადგმა,
ზედ ვაბიჯებ ვაშლის თესლებს.

ჩემი ხიდან არც ერთია,
ძირს ნაპოვნ ვაშლს თუ ვფცქვნი მხოლოდ,
როს მწყურია, მშია, ხოლო
ცაზე მთვარე მოჰგავს ქლიავს.

მაგრამ მე მას ვერ შევწვდები,
რაგინდ მალლა ავიზიდო.
რომ ჩაივლის, ვხედავ, გზიდან
ეცლებიან ვარსკვლავები.

იმედი მაქვს, რომ მე ამ წელს
ამ მიწას და იმ ცას შუა
სალხინებელს მივაშურებ
და იქამდე მეც მივალწევ.

ნეკნთა ჩემთა შიგნით, მალლა,
ძლივსდა ფეთქავს გული, ღაღლა
და შუაზე ხერხავს დრო-ჟამს.
თუმც ის მაინც ნელა გადის,
ჯერ მოხუცმა მეჩიტბადემ
დაბალ ცეცხლზე წებო დადგა,
წკეპლებს სხეპს და ამის გარდა
კიდევ ბევრი საქმე მოჩანს.
ტყუილად არ აბამს ბადეს,
ბულბულზე და შაშვზე ადრე
იჭერს, ზოგჯერ, მტრედსაც ერთ-ორს,
განსაწმენდელს ცეცხლი ენთოს,
ყელგამშრალნი მტრედნი ხმობენ,
თავის წყურვილს შეუნდობენ
აქედანა და იქამდე.
როგორც ღაღლა დაიქადებს,
სისადავით ძლეულია,
ერთხმოვანი, ეულია
სიტყვა, ვერვინ გაიგონებს,
ვერც მეზობელ ტუსაღს, ვგონებ,
ეს ხანძარს ვერ წაუკიდებს.
მხოლოდ სადმე, ქვეყნის კიდეს
მამალი თუ შეწყვეტს ყვივოს,
კისრისტეხით ჭასთან მირბის,
რადგან ეწვის მკერდი დაღლილს.
სხვა ვერავინ ხვდება, ღაღლის
გულსაკლავი ხმები ამ დროს
მზის და მთვარის ზოდებს ადნობს
და სატურნის ტყვიას უხვად.
თუმც, ნეკნები არ მემსხვრევა,
ბაგეს კრინტიც არ დასცდება
და ჩამივლი გვერდზე უხმოდ.

* * *

ბოსტანში ჩამჯდარა კუდიანი,
ითვლის ხახვებსა და ნივრებს.
ნეტავი, რა მელის, რას მიპირებს?
ძალზე გულმოდგინე არის.

მე ძალლა თავს ვერ ვყოფ, დამაფარეს
ფიცრის დაწვევლილი ყუთი.
ის ახლა ჩრდილებს თვლის, ყოველ წუთში
ჩემს მხარეს აპარებს თვალებს.

ჰე! – ამბობს – ცარიელ ადგილს ვხედავ,
მიწა თავისუფლად რჩება! –
და თმებზე ხელს მტაცებს, მექაჩება,
მე კი ყვირილსაც ვერ ვხედავ.

ამ ხახვის ბოლქვებთან ერთად თავად
მეც ვარ ჩამარხული უკვე,
ვინც ადრე გულუხვად დამაპურეს,
ახლა ნუგემს მცემენ, ალბათ.

ისინი იყოფენ ცვარ-ნამს ჩემთან,
მიწის ნაჟურსა და საზრდოს,
რათა მეც თაღამად გავიზარდო,
ბებრის ნათესებთან ერთად.

ო, შენ, ანგელოზო უძიროვ,
მოსცილდი ოწინარს, ნუ ცდილობ
სულ შესვა, სხვებსაც ხომ სწყურიათ.
შეხე, დაეჩუტა სრულიად
მუცელი მთვარეს და სიხარბით,
ჩოფურა სიფათის ნიღაბით
ნერწყვს ყლაპავს, შენ რომ სვამ, იმიტომ.
შენ ყელი გაგიშრა იმით, რომ
ლოცვების ქვიშისგან ატეხილ
ქარბუქში წუთით არ დადექი,
ჭენებით იარე, ამიტომ
ჩემს წილს სიხარულით დაგითმობ,
ოღონდაც, წყლის სული დატოვე
ფსკერზე, რომ არ დავრჩე მარტო მე,
სულს დავლევე მეც იმის გარეშე.
რაც მე მსურს – შენ შენსას არ იშლი
და იმას არასდროს მიბრძანებ –
თვალეებში სიწითლემ იძალა,
უპეებს გვირილით მოგიბან
და ანწლის ნახარშსაც მოგიტან,
წყურვილს კლავს – ხშირად სასწაული
ჭრილობებს სულ ახლოს გაუვლის
ამქვეყნად და მასთან დარჩება.
აქ ერთი მეორეს აშუშებს,
თუ ღმერთი წყალობას დაუშვებს –
ამიტომ: დატოვე აქ ჩემი.

* * *

აიწყვიტა ჩემმა სტეპის ცხენმა,
ანგელოზო – შენ, აქლემო – ადექ!
ჩამოვშალე მე იურთი ჩვენი,
არ გვჭირდება საძოვრები მსუყე.

ახლა ზურგით სამოცდათორმეტი
დღე მატარებ ბარხანებში ქვიშის.
ცხენს სახელი სამოცდათორმეტი
ჰქონდა, ჩემი ღმერთი იყო მალვით.

ახლა უღმრთოდ გადავლახოთ უნდა
ეს უდაბნო, იქ ცეცხლს სცემენ თაყვანს.
ცეცხლოვანი იყო ჩემი შავრაც...
ანგელოზო – შენ, აქლემო – ჩაჯექ!

ჩქარა! ჩქარა! – დერვიშის დოღს სანამ
გავაკეთებ შენი ბაცი ტყავით.
აჰ, ცეკვავდა ეშმაკივით ჩემი
ცხენი, შენ კი უღარაჯე ცუდად.

ლომის ჭასთან მივალთ ცოტა გვიან,
სადაც ყვინთავს მზე, ნაფერი სისხლით.
მზე, ცხადია, დაბრუნდება დილით,
ჩემი გული ნადავლად ხვდეს ძუ ლომს.

* * *

ქარს სუნი ასდის ხახვის და ნივრის,
გლეხებთან ერთად თუ კლავდა საკლავს?
მოპარულ ქრისტეს იხუტებს, ივლის,
ეს გული ჩვილით დაეძებს სახლ-კარს.

ცხადია, უფლის ქარი საშინელ
ამგვარ ქურდს გვერდს არ უდგას ნუგეშით
და გულს, ბავშვების მპარავს, მაშინვე
შეაგდებს ღმერთის სუნთქვის ღრუბელში.

ის ჩაისუნთქავს, ამოისუნთქავს,
გრძნობს თუნდაც მცირე უსამართლობას.
ქურდებს გარეთ ყრის, მათრახით ურტყამს,
ჩემს გულს საშინელ ყმასთან დატოვებს.

ყმა, რა თქმა უნდა, ჩემს გულს მაშინვე
ბავშვს ჩაუსახავს, ღვარძლიან საპყარს
და სატყუარად, გული ბავშვითვე,
ერთად სულების ხაფანგთან აპყავს.

იქ იჭერს ტყავებს, რაც უნდა, რომ მან
ამოუცნობმა იაროს ხალხში,
ჩემს გულს, ჯოჯოხეთს რომ უწევს დგომა
ფეხის წვერებზე, ხელთა ჰყავს ბავშვი.

მხოლოდ სულ ერთხელ, მაღალ ღმერთს უფვალს
თვალებს მიაპყრობს მაღლიერებით,
მწუხრის ვარსკვლავზე უნაზესს უფრო, –
სხვა ქალებს ახლა ისიც ეღრება.

* * *

აღარც ვცემ ნუგეშს, ჩემს გულში მდგარი
ისე მძიმეა დარდი.
კარს აბრაზუნებს სამხრეთის ქარი
და ჩემს ოთახში დადის.

ჩემს თმას ევლება, ნაუცბადევად,
ხომ არ ვტირივარ, მკითხავს,
უარს ვერც ვასწრებ, გზას დაადგება,
აღარ ჩერდება დიდხანს.

ვაშლის ხეზე რომ ყვითლად იელვებს,
გასაღებია, ხვდება,
მას გული სიზმრად გამოიყენებს
და საკუთარ თავს ხვდება.

სახურავიდან ისე მოცურავს
ყინულის გროვა ბოლო,
თითქოს ვიღაცა წვეთ-წვეთ ლოცულობს,
სულის სიმშვიდე ჰპოვოს.

ქარი მიდის და ბრაზი ერევა,
მთვარის გასაღებს მალავს,
გული ვერ სწვდება ბედნიერებას,
ცრემლები უვსებს თვალებს.

* * *

მამლების გარეშე, კოშკები ავლია,
ქალაქი რომ მოჩანს მალლით;
ჯადვარში ჩამჯდარი სულელი ქალია,
ქსოვს უბელურების ძაფით
პატარძლის სამოსელს, მკედრის პერანგს და ყველა
მას უმზერს უცხოდ და თვალს ისე აყოლებს,
თითქოს არ შობილა იგი.
ის სულმა დატოვა, იქით
შავ-თეთრი კრავი რომ ბალახობს, ის არის,
თავს მამლის წითელი, დაკბილულ ისარით,
ზევით, ქალაქისკენ იმოკლებს მანძილებს,
რადგან დაეკისრა მისია მას მძიმე,
იქ გამოიღვიძოს, ზევით.
ჯადვარში უკვალავ გზებით
მიგორავს სულელი ქალის ყრუ სიცილი
ცალ თვალად, რომელიც მზერას ვერ აცილებს
ხან სიკვდილს, ხანაც კი იქვე მობალახე
კრავს, შავ-თეთრ სასიძოს, ბიბილოს ანახვებს,
თავზე რომ აღისფრად ედო.
გული კი კენესის და ბოლთას სცემს წრის ირგვლივ
და უბედობისას მახვილს გრეხს დღეს იგი
და უხმობს მას, ჩემო მტრედო.

* * *

მითხარი მხოლოდ ერთი სიტყვა და ფეხის დაკვრით
ცემენტიდანაც ამოგიყვან უნაზეს ყვავილს,
ძლევამოსილი გავხდი რადგან სისუსტისაგან
და უაზრო მოლოდინისგან,
მაგნიტური ჩემი გრძნობებით.
შენ უეჭველად მოგიწევს, რომ გამომეცხადო!
სადგურის თავზე უჩვეულოდ ღელავს ჰაერი,
და მოლულუნე მტრედების გუნდი
მოელის დიდი სიხარულის შემობრძანებას.
ლიანდაგებზე თვინიერად გაწვა სინათლე,
შორს გოგონების თმებისა და
მამაკაცთა თვალებისაგან.
მე ახლა უკვე აღარ ვტირი,
აღარც სასწაულს ველოდები,
რადგან ერთი რამ განუწყვეტლივ
ხდება ჩემი სისუსტის ზრდაში,
რომელიც ადის უფრო მაღლა მტრედების თავზე
და ჩაეშვება ქვევით, შავი ჭების სიღრმეში,
სადაც დღისითაც კი მოჩანან
ვარსკვლავები გადამალული.
იქ, ქვევით, არ ცვლის დღე და ღამე ერთიმეორეს,
იქ, ქვევით, ჯერაც შეუწყვეტლივ მოისწრაფვი
ჩემი ნების უნაზესი ყვავილისაკენ.

* * *

ყვითელო ვაჟო, კვლავ შენ ფლობ ლაგამს?
ჩამოვცურდები შენი ცხენიდან!
და ზურგზე მკვიდრად მიმიკრა მინდა,
შენ არ გსურს – თუმც გულს მკერდზე მოაბამ.

ნუ დააბრალებ ჩაქრობის შიშინს,
თუმც ცეცხლს მხურვალე ალი მოაკლდა,
უწყინარ ურჩხულს შეხვდები სადღა –
ხომ არ გესტუმრა ვერავი შიში?

რად მოტრიალდა წყვილი ვარსკვლავთა,
დიდი ეტლის წინ, გზას რად მოაგნებს?
თუ მიუგზავნე უკვე მოამბე,
რომ ჩემთან მოსვლა ძნელია კვლავაც?

მორევს უსაფრთხოს ვარქმევდით სახელს.
გახსოვს, ცა როგორ გავაპეთ ორად
და მხოლოდ მაშინ შეკრა სიშორე,
როცა გედივით ფსკერისკენ წახველ.
ეჩანდი ჩემი ზღვის წითელ ჩქეფიდან,
ბევრად მამაცი ვიყავი, მჯერა,
და ჩემს გულს მძიმე არ ერქვა ჯერაც,
რაკი ვილაცის ყელზე ეკიდა.

დღეს ყველა იხდის წყევლის ავ სახადს!
ველურო მთვარევე, ნუ მოხვალ სულაც,
გული სიკვდილმა გადამიცურა
და გზად ურჩხული გამოეცხადა.

* * *

ჟღალი ბელადი დოღს გაამაღებს!
გრძნობებო, იმედს ამოდ ეღტვით,
და რომ ატაროთ კვლავ მისი ეტლი,
წყვიღებად დაგყოფთ ვაჭარი მალე.

და ხერხემალი თრთის, უკანკაღებს;
დატოვეთ პაღმის შორი კენწერო!
შეზრღია შოღტი ბაღახის ღეროს,
და გაიმაგრეთ ზურგებზე კანი.

შესვით ქოქოსის წვენი საამო,
სანამ უღაბნოს სანახი გავღეთ,
ბელადს სწვევია გზაზე სიღარღე,
ის თქვენს და თავის გაყიდვას ლამობს.

ასწიეთ ეტლი, აღარ მოღუნღეთ,
გარჯა ზედმეტი ღიღად სარგოა,
თქვენს ზნეღაცემულ ზოღიაქოებს
ღოღის ხმა ურეღს სავაღს ოღინღელს.

ქარად იქეციოთ, ტანს გასციღით საპყარს,
პატრონს და საკრავს ეს თვღემას მორეღეს.
იცეკვეთ ლოცივა – ემსგავსეთ მონებს
– ძუ ლომთან, რომელს ქაღწუღის ყრმა ჰყავს.

თვინიერების ნუ დაფღავოთ ცრემღებს,
თუმც საზღაურის ღეჭეთ მარცივაღიც
და ცად სასწორის თანავარსკვღავეღს
ის მშვიღღი სტყორციღეთ, რითაც გავღვენეს.

ქარად აღსდექით უდაბნოთაგან,
შინ გაირეკეთ ზოდიაქონი,
დოღს წაჩხუბეთ ჟღალი ბატონი
და ყველგან ყრმაზე მოჰყევით ქადაგს.

ჩამოაცალეთ ქერქი ამ ვაშლს, ოღონდაც ისე,
არც დანით გაფცქვნათ, არ მაჩვენოთ არც კბილგაკრული,
და ამოიღე შენ ცრემლიდან ეს ჩემი გული,
მუხთალ სიგიჟეს რომ ვუხატავ და მივუთვისებ,
და ხატვას თან მის სურათოვან წიგნშიაც ვბედავ.
და ამის მერე გადაკვეთე სუყველა წყველა,
წყველა, რომელშიც მთელი ღამე დაგაწვა ბინდად,
თან დაგიხურავს შენ გვირგვინი ავ გველგესლის და
ნახევარ-მთვარის, სახლობ ამოდ, მიმჭკნარ ღეროზე,
გამოცალკედი, მოიშორე შენ ანგელოზი,
იგი, რომელიც, შენი სულის ჩათვლემის გამო,
ცდილობს დაიტკბოს სული მისი და დაიამოს,
გაუტოლდება თუმც ვერასდროს შენს მაღალ წიაღს.
უიმედოებს გზად იმედის ფარი უფარე –
აგერ ახალი მთვარის ვარდმა, მძლეო უფალო,
ამ ყოველივეს რახანია რაც მიაღწია.
გამახსენდები ღლეში ცხრაგზის, წამიც არ მოვცდე,
შენ მოგეძღვნება ქვეყნად ყველა ჩემი გამოცდა,
გარდა იმისა, რაც მჭირდება გზად, საგზალ ნდობად,
როცა ჩაყვინთავ შენთვის მხოლოდ და დავეფლობი
ღვთის დიად აზრში და სანუკვარ საცხოვრისს ვპოვებ.
გადაამსხვრეე გვირგვინწნული შენ გველგესლასი,
გადაამტვრეე იმ წყველაზე, სად მიდგას სახლი,
მას მერე, რაც კი შევიჩვიე ეს სიმართლე.

აღთქმულ მიწაზე შურისგებამ დაწნა ფესვები,
ამ მიწას ვუძღერ ჩემი დარდის მიუხედავად,
გრძნობებს საკუთარს გლოვის კედელს ვაგლეჯ და თავად
მე ზეთისხილის ტევრთა ხანძარს მივერეკები.
და შენივ თავის დასაფერფლად გამოიქროლე!
ამაყი იყავ, ახლა ჩაღრად ეძებ სიშორეს,
მას მერე, რაც კი ყველაფერი აუდაბნოე.
მანლობელ ჭაში შენი ტვირთის ზრახავ გაბნევას
ან სულაც ვერცხლის საფასურად გამვლელთან დათმობ.
მე გირჩევ: ცეცხლი ხელმეორედ უნდა მონათლო
შენს სახელზევე, თუნდაც ლოდად ედოს მყინვარი,
წამონთება, დაიდრება და იმძვინვარებს,
როცა შენი წვა მინელდება ყვითელი ქვიშით,
რომ ღვთისმოსავად ჩაიძინოს წვიმების დრომდე.
ოღონდ სიმშვიდის სულს უდარდელ ბადეს ნუ მოსდებ,
რახანაც ჩემში კვლავ აღთქმული ქვეყანა იშვის,
უმაღ აგროვებს წელთა წიად გაფანტულ მოდგმას,
მათ თითო ნეკნზე ჩემი გული დოლივით ბორგავს.
კბილი კბილის წილ! – ყრუ ყიჟინა გზად გაამალეს,
ბელადის ნება ბორგავს, როგორც ჟღალი მამალი,
გარშემო ნაცნობ ქალაქისა, შენი რომ ერქვა.
ნურსად იქნები უდარდელი, სადაც იკარვებ!
ძილშიც დაიფლე ოდესმე ნაზ მიწაზე ურვა,
დღეს შურისგების წადილით რომ უღმობლად ფეთქავს.

* * *

მქვია გულგრილი და გამრიყეს უფლის სახლიდან,
ყაყაჩო მთრობი და ღემონი გარბიან ძრწოლით,
მაინც არასდროს არ უარგყოფ გრძნობას მოწოლილს,
რომ მე მუხლების მიდამოში ვარ ღიდად წმინდა.

მე მივატოვე სითბოება ადამიანის
და ანგელოზის ყველა ფრთისგან შევიქენ შორი
და თხუნელას ბორცვს მივეკარი გრძნობით საშურით,
ციდან მოისმის შოშიების გუნდის გნისი.

შემოდგომაა შემომდგარი გარეთ და შინაც,
ქინქლების ქორწილს ვუმზერ – ქროლა ზღაპარს ვამსგავსე –
– კვეთა ყვითლის და ცისფერისა აღმაფრთოვანებს
და ლამის სისხლი შემიდეღდა და გამეყინა.

სუნთქვის უეცარ დაოკების ძალას ვენუკვი,
ვიდრე ზარების ავი რეკვით ტვინი სხვა სახლად
მიწას გვაუწყებს ჩვენს სმენაში, რომელიც ახლა
თვალის ჭრილების სიახლოვეს ტყავს იცვლის უკვე.

ოდესმე სხვა დრო ჩამოდგება – როს ავხდი რიდეს –
– მთლიანად ყოველს, როცა ყველა გრძნობით ჩავწვდები
და მერე მიწის სისხლი ჩემში დაიწყებს დენას
შეუჩერები, და თხემიდან ტერფამდე იდენს.

* * *

დროის ბორბალს დავრდომილი ვუმზერ მდორეს,
მზის მანები ტრიალებენ, ო, რა ზანტად!
ვერვინ მეტყვის მისასვლელ გზას ჩემს მიზანთან,
თუმც ხან ყოფა ხელდასხმული მოვიგონე.

ახლობლებმა მას გადასცეს ჩემი თავი,
გაწირულთა ქვაბულში რაც ცნაურდება,
და თითები მიჰყვებიან ნახატ-წერილს,
წერილისთვის არა არის უმაღავი.

დარქმეოდა ყაყაჩოებს მსურდა სახლი,
ცოტა ტყუილს ვიანლებდი, იმედს, ღიმილს,
რახან ირგვლივ მკვეთრი სახით გამხელილი,
უმოწყალო სინამდვილე ყინვას მახლის.

მსურს, რომ შევიტყო ყველაფერი ტანჯვის შესახებ!
გამოამტვრიე მორჩილების მინის საფარი,
წაიღე ჩემი ანგელოზის აჩრდილხატება,
იქით მსურს წასვლა, სადაც შენი ხელები ხმება,
შეშლილთა ტვინში და სახიჩარ გულების ჯარში,
თავს ნაკუწებად რომ იფლეთენ, იქ წასვლა ვზრახე,
სად შლეგი რისხვა სურთ ჩააფშვნან სამყაროს სისხლში
და ანგელოზი ჩემი მიდის წყალობის კარვით,
და ნაპერწკალმა შენი ლელვის და სიმხურვალის
დაადნო მინა – არ დატოვა ფიორი მისხლის.
მე ქედმაღლობით აღვსილი ვარ, ვეტოლე ზეცას,
გაბედულებას ამპარტავანს და შეშლილს ვლეჭავ,
ვით ჩემი პურის უკანასკნელ მონარჩენ ნაჭერს,
ნაჭერს ულევე მორჩილების ჭირნახულიდან.
ჭკვიანი იყავ; ღმერთო, მაღლსაც გვეწინდო გულითადას,
თორემ იცოდი, დაგამსხვრევდი ჩემს შუშის საფარს,
მსურს ჩემი გული ქოფაკებმა დევნონ და სადღაც
მათვე დაგლიჯონ, რომ სიკვდილი გაეწიო განზე
და ავარიდო ამაზრზენი ესე ხელობა.
მე მაღლი მითქვამს – საკმაოა, ტანჯვა მეყოფა.

ქრისტიანი ბუნება

ცხოვრება ამ ვარსკვლავში

სად მოვისვენოთ, ვარსკვლავური ქალაქები ვიმემაკვიდრევით:
ოთახი, სადაც ვერ იცხოვრებ, კიბეს ვერასდროს შეაბიჯებ,
აქ მზის სახლია – დღეა როცა – უშიშ ძუ ლომის,
ღამ-ღამობით კი სიბნელე და ვარსკვლავები სტუმრობენ
ფანჯრებს.

ჩვენ ვართ ბარტყები დედამიწის გუგულის კვერცხის,
დიდხანს გვითმინეს, ამოგვყარეს ბუდიდან ბოლოს
და დაფურთიანდით, თოვლს და წვიმას ვემსგავსეთ ახლა
და ზამთრის წასვლას ქარიშხალთა კედლებში ველით.

ჭრიჭინა ღამით

უეცარ ხმაურს დაახვავებს სახლს და მიდამოს,
ჩვენი სიჩუმის შეიჭრება ჭრიჭინა რკალში,
ქრის უსაზომოდ და, არნახულ სიცივის გამო,
ხმა გამყინავი სიყვარულს და სიძულვილს წაშლის.
ძველ ღამფას ცდომილ და უცნაურ ნათებას აცლის,
კერკეტ თესლს წაჰგვრის დაბებკილ და დამჭკნარ სურვილებს,
მხოლოდ ტკივილის შეგვისახლებს სხეულში მაცილს
და სიკვდილამდე ამგვარ სევდით ვართ დაურვილი.

შეამოღბომის ჴვიმები

წყნარად გაცურდა ვარსკვლავების ჴეციდან გუნდი,
დოღს უკრავს თითქოს – სახურავზე აბიჯებს წვიმა,
და წავა მალე, რომ არასდროს აღარ დაბრუნდეს,
ამგვარ ღამეთა ფხიზლად თევა გვარგუნა ვინაც.

მიწის გულიდან მოგუგუნე კაკუნს უმაღებს –
მტვრით დაუმუწა სახლებს პირი – სარკმლის მინები,
რამდენი დარჩა უბინაო გარეთ სტუმარი?
ჯამში პური და ხილეული ობს რომ მინებდა.

სხვას აშურებენ ჩვენს სუფრაზე წვეულნი წუხელ,
მივიწყებულთა არ გვჩვევია პატიჟი შინა,
დრო ფერმიხდიღ და უცხო დიღას თვალებს გაუხელს –
ღღემ ქვის ნათელში დაგვმარხა და ღრმად მიგვადინა.

ზამთარი სასურავების ზემოთ

სხვაგვარად არის დაწერილი ეს დღეები –
წითლით თეთრზე –
მკბენარებით გაბეზრებული რუხი მტრედების ნაზი ფეხებით,
მოთმინების მაუწყებელი იმ მტრედებისა,
თოვლიან ქარის საბურველში რომ მოკუნტულან,
სიცივით დამზრალ სარკმელთა წინ
წყნარად სხედან და ფხიზლად მზერენ.

თანდათან ნდობის უცხო ნიშნებს წაშლის ყინვები,
თუმც მათი ფრთები ჯერ პირღია უფსკრულების ღია ცაზე
კრავენ კამარას,
ღამის მოსვლამდე მოწყალეა მოილოს ეგებ
და ვინმეს ხელმა მოაფრქვიოს ხორბლის მარცვალი,
ქვასავით მკვრივი.

იმედის მიღმა

ყველა იბრუნებს ნამდვილ სახეს იმედის მიღმა,
ადამიანებს და ლანღშაფტებს სხვა ვალი მართებთ,
შეერევიან ვარსკვლავების მიუწვდომ ნათელს,
მოიშორებენ ცრუ ნუგეშის ბუნდოვან ნიღაბს.

რასაც შეიცნობ, შეიმეცნე, ვით ცის ნიშანი,
ცხადად უფრორე, საფრთხე ვინემ – ავიც, კეთილიც,
ტანჯვის ბეჭედი ვერ ამოვხსენ განუკვეთელი,
სიქველით ანაც სიძულვილით ვერც სხვა ვიცანი.

გიპყრობს უჩვევი სითამამე, მომპალ ალაგთან
გაქრი ან გაჩნდი, - იქ, სადაც ქვა კლდედ ქცევას ლამობს,
ყოვლისშემოქმედს და იღუმალს მიენდე კანონს,
ღვთის ნებას შესწვდი და ამაო ყოფა ალაგმე.

ბებრის ყვავილობა

მე რომ მებალე ვყოფილიყავ, მადლობის ნიშნად,
უპირველესად, დაგირგავდი ფერად მეწამულ,
არნახულად ფართო ფოთლიან და ეკლიან
ველურ ნარშავას.

სულ ცოტა ხნის წინ აღერსად რომ ეფარებოდი,
ო, არა, შენ მის სილამაზეს კი არ აქებდი,
არამედ – წადილს, რომ ბავშვივით ნაზი და სუსტი
პირმშო ყვავილი გადაერჩინა.

და ჩემი გულის სიგიჟეს რომ მოწყალედ შეხვდი,
მეც შემოგწირავ საპასუხოდ მცირე საჩუქარს,
აჰა, ნარშავას შემოდგომის ყოფა მსუბუქი:
მობერულ ქარში გაფანტული ათასი თესლი.

სამყაროს სურათი

დღეს ვხარობთ, თვალებს როცა ვასვენებთ
ფრთათერ ყანჩების გადამფრენ გუნდზე,
დადგება ხვალეც, თევზებთან ერთად
მათ უკვე ტბათა ფსკერიდან ვუმზერთ.

ლგენდა

ჩვენ ფრინველები გვერქვა ოდესღაც
და ვფრენდით ერთად
და უსასრულო დღეთა თანა კერავდით კამარას.
ვიწრო ბუდეში მივეკვროდით ერთმანეთს ჩუმად
და არაფერი იყო უფრო მსუბუქი, ვიდრე
ჩვენი სიცოცხლე,
თვით ბუმბულის სიმჩატის დარი.

დღეს სუსხიანი მთების მხრიდან მოსულმა ქარმა
ხელჩაკიდულნი წინ გაგვრეკა ამაზრზენ სტვენით
და შეგიცანი აჩქარებულ გულისცემაზე,
ენა წაგვერთვა გულუბრყვილო ნდომისგან მერე
და გაგვეჩხირა სულელური სურვილი ყელში
და გავფრინდით
ჩვენ კიდევ ერთხელ.

მკვლართა ჰორიზონტი

ცამდე იზრდება მივიწყების ბალახის ღერო,
ვინ ძოვს ღამისას გორაკებზე ამ მაღალ ბალახს?
ქარის აჩრდილთა ზარების რეკვა,
ზეციური ოქროს ლეშები.
ფუყე თავთავნი
ხელუხლებლად დგანან და დგანან.

ჩიტები

შენი თვალები დაჩრდილულ ბუდეებს შეფარებული ჩიტებია,
ამოფრთხილდნენ და უმაღლეს ჩემსკენ გამოფრინდნენ,
ხის ქერქს ხელი როცა შევახე.

და აი, ახლა, მათი ბუდე ჩემი გულია,
ჩემივ შუადღის ფოთოლნარში მზისფერ მზურვალე,
და რაც მაცოცხლებს, წუთისოფლად რასაც ვენუკვი,
ძილი და მათი გალობისთვის ყურის გდებაა.

მზერა სიღრმეში

ქუთუთოები კარიბჭეა მსუბუქი, და
შიშს, სტუმრად მოსულს,
ისე გაულე, არც აცალე დაკაკუნება,
მზემოკიდებულ მიმწუხრისკენ გზაც მიასწავლე,
ვინეტას გზები – ძველოქროსფერი აჩრდილების
უცხო ქალაქის.

ძველ ნანგრევებში შეხიზნულებს დაშორდათ საფრთხე
და მინდობიან ღარიბები უნაზეს ფესვებს,
ბალახის და ხავსის წნულებს,
სამარადჟამოდ უსახელოდ არსებულ ყვავილთ,
მოკრძალებით და ერთგულებით რომ სახლობენ უსულო ქვებში.

და ქუჩებს მისდევს უსასრულო მუსიკის კენესა –
ეს ფენისხმაა სამსხვერპლოსკენ მავალ ცხოველთა,
მისწვდება იგი და ტაატით უკან გაჰყვება
დაღონებული ხარის რქებზე მონანავე ფერმკრთალ მთვარეებს.

მე გავიარე ეს მსუბუქი კარიბჭე და
შინ დაებრუნდი სამარადჟამოდ,
მიუვალ წყაროს ჩავემუხლე,
ვსწავლობ ახლა კვლავ ღამის ლოდინს,
როცა ის მოვა, ამოხვეტავს სულის ფსკერიდან
ჩემს ბავშვობაში გადაკარგულ ღამაზ ვარსკვლავებს.

კავლე მოციქულის მიერ კორინთელთადმი მიწერილი მეორე წერილის კითხვისას

(III თავი, ნაწყვეტი 2-3)

შენ წერ, რომ ქრისტეს წერილი ვართ, ცად გვიძევს წილი.
ძალუმს ვინმესლა ამ წერილის წაკითხვა კიდევ?
ჩვენ წამოვედით, დრო ისურვა სავალმა დიდი,
სისხლით ნაწერი გაფერმკრთალდა ყველა ნიშანი.
ვიგრძენით ჩვენაც და უმაღვე ამოვიშალეთ.
სხვას შევევედრეთ და მწედ იგი გვემწყალობელა,
სანამ სიშლევე მოგვიღებდა სუყველას ბოლოს.

ჰა, წაკითხეთ სიტყვა მრუდი და დაბრეცილი:
იყო სხეული დარი ბეჭდის, მსხვრევას ელოდა,
ბრმა სარკე იყო სული ჩვენი, ირგვლივ ბნელოდა
და დრომ კორინთას მოურჩენი ცეცხლი მიუნთო,
რაც ბაბილონის შევიქენით მკვიდრი მიუნდო.

ედენება ჰელენა ლარს და ოსკარ ჟან ტაუშინსკის

მერე

მომგვარეთ ძილი, ახლა ღვთის ყურს თუ სწვდება მხოლოდ,
სუნთქვა ღრმა, ჩუმი და სიმშვიდის ზეცისთვის მჩენი,
ნოტიო მიწა საკმარისი სარჩოა ჩემი,
ცივი ბალახი ყვავილნარში ამ მიწით ხარობს.

მეტისმეტია, კმარა, ამ ბორცვს ნულარ ამრგვალებთ!
რომ შევედარო სხვა სიმწვანეს, ძალა მარგუნეთ,
განკითხვის ჟამის ნიშანს აძლევს უფალს თაგუნა,
იქ, სადაც სხვები ხარობდნენ და დამემსხვრა გული.

აღამიანი და ღმერთი

სამყარო ჩვენზე ხანდაზმულია:
იყო წყვდიადი, იყო ნათელი,
წყალი და მყარი, ვარსკვლავების და
ქარის თამაში, უბიწო შფოთვა
ნის და ბალახის. **შენ** ჩვენზე უფრო
ფრინველებს, თევზებს, ფუსფუსა ფუტკრებს
ხარ განდობილი, პირუტყვის მახვილ
გეშს და ალღოსაც, ღრმა მორჩილების
უაღრესობით, **შენ** ეგუღვი
უანგაროდ წინამორბედად.

ოღონდ ჩვენ სრული არსით გვინდიხარ:
მაშ შევიჭრებით საუკუნეთა
სიღრმის წიად, **შენი** შესაქმის
ყოველცისმარე დღის შესაცნობად.
და რამდენადაც გიახლოვდებით,
ჩვენს თავს ვშორდებით. თვალჩაუწვდენი
ზღვის ფსკერი უკვე არის ჩვენგან
ხელშენახები, მიწა უბიწო
გამსჭვალულია ლამის ცეცხლოვან,
ვარვარა ბირთვის გულის გულამდე.

ცოტალა დარჩა, და მადნეულსაც
მოვიპოვებთ ვარსკვლავებიდან
და შევაზავებთ ზენას და ქვენას!
თუ ჩვენეული მეშვიდე დღე
განუყოფელი ყოვლადობიდან
აიზიდება, მამაო, მაშინ შენს სამსჯავროზე,
ბოლოს და ბოლოს, პირველნი მოვალთ.

უნბრული იაჰნანა

ჩემო პატარავ, ნანა ნანინა!
მარტოდმარტონი ვართ, პაწაწინავ.
და რაც არ უნდა მოიმოქმედო,
სოფელს ვერ შეცვლი შენ სასიკეთოდ.
ჩემო პატარავ, ნანა ნანინა!

ჩემო პატარავ, ნანინა ნანი!
სიმხნევემაც კი გალია ხანი,
შეჭამა ეშმამ ყრმის ტკბილი ფია,
დარჩა მარილი, სისხლი და ტყვია.
ჩემო პატარავ, ნანინა ნანი!

ჩემო პატარავ, ნანინა ნანა!
ხვალის დღე რასმე მოგვიტანს განა?
პურის ყუას და მჭლე ნაჭერს ვაშლის,
სიკვდილი ახლავს უთუოდ ბავშვის.
ჩემო პატარავ, ნანინა ნანა!

ჩემო პატარავ, ნანინა ნანი!
აბელს კაენთან დაუდევს ზავი,
და თუ ჩვენს ფესვებს ჩავწვდებით წამით,
ერთი დედისა ვართ შეილნი ლამის.
ჩემო პატარავ, ნანინა ნანი!

დილის რიშრაჟში

გარეთ ცა უკვე იწყებს ნელ ლივლივს.
ვიცი რომ ფერფლი საშინელი აწვიმს ჩვენს ვარსკვლავს,
და ეფინება უამრავი ფერფლი გულეზსაც.

ახლოსაა სიკვდილი უკვე,
სიცოცხლის სუნთქვა ილევა ნელა,

და მხოლოდ შენი ბაგეებიდან
მოყვასის პირისახემდე აღწევს,
შენ ფერფლის აღძვრა ჯერ კიდევ ძალგმის,
გაქრობის პირას მისული ქროლვით,
რომ გაუმკლავდე საზარელის მოახლოებას.

ღმერთმაც ხომ ოდენ ამოისუნთქა,
აღამიანი როდესაც შეჰქმნა,
მსგავსად და ხატად, ჩვენსავ დაკარგულ
ვარსკვლავიერ სამარეთათვის.

ფაზები

მათ არაფერი შერჩათ მარადი,
ისინი სავსე მთვარის ფაზაშიც
ნამგლის სიმრუდეს ხედავენ მხოლოდ,
ორსახა ნიშანს, ანუ სიმბოლოს
იმ უცდომელი მომკალისა,
ვისაც მარჯვენაც მარცხენასავით თანაბრად უჭრის.

დროის მოწყალე მონაკვეთი კი
ანაზღად ხელთა შენაცვლებისას
რჩება აწ წმინდა ამაოების
სასწაულისთვის ხილულ სიცხადედ:

რადგანაც მრუძე სახურავებზე ლამაზად ჰყვავის
უნაყოფო ყვავილი თოვლის,
აწ განძარცული ჩვენი ზაფხულის
ჩიტთა გალობა იმქვეყნიური,
შინ უბრუნდება შინაგან სმენას,
ყაყაჩოების გახუნებული აბრეშუმი
კანს მეწამულად გვიფაკლავს ისევ,
სათუთ წერილთა ძარღვებში კვლავაც
კარგახანია ვერწასაკითხად
გადაქცეულ გულების ლანდშაფტს
გულმოდგინებით მივსდევთ კვალდაკვალ.

წვიმის ზღაპარი

იქ ზის ტყის პირას, ნამიან სერზე,
რუხ-ნისლისფერი ანგელოზი წვიმის სამოსით.
და საათობით, უსასრულოდ, გულს ირგვლივ მახვევს,
მის ნატიფ ძაფებს თითისტარი მოუსვენარი.
დაღამებამდე ოდნავ მზემ თუ გამოანათა,
შემოფრინდება შენს სარკმელში ფრთა სველი ვერცხლის.

სახიფათო ზაფხული

შემალულა და შეძურწულა ლოდებქვეშ ჩრდილი.
არ ჩაგეძინოს! წყალი სწყურია თავთავა ხორბალს,
ვარვარებს ბალბა, ქუთუთოებქვეშ ყოჩობს ყაყაჩო.
თუ გაიღვიძებ, ყურში სიკვდილის გესმის წივილი.

წლის ბოლოს ნათქვამი

სიტყვები მძიმე, არდარჩენილი,
თოვლის ნამქერში თეთრად წერილი.
სიტყვები, უკვე რომ არ კენდობით,
ზეცის და მტრედთა გასანდობარი,
სულ უსახელოდ შთენილ ქართათვის,
ჯერაც არმოსულ ანგელოზთათვის.

გაშლილი ხელებით

აი, ესაა ყველაფერი, რაც ზედმეტია:

არც ვარდის ზეთი, არც ყაყაჩოს თესლის იოტა,

მუხლებზე გიწყობ ათ ცალ თეთრ მთვარეს,

გაბზარულან და არც არასდროს გასრულდებიან.

გაშლილი ხელებით ვერწანაკითხი შრიფტი დარჩა სიცოცხლის
შემდეგ.

ჩიტების მარეკი

სინათლემ გასცა ტოტთა სიშიშველე,
ზის საიდუმლო გაცხადდა ჩემთვის.
მალე ჩიტების მარეკიც მოვა
და შინ ლტოლვილებს დაუთმობს ბუდეს.

არაზინ

ამ კართა მიღმა არავინ ცხოვრობს,
სავარგი ჩემთვის, –
ფიქრობდა კაცი
და კიბეს ზევით მიუყვებოდა,
სხვენში ასული
სინჯავდა ღიღხანს ნარმის თეთრეულს.

უფრო ადრე კი მის კარს არავინ
ჩამოუარა, მიმავალმა სარდაფისაკენ,
იგი კარგა ხანს სინჯავდა წრიაპს.

შემთხვევით შეხვდნენ ორივენი უკანა გზაზე
და შემკრთალები მიესალმნენ ერთიმეორეს.
ერთიც, მეორეც კიდევ იდგა გარინდებული
წამით კარს უკან, ბინადრობდა სადაც არავინ.

უცხო ლანდშაფტი

უცხო ლანდშაფტი არსებობს მხოლოდ ადამიანთა

მეთევზეთათვის:

იქ არ ჟღერს ტკბილად ზაფხული ხილით, ყურძნის მტკვნელებით,
შემოდგომაზე იქ დულს მხოლოდლა მარადი ვაშლის საზიზღი

ლოხი,

იქ მზე ხორცს ახმობს განკითხვის ჟამის ბაზრობებისთვის.

უარესია ღამეები შეუდარებლად,

რადგან ვარსკვლავნი, დიდებულნი, ჩირაღდნებივით

ციმციმებენ ბრმათა დაშრეტილ, ბნელ ფოსოებში,

წყვლიადი კი რჩება წყვლიადად.

ეს ლანდშაფტია ნაზარეველის,

მაცხოვრებელი სიტყვის მყუდრო, წმიდა სავანე,

ყრუთა სმენისთვის ამაო და შეუსმენელი,

უნატიფესი მოციქულის ტკივილ-ვნებაში გამოტანჯული

და მიჯნურთაგან ჯვარცმით ხსნისთვის

მარად ნატრული.

გამოთხოვნა

მწირ ქონებასში ბჟუტავს სანთელი,
გაუსაძლისი ბორგავს გრიგალი, თოვს და ღამეა.
ნუ სტირი! მგლების დამშეულ ხროვას ვერ ვუღალატებ.
ვერ დავბრუნდები იქ, სადაც ვვლიდი კარგახანია.

უგზო სოფელში დილაობით კვალს ნუ დაეძებ,
ნულარ მოიხმობ ხელკეტიან მონადირეებს.
შერჩეთ გაჩრილი ძილისგუდებს თმა-წვერში ძეძვი,
მე კი მყივანი ღვთის ღალადი შემეხმიანოს.

უსასლკართა სავმღრებელი სიმღერა

რას იმღერიან ღამით, ნეტავ, საბრალო ყრმები?
"გაპარსე კრავი, გაპარსე კრავი,
ზეციერო, შენ, მეცხვარეო!"

რას იმღერიან ღამით საბრალო დედანი, ნეტავ?
"დაჩეჩე მატყლი, ქსოვე სამოსი,
ზეციერო, შენ, ქალბატონო!"

რას იმღერიან ღამით საბრალო მამანი, ნეტავ?
"დაჩეხე შეშა, მოთრიმლე ტყავი,
შენ, ორლესულო ქარო-ბატონო!"

რას იმღერიან ღამით მარჯი მეურვეები?
"გააღე კარი, გახსენი სკივრი,
შედგი ღუმელში საცხობად პური,
გამოარიდე შებოლვას ხორცი,
ოღონდ ჯერ ავი დააბი ძაღლი
მაგარი ჯაჭვით!
ეს საბრალონი დღეს ასე ტკბილად თოვლს უმღერიან."

განაცხადი კმბნილის შესახებ

ვარგი და მარგი არ გახლავართ მე სამწუხაროდ,
მაგრამ ზღარბივით ვინხვლიტები ნუგბარი რითმით
და უცნაური ფრინველებისთვის ვქსოვ ფაცერკორდებს,
ფარფატა, მსუბუქ ხატულა პეპლებს ვატყვევებ სიტყვით.

ღიმილს და ცრემლებს ვაგროვებ და ვთავაზობ მყიდველს,
უსასყიდლოდაც გავცემ, ვინმემ თუკი ინება.
ვსწავლობ ფინიის ერთგულებას და მის სიმკვირცხლეს
და გაქცევაში კურდღელივით ვეძიებ შვებას.

თაყვანს ვცემ უფალს, თუმცა ეშმა სარმას გამომდებს,
ასე ვაწყდები ბრმად ფლიდ ჩლიქებს, თუ ვსდევ დიდებას
და მზესუმზირის ფესვებს მტკიცედ კვლავ ვეჭიდები,
წმინდა ფრანჩესკომ მარადისთვის რომ ღამიწინდა.

ჩემს მეგობრებს

იოსებ არიმათიელის ბაღნარში

უჩუძრად შედი მძინარე ბაღში,
აქ სასოება დავმარხეთ ჩვენი.
კლდესთან შეხებას ვერ ბედავს სიოც,
კრთის მცველთა ლოდთან ბრინჯაოს სხივი.

უწალოდ შედი, მხოლოდ შიშველი
შეიგრძნობს ტერფი ბალახის ლტოლვას,
მიწის წიაღში ჩანასახს უკვე
ყლორტზე უჩინრად უთრთის ყვავილი.

არ შეუშინდე ნარ-ეკლის რხევას,
მცველნი შუბებს ბრმად მისჩერებიან.
მებალეს ჩიტის არ გასცემს სტვენაც,
იგი სისხამზე უკვე გზაშია.

წყლის შაშვი

სულ ერთხელ,
წამით, გაიელვა წყლის შაშვი და
მკერდზე ბზინვარე
თეთრი ლაქა გამოაჩინა.
ის მდინარე კი, სადაც ჩაყვინთა,
ხელახლა მრუმედ
არასოდეს მოგვეჩვენება.

ცოდვა

ტყუილად ვცდილობთ ზღვით გადახვეწას,
ნაპირებიდან გვიმზერენ ყველგან
მკვდარი თევზების ცივი თვალები,
ხმელეთ-ხმელეთ გვითვალთვალებენ.
რადგან მღუმარე სხლტომა-ზიმზიმი
კონტინენტების ფესვთა სიღრმეზე
საზარელმა გოდებამ შესძრა.

ბალახის წნული ბადეები უფრო ჩასკვნილან,
ვიდრე - ბლაუჭა საცეცები წყალმცენარეთა.
ყოველცისმარე უმეცარი მეთევზეები
ნაკვებში მარად ყავლგაუსვლელს ხაპავენ და
გადაისვრიან ბაზრობათა აურზაურში,
იქ, სადაც ჩვენთვის განკითხვის დღე მღუმრიად რჩება.

ალამიანი

ის მკვდრად შერაცხეს,
რადგან ქვები კვლავ სდუმან მასზე,
რადგან შამბნარმა შთანთქა სავსებით
და ჩანჩქერების წყალვარდნილი
ყრულ ახშობს მის ხმას.

თუმცა, მეკვლებს
კლდე წიგნივით გადაეშალათ,
ხავსმა გაანდო კვალი ძებნილი,
ფილა-ფიქალი აწ გატეხილი,
აჩრდილი-ჩქამი გარინდებული.

გაქცევა უტყვი ზეციერი მინიშნებისკენ:
მათ აელევნენ მონადირენი,
ცის მნათობებით მიდევნებულნი.

მიგნებულებს კი
აეხსნებათ ენა და ნიჭი
გაუგონარი ამეტყველებით.

სკოკლე 1963

დაივანებდეს მიწის წიაღ სიმშვიდე სრული,
დამშვიდებოდეს ადამიანის მბორგავი გულიც!
მაგრა ვაი, რომ დედამიწა არ არის მშვიდი
და ვერ მშვიდდება მიწის პირმშოც, ადამიანი.

ვინც აზავთებულ ფორიაქზე აგებს რაიმეს,
თვით მის მიერვე ანაგები დაასამარებს.
ვაგლახ, ისევ თუ ამოანთხევს მას ხელმეორედ
დამუნჯებული ღალადისის კიჟინის ხმაში,
ლევწვით წარმოქმნილ ბორცვთა ზრიალში!

უმჯობესია გაეცალოს, ქვას ქვა არ დასდოს,
თვითდგენისა და საკუთრების დამკვიდრებისთვის.
რადგან ბალახსა და იღუმალ მნათობებს შორის
გაჩენილი და დასაბამითვე მათი კუთვნილი,
არ რჩება, განა, უტყვად ქმნილი გაოგნებული?

დასკვნა

წუთისოფელი მოკლეა.
ნაწყალობევი ჟამიდან მეტი
სჭირდება მიწყვი პურს არსობისა.
სიყვარულსაც კი მიეგება ცოტაოდენი,
და არაფერი აღარ რჩება დაისისათვის:
ძრწოლით აღსავსე დასასრული უცილობელი.

ქილი

მოემართება შავი ტყიდან ვარსკვლავთმესანთლე.
ზუფავს ბუდეებს, ყვავილებსაც ულულავს თვალებს,
მოივლის სოფელს, მიტოვებულ შადრევნებს დაწმენდს,
ღუმელში ცეცხლს და ოთახებში აქრობს სინათლეს,
ვერცხლის ვაშლივით აგორებს მთვარეს ყრმათა საკანში,
"დაივიწყე"-ო, ეტყვის კაემანს, "ჯერ არა"-ო კი, სიყვარულს
ჰკადრებს,
ავის და კარგის თავნება ეკლებს დამყოლად აქცევს,
საჯინბოში მოუშვებს ჯაჭვებს. სამიკიტნოში ხელს აუკრავს
ლოთბაზარს ჭიქას, აღარ ანებებს თავის ჩაქინდრვას,
და ტლანქ ტაბლაზე მაგიდის ჩვრით "კმარა"-ო, უწერს!

მშვილთა შესახებ

მშვილნი ქვეყანას დაიმკვიდრებენ:

და იტვირთავენ სამსჯვალს მიღმა, ტერფებზე, ხამლზე,
ამოიგებენ მის წყალს და ბალახს, ვარდებს და მარცვალს
ნაპრალეებიდან,
ისიც უწყიან, გაქვავებული ტყეები და წინარე ჟამის თევზები
სად გაყურებულან.

აღლოთი გრძნობენ რვალის მადანს ჩამხმარ ძარღვებში
და ჟღერადობას ანიჭებენ, ძერწავენ ხელით ვით მოქნილ თიხას,
მთებს ანაცვლებენ, აშრობენ ზღვებს და უჯიათ ლოდებს
სიფრიფანა მინად აღნობენ, და ცვარდაკრულნი, ხელხვავრიელნი
გაეცლებიან.

ჭიაღუებთან, ხოჭო-მატლებთან თანხმიერებით
შეუწყვილებენ ნემტს გამოუცნობ მისეულ იერს,
სანამ გვირილის სურნელოვან თაიგულივით არ მიაგებს
მათ ანგელოსი განკითხვის დღეს ზენაარ მხსნელის გულს
ნაიარევს.

ზღვარზე

ხანდახან ზღურბლზე ჩამოვდებოდე,
შეისვენებდე ვერსადაგი ხეტილისგან,
იყოს შენს მიღმა კარი იგი და არ ირეკდე.

შენ ყოველნაირ ჩქამს შეისმენდე
და თავად კი უჩუმარი არ ხმიანებდე,
შენ იმ ცხოვრებას, რომელიც არ გცნობს, უსმენდე მაინც:
შინ და ქუჩაში,
გესმოდეს თავვის გულისცემა, მოტორის ზათქი,
ჰაერისა და წყლის ლივლივი, ამო სასმენი,
ადამიანთა და ვარსკვლავთა ნაბიჯი ჩუმი,
დედამიწისა და ქვათა გმინვა.

ხანდახან შუქი ეშვება შენთან
და ხან კი ჩრდილი,
და-ძმა ერთგული.
მტვერსაც სურს შენზე რომ დაივანოს
და - თოვლს შეუვალოს.

თანდათანობით სიცოცხლეს იკრებს
ენის ქვეშ სიტყვა, შენი სიტყვა უკანასკნელი.

მწიფე ქლიავი

ბინდისფერლურჯი.
სექტემბრის პირად
ჯერაც არ ამხელს ოქროვან წიაღს
მწიფე ქლიავი.

ერთ მზესუმზირას

თვალეზუნუგეშავ, შენ, ნედლფრთიანო!
ეკმარა კია მიწიერი ეს სამფლობელო გატოტვილ ფესვებს,
შენი ჯიშისთვის ასე სავსედ და ასე უცხოდ
რომ ამოზრდილხარ?

ველურ ფუტკართა თაფლის ვარსკვლავო,
სუსხშეპარულ შემოდგომაზე ფრინველთ ხშიადო,
ნოემბრის ხისტი ქარაშოტებით
თავგაძარცული, სიცარიელეს
საკუთარი მხრებით რომ ზიდავ,

და დადრეკილი ჩარაზულ კართან
ზამთრისთვის მზად ხარ
მკერდგაღელილი გოლეულივით,
ცა რომ დაბარდნის ქათქათა თოვლით.

სიყვარულის სახელითაა ნათქვამი ესეც:

ისუნთქე ლაღად, ტირიფის ციცავ,
ფუტკართა ხმიადს არც რა დააკლო!
ყინვით გაცრეცილ მწირ უჯრედებში
კარგა ხანია სწყუროდათ სიტკბო.

ჩვენ კი სიტყვა გვაქვს ნაწყალობევი,
თაფლის და სანთლის დასამზადებლად,
რომ ეს სათუთი და მშვენიერი
სამყარო ისევ გულს შევიზიზნოთ.

სე ზამთარში

I

ფრინველებიც კი გაფრინდნენ უკვე,
ჩამოსძარცვია ხეებს ფოთოლი:
მათ ბუდეებში ქარი ჯერ კიდევ ყნოსავს ნაზ ნაკრტენს.

II

დღეს ის იშვიათ ხილსაც გვთავაზობს:
სუსხიან დილას მზის ვაშლს ცეცხლისფერს,
სალამო ხანს კი - ვერცხლის მუხუდოს.

III

შენ თუ მიაგენ სანუკვარ ბუდეს?
ჩემო ჩემო და ნატიფო ჩიტო,
თოვლო ნანატრო!

საიდუმლო

მთიდან მქუხარი მდინარე შმაგი
ჩიტთა გულებით არის აღნაგი,
წყლის შაშვსაც კვებავს ის უნგაროდ.

მთის წყაროს ფსკერზეც ძალუმს გარბენა,
გაშლილი ფრთებით შეისისხლხორცებს
მთის ნაკადულის მუხტსა და სიღრმეს,
ბრუნდება უკან საღსალამათი
და მის წყალობას მადლობას სწირავს.

ქპიტაზია

ველარაფერი დაგარწყულებს!
ამივსე პირი აყალო მიწით
და გიმღერ ბალახს...

ერთი ვარდის ღაისის შესახებ

ყველას, ვინც ეტრფის
ვარდს ქედღადრეკილს!
ზღვა მეწამულად დაიფერება,
და სურნელება იღუმალ ალაგს დაეფინება,
სადაც ის მარილს შეერწყმება და გაიქნება.
ანდა ანაზღად გაქვავდეს იქნებ?

ჩაუჩურჩულეთ ყურში ნიჟარებს,
თევზებს, და ყველას, ვისაც კი უყვარს:
ტბების ფრინტათა ბაღნარებში,
ზღვის ვარსკვლავების ცის კაბადონზე
ქედღადრეკილი ვარდის ხანა იწყება უკვე.

ქარბუქის ჭასთან

მე წლიდან წლამდე მდუმარებას ვთხზავდი აქ მხოლოდ.
ამ ღამით ჭაში გადავისვრი ჩვეულ თითისტარს
და მივბრუნდები შინ მშობლიურ დედა ქარბუქთან.

იქ ჯერ ბალახი ხასხასებს ისევ, გულს მიხალისებს,
და როცა ვაშლის ხეებს შევარხევ, ყოველი ვაშლი
აულებს ალღოს, ვინ არის ამით ნაგულისხმევი.

იქ შეიძლება დაუდევრად დავიწვა პირიც,
როცა თონიდან ამოვყრი პურებს
და შენ სახელს ყუას მოვაკვნეტ.

იქ მე კვლავ ურცხვად ქვეშაგების დავბერტყავ ბუმბულს,
ყოველ ფუძფულა ფრთას გავანდობ ჩემს საიდუმლოს
და დავანებებ თოვლის ფიფქივით ლივლივა ფრენას.

ქალბატონმა ქარბუქმა იცის ძილისპირული უცხო ზღაპრები:
იმ მომდერად და თეთრ თითისტარზე, შენი ფანჯრის წინ
მუხლჩაუხრელად რომ ტრიალებს და არ იღლება,
ცრემლებზე, მქრქალი ვარსკვლავებივით რომ დაცურავენ,
თუ უწონადო თოვლი ზეცისკენ განაგრძობს თოვას...

და როცა დილით, ალიონზე ამოვალ ჭიდან,
რადგან გნატრობ და მინდა გიხილო, აღტკინებული
მოიჭედება გული ჩემი უზადო ოქროდ. დღითა და ღამით
ავაცეკვებ ჩემ თითისტარზე მზესა და ღამეს,
და ეს ხმამაღლა უნდა ამცნონ მამლებმა ყველას.

ვერება

მამაო ჩვენო, რომელი ხარ ცათა შინა
მოყვასთა ზრახვით, წმიდა იყავნ სახელი შენი,
სვეტი ნათელი წყვდიადის წიაღ, სიტყვა ყოვლისა
წარმომშობელი!

ოდეს მოქცევა მატულობს მიწვივ და ქარიშხალი აწყდება
კელღებს,
ღამის პირისპირ უკანასკნელი შემწე ხარ ჩვენი, როცა იქ გარეთ
მოუთმენლად ჩასაფრებულა ლევიათანის ხახასავით ფერმკრთალი
თოვლი.

ზამთრის ამბავი

თვალსაწიერი დღენიადაგ სულ ვიწროვდება.
სუსხიანი და რუხი ზეცის ქვეშ
სახურავები შემოსა ყინვამ, ცისფერი ცეცხლი
მავთულბადიდან ციმციმ ასხივებს,
გაუცხოებულ სამოთხეთა წალკოტებიდან
გარინდებულან აყვავებული თრთვილით ხეები.

დამუნჯებულა ჰაერთა მაცნე,
აღარსად ჩანან ჩიტები ვერცხლის,
მხოლოდ ყვავებმა იცოდნენ ისევ
ღრო და ადგილი ნისლში გაფრენის.

ასე უთოვლოდ მიიღია ეს წელიწადი
და ამოუხსნელ მოლანდებად დადგა ახალი.
მე განსწავლული ყორანივით გადავულოცე
და მივაგებე გამიზნულად სიცივეს გული.

მთვარის დაბნელება

განუყრელია მარადი ჩრდილი.
შეყვარებული და - ვინც არ უყვართ,
ცოცხალი, მკვდარი,
დიდი და მცირე
იგივეა განურჩევლად.

ყველგან, სადაც ხარ, თუკი ვეშვებით,
ვარვარა, ან თუ ცივ სინათლეში,
მზარდი ჩრდილივით
შორეთიდან შინვე ვბრუნდებით
და მივაწყდებით ახლობელ ვარსკვლავს.

განსხვავებული ენა

I

მგრძობიარეა სხვებისათვის მოსმენა ჩემი.
მე შენ ტუჩებზე შეგახებ ხელებს –
ისმინოს ჩემმა ცხოვრებამ შენი.

II

სინათლისა და არილისგან
ისწავლე რამე,
რათა შეგეგრძნო
მაჩიტების
ყრუ მაჯისცემა
თოვლის საფარქვეშ?

III

ღამით ჩურჩულებ,
ვით წვიმა ხავსთან.
შენთვის ამწვანდა,
ახასხასდა დღეები ჩემი,
ისინი არას მეტყველებენ
უჩუმარი ცვარ-ნამის გარდა.

მცირე ლოცვა ღამისათვის

I

ლოცავდე, ჩვენთვის ვინც იტანჯება,
ანუგეშებდე, ღღეს თუ ვინმეს ატკინე გული,
ჩვენ ხომ სუსტნი და გულმაღიწყნი ვართ აგრერიგად.
კვლავადაც წყალი გვიძრავლე ჭებში,
ხაბაზნი ფხიზლად ამყოფე, რათა
არ დანახშირდეს არსობის პური,
ჩვენ ხომ ასეთი ვართ ლატაკები.

II

ძილგამკრთალთ შენი ვარსკვლავები აუციმციმე,
მიტოვებულებს უხმე, როგორც ჭრიჭინობელებს,
სნეულებს ცაცხვის სურნელებით მიუბორიე
და ჭკუასუსტებს მიაგებე ზღვაური ქარი.

III

რაც ჩაიფიქრე სამერმისოდ
შენეული სამყაროსათვის,
შეყვარებულთა ნორჩი ქათიბი
დაუტევე სელუხლებელი,
რათა გაათბონ ერთმანეთი
სიკვდილის ჯიბრზე.

გზად უკველესი ცეცხლისაკენ

დაემშვიდობე ჩალას და ნაფოტს,
ცეცხლის პირველქმნილ გარსს სიყრმისეულს.
უძველესი ცეცხლისკენ მივალთ,
ქვისა და რვალის პირმშო ცეცხლისკენ.

ყინულოვან სიკვდილთა წყება
არა სისხლიან მსხვერპლშეწირვას,
ოდენ ფშვინვიერ მსხვერპლს ელოდება.
გულის საუნჯე აგვედევნება ხომალდზე მგზავრად.

ფრთამოკვეცილად გვამცნობს მტრედი
ჯერ გაუკვალავს, შეუვალს, უცხოს.
მიტოვებული დედამიწა კი,
უკვე ვარსკვლავი, მითია მხოლოდ.

უმწეოს უნდა დაგეცვა თავი.
ვერც სიცოცხლეში, ვერც სიკვდილის წინ
ვერ გაგიწიე მე მფარველობა.

ახლა მიწისგან გიმზადებ აბრას
და ღერბსაც გირგავ ყვავილების და
ბალახებისგან აქ, ცისქვეშეთში.

პეპლებმა უმაღ იცნეს წარწერა
და მოფრენილი ფუტკრებიც უკვე
მზად არიან შენს დასაცავად.

მეფუტკრის ძებნის ჟამიც მოაწევს,
გუნდა ცვილი რომ მოვიმათხოვრო
თოვლ-და-თოვლ სანთლით გზის გასაკვლევად.

ქნა

ენა, რომელიც სიტყვაში მკვიდრობს,
არ გამოითქმის,
ენა ტკივილით დანაბადია,
ათასწლოვანი ზღვის მღუმარებით
ნაგები მარჯნის ჭალაკად, ქედად
სალი კლდიდან ჩამონალეწი,
ნაწრთობი ცეცხლით,
ცუღს და ხეს შორის გასრულებული,
პირიდან პირში სუთქვად რებული.
მისგან აგებდნენ სახლებს და ხიდებს,
დიდებულ ურგებ კოლოსს მემნონის*,
სადაც მზისადმი საგალობლები ისახებიან
და – ის ყრმები, ვინც ჰანგებს ხოტბად აამეტყველებს.

* მემნონის კოლოსი – ამენოფის III-ის მონუმენტური მჯდომარე ფიგურები თე-ბეში(მთარგ.).

მეგობრობა

ვიდრე დონაუს შევიცნობდი,
იორდანის ნაპირთან ვიდექ.
შონბრუნი* იყო წალკოტი მართლაც,
ანგელოსის ფრთები კი მაინც
გეთსიმანიის ბაღში აჩქამდა.

მე გოლგოთაზე
ადამიანთა ლანდშაფტსა ვჭვრეტდი,
ვიდრემდის ვენის კალენბერგის* ხედს ვიხილავდი
და სახედრები, ჩემი გულის შუა გამვლელნი,
ისევ და ისევ
მოვიდიან წმინდა მიწიდან.

ექვნიება რულოლუ ჰენცს

* შონბრუნი – იმპერატორთა საზაფხულო რეზიდენცია, დიდებული სასახლე და პარკი ვენაში (მთარგ.).

* კალენბერგი – ალპების ერთ-ერთი მთა, რომელიც აგვირგვინებს ვენის ტყეს. სიტყვა-სიტყვით ნიშნავს მოტიტველებულ მთას (მთარგ.).

მარბინალიები

ყოველცისმარე შემოქმედის ხელწერა ისევ,
კლავცნობილი და ვერგასაგები,
დღენიდაგ განსამარტი, ამოსახსნელი
უსასრულოდ, დაუსაბამოდ.

ჩვენ თავს კიდეზე მივიწერთ, როგორც
გაოცებულებს,
კითხვებით სავსეთ,
ურჩებს,
დაღლილებს.

მზარდი სიბნელე და სიცივე
დაისადგურებს,
დრო, ანგელოსის ლამპარისთვის,
ვინც არ გვეკარნახობს,
გვეკითხულობს მხოლოდ.

ყველა წინამორბედი წლიდან

იმედი, სასო წარკვეთილია,
პირველი სიტყვა რახანია გაცვეთილია,
სიყვარული ძაღლების სახრავ ძვლად ქცეულა,
შენ რომ უკბილოდ ექომაგები.

ვინ შეგვეწევა ვისუნთქოთ ოდნავ მომჭირნედ, რათა
ჯერაც მღუმარი ვპოვოთ შენდობა უკანასკნელი?

ღამით

უფალო, ლოცვა მე აღარ ძალმიძს!
ქანცი გამიწყდა.
ან რა შეგკადრო, რა ვთქვა ისეთი,
შენ რომ არ უწყვი უკვე ოდითგან?

მშვენიერება მშვენიერია,
საშინელება კი – საშინელი.
სინამდვილე რჩება ნამდვილად,
ამოსაცნობად თუმცა ძნელია.
სიკეთისა და ბოროტების ჩვეული წნული,
ასე იოლად გადაჯაჭვული
ხელალებით განცალკევდება
დიდების ნიშბად და წყევლა-კრულვად,
რაიც გვიბღალავს ღვთისმოსაობას.

უფალო, ლოცვა მე აღარ ძალმიძს!
გადავიღალე ადამიანის სიდუხჭირისგან,
არსებათა ვაებისაგან.
შენი ქმნილება დიდებულია,
თუმც – სასტიკი და შეუბრალები.

მე გადიდებდი, მიყვარდი ძლიერ,
გიცავდი სხვათა თავდასხმებისგან,
პირადად ჩემგან, ბოლოს კი შენთან
მოპაექრე ბრმად შევრჩენილვარ
ადამიანურ შეზღუდულობას.

მე აღარ ძალმიძს! მომეცი ნება
ზეთისხილის ფესვებთან ძილის,
გეთსიძანიის ერთი საათით.

არ მსურს ვიხილო მე ანგელოსი,
როცა შენს პირმშოს თასს მიაგებებს.

მიეცი ნება – მე დამარწყულოს,
რათა ზრდასრულმა გამოვიღვიძო
სიყრმისეული უმწეობიდან,
ჯვრით დაცული მოყვასობისკენ.

უკლება შვილი

შენ არ გჭირდება ხბოს დაკვლა ჩემთვის, კათხა წვნიანსაც კი
ვიკმარებდი.
ოლონდაც გარეთ, შენს კარის ზღურბლთან, დაპურების მომეცი
ნება,
შინ ყველაფერი მეტისმეტად იცავს და ზღუდავს ჩემს
მონატრებას,
და მე ვერ შევძელ უცხოეთში მძაფრ ამ გრძნობას რომ
გავქცეოდი.
მუდამ გზისაკენ მიბიძგებს რაღაც, მახრუნებს უკან. ახლა კი აქ
ვარ.
არ მკითხო, ორგულს რა წუმპეში ჩაკარგვა ელის, თუ
ერთგულება დაეკარგება!
მკითხე ქარის და თოვლის შესახებ, მდინარეებსა და
ვარსკვლავებზე,
მოყიალე მაწანწალებზე, სარდაფებსა და უღვთოდ დასეტყვილ
მოსავალზე,
ყურძნის მტევნებზე, ჭაჭასა და აღმოდებულ ქვებში ნაწრთობ
ალალ სიტყვებზე,
ქვიშის ფარფატა ფარვანებზე; წიაღდაშრეტილ, შმორიან ჭებზე.
დაბერტყე კარგად მათხოვრული ტომსიკა ჩემი, სავსე ნაყარი
განძეულობით,
ჩიტის ფიტულიც იქნება შიგ და – მეზღვაურთა ბოთლის
გზანვლი,
მარილიც რომ ვერაფერს აკლებს.
მე არ მჭირდება არც პასუხი, არც ჩემი წილი,
შენი ყველაზე ნაცრისფერი ხაშხაშის კელი
მიწილადე და სამუდამოდ ამავესე ძილით.

პური და სიტყვა

დახურდავდა უხალთუნებად,
შემოგველია მითები და უტოპიები.
ჩვენ ყოველდღიურ ნარჩენებზე
ვლოცულობთ უკვე.

სილატაკი

ჩვენ ბრალეულნი გავხდით ისევე,
ვით სელაპებზე მონადირენი მარადი ყინვის სამეუფოში.

არასოდეს მოიძებნება სამოთხეში ადგილი ჩვენთვის,
სელაპებით ზიმზიმებს არე,
ანგელოსები შიშნეულად მწყემსავენ თევზებს.

წყვდიადსა და ყინულოვან არემარეში
ვეძებთ ბედნიერ, ნეტარ ალაგებს,
სადაც უცხიმო ცეცხლი გაგვათბობს.

ფსალმუნი

თავდაუცველი ვარსკვლავისქვილი დედამიწა,
თხიერი მტვერი, ქვათა მტვერი,
სინათლის მტვერი.

ადამიანთა ნაფშენ-ნაფქვაეი. დაწყევლილი და
თან კურთხეული ვარსკვლავი ჩვენი,
ჰაერის თხელი, მჭვირვალი გარსით გარემოცული.

ბუდე

ჩემი ჩიტები გადახვეწილან,
არ ვიცი – ახლა სადღა გალობენ.
არ გაიყინონ ოღონდაც ღამით,
უმწეონი და უნაკრტენოდ დარჩენილები,
უწინ ისეთი ჰქონდათ ქათიბი,
ჯერაც ვინახავ გაბნეულ ბუმბულს.

ქარის ბუდედ ვარ გადაქცეული.
წვიმა ცდის კვლავაც ჩემს ერთგულებას,
თუმც ამოხსნა კი არ შეუძლია.
ხანაც ფაფუკი თოვლი იბუდეებს
და სულ მცირე ხნით ამივსებს წიაღს.
მარტოსულობა მესტუმრა უკვე,
არ მიმატოვებს აღარასოდეს.

კატარჯისი

ვინც უნდა იყოს, ვისაც მე ვუხმობ, ისევ იგივე დარჩება მარად. მისსენ ველური ქალისაგან, ხელმეორედაც აღდგება თუკი, ფეხდაფეხ ბალახს, ღატაკ ქონმახებს ცეცხლის ალს მისცემს, როცა, კლდეს შეხლილს, სხეულზე კანი დაეფლითება და გულს საკუთარს ვეშაპების საკბილოდ აქცევს.

გამოჰკლიჯე რიფების ხახას კიდევ ერთხელ, განრიდე ნახტომს, დააფარე ბაგეზე ხელი, თმებიდან ფერფლი მოაცილე, გადაუბერე, რომ წმინდა ვერცხლი გამოციადეს, დაუბინდე თვალი და მზერა, ვიდრე ფოსფორის ჩირაღდნები, მითიური ოქროს ფონზე არ ჩაუქრება.

ათასწლოვანი ტკივილი სტანჯავს. ტკივილი ჟამით
ნასაზრდოები,
როცა და-ძმანი ერთმანეთთან გულგახსნილები, გულწრფელნი
იყვნენ
და როცა მათი ველურობა, თვინიერება, უვნებელი და
ერთსულოვანი
იყო ჯერ კიდევ დედის საშოდან.

დიდი ქალაქის ჩიტები

კარგა ხანია მენატრება სახურავებზე
კუდმაკრატელა მერცხლების სხარტი
ირაო, ზაფხულს თვალს რომ უბნელებს.

დღეები, ძუნწად ფრთაშესხმულები,
ტკბილი და მჭახე, მოქიშპე ხმების
ლიტანიებსაც უცვლიათ სახე.

ქვებს შეხიზნულა მტრედი, ბელურა,
შაშვი და ყვავი კვამლს დაუბურავს.

უკანანასკნელი ლეგენდაა შიშველი ფეხით
გადარბენა ერთ მუჭა თოვლზე.

ბელურის სიკვდილი

აიტაცებენ სამერმისოდ
ბელურებს შორის!
არავითარი ნიშნით არ სურთ,
რომ შეგვაშინონ.
და მაინც ნეტავ სად ქრებიან,
როცა მათი საათი დაჰკრავს?

ვერმისაგნებო მოძმენო ჩვენო.
მარად უკლებნი ხართ სათვალავში,
არ დაგაკლდებათ არასდროს ერთიც...

გალაჰანი

ბნელი წარსული ჩამოუვლის გაავებული:
მათხოვრის ზიზღი, დევნილები აძრახებული,
ცილისწამება მეზობლის შურით გავრცელებული,
და გაბზარული ლამპრით ხელში ამბოხებული.

გალაჰანის მიღმა დგას და იცდის გაოგნებული,
ვისაც ეს ზღუდე ეკუთვნის მხოლოდ, შემოვლებული,
და ძმებს შეჰყურებს უცხო თვალთ, ზარდაცემული,
და ველარ შეძლებს თავდაღწევას, შეძრწუნებული.

სოფლის ეკლესია

იქ, სადღაც ფართო მერხებზე უფლის წინაშე სხედან
მოხერხებულად. ჩოქვად დგებიან მჭიდროდ, წვალებით.
აღამიანი ხის სხეულში შეზღუდვას სწავლობს.
სულის აღზრდასაც წაადგება მცირე წვალება.

განალა მერხი! უფრო ხშირად სინდისი გვქენჯნის.
ჩვენი უხეში წაღებით დადის ცოდვა და ბრალი,
რაზეც ფიქრები უსათუოდ მალულად გვერჩის,
როცა ხელები ივანებენ ლოცვანზე კრძალვით.

ღმერთს ბურანი და გაბრუება არ სურს კაცთაგან.
ის უფალია. მსახურებას, საქმეს მოითხოვს.
თუმც, ვემართლებით უსახსრობას ჩვენსას ხანდახან,
რადგან გულუხვად, უშურველად გარჯა მოგვიზღო.

ის სწორად გვიგებს, აკი ძელზე თავადაც ევნო,
და იცნობს ჭირში ჩავარდნილის განწირულ ხმობას.
ხშირად ვართ ჩიხში. დაძლეული ამპარტავენება
აღავსებს მხოლოდ კუბოსოდენ მარადისობას.

ქრისტიანისადმი ნათქვამი

სადაც არ უნდა გაშალო მკლავი,
ქვეყნიერების წინაშე ხარ აღმართული ჯვარის სახეზად.
ის შენს სიყვარულს შეეზარდა სისხლხორცეულად
და გრძნობ დიადი, ამაღლებული ჟესტის გარეშეც:
რომ შეკეცილი ფრთებითაც კი, ძილ-ბურანშიაც,
ფრინველი მაინც ფრინველად რჩება.

შენ ბაირადი სულ არ გჭირდება!
მოთარეშე პირქართაა სამყარო სავსე,
აქ შენეული თმის შერხევაც საკმარისია.
უკვე მრავალი ჰქონდათ ხილვა მაცდუნებელი:
კეთილდღეობა, ხსნა ვისაც მოაქვს,
არავის უმხელს, მალავს მდუმარედ.

არ გაამხილო ქედმაღალი შენი სახელიც,
მეტად რომ არც კი ჩაეძიები!
აღამიანთა საიდუმლო
შესაბამისი არის მისია.
და თუკი რწმენას თავს არიდებენ,
შენი ქმედების დრომ მოაწია!

ხელუხლებლობის ნუ გაქვს იმედი,
მხოლოდ ეს რჩება: დასცადო თავი!
თვით უმდაბლეს კარავშიაც კი,
ბნელ საცხოვრისში დაილო ბინა,
მიუსაფარ მათხოვართ შორის,
უწმიდურობის გარემოცვაში.

ვინც არასოდეს არ სვამს ლოთებთან
და მეძავებთან ღამეები არ უთევია,

არ დაძვრებოდა ქურდებთან ერთად,
თუ არ ჰქონია არასოდეს
ხელთ მკვლელის დანა,
ამ მიწიერ შიშს ვერას გაუგებს.

და ის რომელსაც, ღვთის დაუტყენად,
გამცემის ყალბი ამბორი და
დაეჭვების მწარე ნალველი
არასოდეს არ უგემნია,
ღღეს დაკარგულთა ძმა ვერ გახდება.
სამართლიანად არ სჯერა რადგან:
რომ ამბოხება არ თრგუნავს გულებს,
არამედ ქონი უმოქმედობის!

შენ, გზად მიმავალს, შეიძლება
სახელიც კი გადაგავიწყდეს ანდა გაგებნეს,
მას განიძარცვავ, ვით უცხო სამოსს,
რადგან სხვებისგან გამანძილებს და
ძველ გზას აგრძელებ, დედიშობილა
სხვა შიშვლებს შორის. მაგრამ ჯვარს შენში
ვერ ამოძირკვავ და გაიძულებს მყის განერიდო
სირცხვილს და აუგს, ძილსა თუ ცხადში:
რომ გაემართო ჯვარცმისათვის სასაკლაოზე
და ეს ჯალათებს თვალსაჩინოდ დაუდასტურო.

ლექსი

ჭვრეტენ ზრდას, ლტოლვას, მოლივლივეს ნათლის წიაღში.
თუმც, ვინ აუღებს ალღოს მრუდე ფესვთა ტყვეობას:
შემაძრწუნებლად სმენადქცეულნი, უკუნ სიბნელეს ჩაფრენილები,
გარდასახვას რომ ლამობენ მისას?

მათ შიშის ზარი, ელდა სჭირდებათ, თუმც შორეული.
ცოდნის ზედმეტად მოახლოება – სასიკვდილოა.
იგავი გვამცნობს გულმოწყალედ და შეფარულად.

სიტყვა და ხატი:

უმაკაცრესი იმპერიის მღუმარ ბჭეთა წინ მოსანგრეობენ
უსასრულოდ, როგორც მცველები;
ლამის რუნული ნიშანია, იდუმალებით მოსილი ძილი,
რომელიც მისი მშვენიერების უნატიფვეს ქუთუთოს მიღმა
ღრმა უფსკრულს მალავს.

მოსუცავული ეკლესიის ეზოში

ჩაფიქრებული ჩამომვდარა ანწლის ხეებქვეშ
ძველი გალანის ახლმახლო და მღვდლის ფუტკრები
მომაბეზრებლად დასტრიალებენ თავზე ზუზუნით.

მზე კი მცხუნვარედ იჭვრიტება, ბუდრაობს სკებში,
და იქიდან კი თაფლის ბლანტი, ზანტი ნაკადი
ოქროს დუმილში სურნელოვნად ჩაედინება.

ჟღალი პებლების მოელვარე კოცონი ქრება
ვიწრო გორაკის აყვავებულ ჭრელ ყვავილნარში,
ვერცხლის ქსელები ამშვენებენ ჯვარს და კარიბჭეს.

გარეთ ბაღლები მღერიან და ზუზუნებს ცელი,
და საცხეველის ჩვეულ ტაქტში ზანზარებს კალო.
სიცოცხლეს სიმწრით ეთხოვება ბზე და მარცვალი.

თუმცა, ის უკვე მკვდრებთან მყუდროდ დავანებულა:
ტკბილია მკვიდრი გოლეულის იდუმალება,
მის ძილს იცავენ აშოლტილი გულსოსანები.

შუალაქი

გრძნობ? როგორც იქნა, ჩაეძინათ მონადირეებს.
ყველა გულგულია ცხოველი ლაღად გამოეფინა.
და უცოდველად ირწევებიან გვიმრიანში ისრები, მიზანს
ანასხლეტები.

სიჩუმეს მხოლოდ ნაკადულის ჩხრიალი არღვევს.
გულს უჩუმარად მომეფონე, ღამის ჩირგვნარო,
დახარე თავი, არ გააღვიძო დროზე ადრე მონადირენი.

სულ მალე მინდვრებს ალიონი გადააწითლებს!

ვერება

ხედავ – დღე მიდის, გვეთხოვება,
ვარსკვლავიერი ღამეც თენდება.
ცვალებადია ყველაფერი,
რჩება უცვლელი: გული ეული.

ვიდრე დამტოვებ,
დამიხუჭე წყნარად თვალები,
მარადიული დუმილის ნიშნად
პირს დამაფინე ყაყაჩო და მერე დამტოვე.

შენს უკან აქრე ვარსკვლავები!
დაბრმავდეს ღამე, როცა გულიდან
ცრემლდადენილი სიცოცხლე ჩემი
ნება-ნება დაიწრიტება.

მარტოეული შუადღე

სადღაც შორს მიწყდა სატანური კიკინი თხების,
პან, შიშისმგვრელო, გაუვალი დავძლიე ტევრი!
აღმურიან ბალახებს შორის, ჩემს დაწვთან ახლოს
კგრძნობ: პირ-უტყვი და უქუთუთო სისინებს გველი.

ღამე

კვლავ გადაუფრენს ოქროსფერი ფუტკრების გუნდი უკიდევანოდ გაშლილ ზღვებს და ფშვინვიერ ტყეებს, და ქალაქები ბინდისფერი გოლეულივით ელოდებიან მღუმარების თაფლს.

ყვავილგვრგვინით თავშემკული შეყვარებულნი გემით სერავენ ძირძველ დინებებს შესართავისკენ. დიდებულად ჟღერს სიღრმეები სისხლის და სულის. ცვრიან ნაპირებს მიღწეული ტკბილი ჰანგები ძილს ეძლევიან.

მთათა ბურანი, დარბაისლური, წყაროებივით კეთილხმოვანებს. ქარში კი დრტვინვა მატულობს უფრო. მაცნენი ცხენით ჯიქურ კვეთენ რვალის სიბნელეს. და გუშაგები ენარცხებიან უფსკრულის ნაპირს.

ლექსები

მან გაიხსენა კაცის ჭალარა:
მიხრწნილი ხავსი და რუხი ლოდი,
ეული მგელი გათოშილ ტყეს შეფარებული.

მან გაიხსენა მამაკაცის შემკრთალი გული:
აღამიანი შედის ძველ და მორყეულ სახლში,
ისევ ბუტბუტებს დაქსაქსული წყარო ეზოში.

მან გაიხსენა უმრწემესი ღამე თავისი:
იწვა, ვით ნორნე*, ბებერი და ფხიზელი ქალი,
მის კალთაში კი კაცს ეძინა ჩვილი ბავშვივით.

* ნორნე – ნორნები - (სკანდ.-გერმ.) – ბედისწერის ქალღმერთები ჩრდ. ევროპის მითებში (მთარგ.).

ვედრება სიკვდილისადმი

შეჩერდი წამით, ვიდრე შემოხვალ: დასტოვე ჩემთან
ამაოების ქვიშით სავსე შენეული მინის საათი.
ყოველ დღე მესმის განუწყვეტლივ მისი შრიალი,
თუმცა, ეს ჩქამი უამურია მომაკვდავისთვის.

ცელიც დასტოვე, რადგან აქ ცელით მოსათიბი
არაფერია. ის მხოლოდ სიმწრის კირკიტა ქვაზე
აისხლიტება, ო, ეს ცხოვრება მომხდურისაგან
ამოსახდენი სულის ხრიალით თავს მძაფრად იცავს.

და ტანშიშველიც არ წახვიდე. ჩემს ძილს გაგატან
მოსასხამად, უკვე დაძენძილს, თუმც ის ნუგეში
იყო ჩემი სილატაკისა, უკანასკნელი.
ყოველგვარი ულმობლობისას ვიქნები ფხიზლად.

ჰოი, ნახტომი, გადახვეწა

(პასუხი კრისტინე ლავანტის ლექსზე
"შინ, მცენარეთა ბოლქვებთან")

შინ, მცენარეთა ბოლქვებთან? არა, ჩემო დაო, ვერ დავბრუნდები!
ოლონდ სანუკვარ მიწაში – არა, და არც – ბოლქვებთან.
გადამისვრიან უგუნურებთან ისინი ცოცხლად:
არგარდაცვლილებს, შურისგებამოწყურებულებს,
ჩემი სამკვიდროდ დაკარგული გული დარჩათ ახლა საჯიჯგნად.

სარეველა, მე რომ ვსაზრდობ, არღვევს ძილს, სიზმრებს:
ლამ-ლამობით ჩამესმის ახლა უძღები ყბებით ძალუმი ცოხნა.
ქუთუთოები ამინაოჭდა, შემახმა თვალზე, შიშველი მზერით
ვხედავ ყველა საშინელებას. გამოხრული და
დაფლეთილია ხმაც და ლექსებიც.

ჩამპალია მცენარის ბოლქვი და მცხუნვარეა დედამიწა,
ყოველივე უმწიფარის გახრწნისაგან იავარქმნილი,
რაც მას მიეცა, ის უკანვე ამოაფურთხებს და შეუზავებს
სიცოცხლეს ისევ. შინისკენ? საით? არა, სჯობს გაცლა!
ყოველი მხრიდან! თვით უკუქცევის წრებრუნვისგანაც!

ჰოი, ნახტომი, გადახვეწა:
რომელიმე შორი ვარსკვლავის უწმინდეს ცეცხლში!

ადამიანთა საბადებელი

რა დაგვრჩენია? თავს ვარსკვლავები დაგვნათიან, მარად უცხონი.
ფეხქვეშ კი – მხოლოდ მიცვალებულნი, და – ველური ჩვილი
ბალახი,
გულში – მღუარი ცოდვა-ბრალი, მოუსვენრად სიცოცხლით
სავსე.

კვლავმიზნების მცირე ტოპოგრაფია

I

თავდაპირველად ჩვენ ღვთისმშობელის
მოახლესთან მოვბრუნდით ისევ.
ამბის მოყოლა არც კი დაგვჭირდა,
მან ყოველივე იცოდა უკვე
და იღიმოდა სათნოებით, მიმტევებლურად.
ასე უზადოდ მშვენიერი, იგი არ მახსოვს.

II

ტაძრის შუკაში უნდა დავხსნოდით
შეყვარებულთა კოცნის აღრიცხვას,
ბინდის სიღბოთი რომ იშლებოდა
წყვილთა ღაწვებსა და ბაგეებზე.

III

ბლუტგასეზე* კი ბნელოდა უკვე.
იდგა თბილ-მოტკბო ნელი სურნელი
ვანილისა და სასუსნავისა.
შენ მე ჩამჭიდე ხელი და მკითხე;
"აქ სახლობს ვენის ტყის ჯადოქარი,
ვინც ნამცხვრებს ასე მაცდურად აცხობს?"
მე გითხარ მხოლოდ: "გაჰკურცხლე, ჰენზელ".

IV

ჩვენ მეტისმეტად აგზნებული ვიყავით ჯერაც,
Ancora Verde*-ს რომ შევრჩენოდით.

მხოლოდღა ძველი სამჭედლოდან
დავეშვით ქვევით ჩვენი წარსულის
მრუმე სარდაფში.

წითელი ღვინის მწველმა აღმურმა
კვლავ შეადულა განაბზარი,
ჩვენი გულების ჩაქუჩებმა კი
ახალ თანხმეერ ძგერას მიაგნო.

*ბლუტგასე – სიტყვა-სიტყვით ითარგმნება როგორც სისხლის შუკა, პოეტი ამ სიტყვას აქ ორმაგ დატვირთვას ანიჭებს (მთარგ.).

*Ancora Verde – (იტალ.) მწვანე ღუზა. იგულისხმება ვენის ერთ-ერთი რესტორანი „მწვანე ღუზა“ სადაც ლიტერატურისა და ხელოვნების ცნობილი წარმომადგენლები იყრიდნენ თავს (მთარგ.).

ლოცვანი

I

უფალს მადლობა როგორ შევკადრო,
რომ შენ არსებობ?
და შენ არსებობ –
უკვე ჩემთვისაც.

II

"თუკი ყრმებივით არ შეიქმნებით..."
აკი ვიყავით. გვებოდა ნება კვლავაც ყოფნისა.
ვართ აქამომდე ისევ და ისევ.
ჰოი, ცათა სასუფეველო!

III

ორმარცვლიანი არის ენა,
ენა ღამისა:
მეტყველებს ვარსკვლავს,
მეტყველებს მთვარეს,
გამოგთქვამს შენაც!

IV

რა უხმაუროდ ეხსნები შენ თავს
და მემატები!
მე ვხუჭავ თვალებს
და შენ გატყვევებ.
ხვაშიადად დაგიგემოვნებ.
უსიტყვო ლოცვავ გამოუთქმელის.

V

ვერსეზი შენს სახეს:
ჩრდილთა მშვენიერებით,
ია-იების სიფაქიზით
ცხადდება ჩემთვის
კაემანი შენი ფარული.

VI

რა არის ჩვენთვის კიდევ მიღმა, რა არის წიად?
ჩვენ განა ოდენ მემბრანები არ ვართ კოსმოსის?
მთვარის თითებით შენახებნი, მზის ნატერფალნი.
განა სინათლის და მუსიკის არ ვართ ოსმოსნი?

VII

ჩვენი ლოცვების მცხრალი აღმური
ფერფლივით ნაზი, სუნთქვალმობილი
ბავშვურ უმანკო ძილს
შევახიზნოთ....

ცისკრის მცირედი კლავენი

ცისკრისას დილის შემკრთალ ბინდ-ბუნდში
ჩემი ქალაქის ზეცის კაბადონს
ვაშლის სიმწვანე დაჰკრავს ხანდახან,
ისეთი მსუყე – დავყნოსო ლამის.

ამ ღამეს თეთრად გავათენებდი,
რომ მომეწვიტა ვაშლი დროულად
და შენს სარკმელთან დამედო უმაღ,
დაე, შენთვისაც ტკბილსურნელებდეს.

წყნარი შეგონება

დაისვენებდე.

ალარ გჭირდება შენ ბალახის მოთიბვა ჩემთვის.

მიეცი ნება ამოწავთებულ სარეველებთან შერეულმა

იხაროს კვლავაც ჩემ მწვანე კორდზე.

სჯობს ყური უგლო, მიწის წიაღით

უკვე ფერსავსედ ამწვანებული ხმა ხომ

კვლავაც არ გესიტყვება: "ვიზრდები შენში..."

წყალი და ქვა

მცენარე, მხეცი, ადამიანი
წყურვილს წყლით იკლავს,
ქვა კი წყალს ითმენს
და წლიდან წლამდე
ცვდება, ილევა.

მე უნ
კენჭს გიძღვნი
გულს მისარქმელად.

ამპარტაჰნების გარეშე

დაე, ვილოცოთ ყველასათვის,
ვინც უგუნურად იქცევა თავად:

ვინც ცრუპენტელობს, სიყვარული არ ძალუძს რადგან,
ვინც შემცდარია, გულმოწყალება სჩვევია რადგან,
ვინც სიცილს ირჩევს, ცრემლებს სისუსტედ მიიჩნევს რადგან,
ვინც სამსჯავროს წინ, კორექტულ, მარჯვედ
მორგებულ ჰალსტუხს მოიაზრებს
შემარბილებელ გარემოებად.

ვინც აწ ცხოვრებას აღარად აგდებს, გამწარებული,
რადგან მათ არ სურთ დაიხარჯონ ცხოვრებისათვის,
ვინც უვედრებელ პურს ჭამს, შიმშილობს,
რადგან ვერასდროს ვერ აითვისეს,
მთლიანი პურის გემო, ჭაშნიკი,
მცირე ნამცეცშიც რომ შეიმეცნონ.

დაე, ვილოცოთ ყველასათვის,
ვინც მხოლოდ სხვისთვის ლოცულობს დღემდე,
მათ მორჩილება აკლიათ, რათა
ჰქონდეთ თავისთვის წყალობის და მადლის იმედი.

შემოკრულება

სულის წილ დაიუნჯებდე.
დანებებულად მისცემდე ნებას ძირს დაცემისა
და მარტოოდენ გაიოცებდე.

ჩაიძინებდე
მოქცევასა და მკვირვ კლდოვანს შორის –
ზღვა ახლდეს მხოლოდ შენს ყურთასმენას.

ნუთუ ეს მხოლოდ დაღლილობაა
და ქანცგაწყვეტა
თუ უკვე
დიდი ნდობაა სრული?

გახსენ სარკმელი ზენეული!

მე აკი მტრული გამოვიგზავნე.

გუშინ წავაწყდი უეცრად პარკში.

ღიაცავისფერ მის ფაქიზ ბუმბულს

ყელსაბამივით ამკობს ფაფუკი თალხი არშია.

ის მტაცებელი არ გეგონოს სხვა მტრელებივით.

მიეცი ნება უმალ მხრებზე შემოგაფრინდეს.

მას მხოლოდ შენი ღაწვის ახლოს

სურს შეყოვნება, სურს რომ გიცქერდეს,

გარინდებით, მოუხმობლად, მონუსხულივით.

კოსმიური საათის დროით

ჩვენ ჩვენივე სიყვარულისთვის
ვარსკვლავიერი წამნახვერის
შემილიარდე ჯერადიც კი არ დაგვრჩენია.
ჩვენ დაეჭვების დროც აღარ გვივის.

არა მხოლოდ ჩემთვის ნათქვამი

თუ გიყვარს ჩიტი და ხეთა რიგი,
გესმოდეს ნათლად და გაიაზრე,
რომ შენ იმათთვის არაფერს ნიშნავ.
მათ შენ სრულიად არად სჭირდები,
შენ კი ისინი გჭირდება მარად.

მხოლოდ და მხოლოდ ადამიანს ხელეწიფება,
რომ შენს სიყვარულს გასცეს პასუხი.
თუმცა, უმნიშვნელოდ არ მიიჩნიო,
თუ ძალუძს მხოლოდ სიყვარულის შორით დათმენა
და გრძნობის განშლას ემსახურება.
ყოველნაირი სიყვარული, შენ რასაც გასცემ, ან იღებ სხვისგან,
სრულ მიტევებას საჭიროებს,
რადგან შენ სხვათა მოვალედ რჩები.

ერთხელაც ალბათ
უფლის ვეება გულგრილობას
უსასრულო თმენად მიითვლი
და მიენდობი.

მე არ მეგულების სხვა ნუგეში და სასოება.

ბანუზომელი სილატაკის შესახებ

ადამიანი, თავდავიწყებით გვიყვარს რომელიც,
უცხოა ხშირად, ახლობელი არ არის ჩვენი.
მაგრამ ჩვენ კიდევ გაგვაჩნია ის ახლობელიც,
ვისაც ამჟამად ვესაკლისებით და შევიძლებდით
რომ უაღრესი ახლობლობა გავწიოთ მისთვის,
თუ სასიკეთოდ თავს თავადვე არ შევიკავებთ.
ულარიბესად რჩება, რომელიც
ემახლობლება თავის თავს მხოლოდ,
უმდიდრესად კი – ვინც ქელს კვლავ უხრის
თვით შორებელის ყოველ მოთხოვნას.

იგი
ღვთიური სილატაკის მონაწილეა.

რეტროსპექტიული ეპიგრაფი

არსებობს, არის ხელოვნების თავისუფლება
ყველანაირი დიქტატურის მიღმიერ მხარეს.
და ადამიანს გააჩნია თავისუფლება,
მხოლოდ თავისი აირჩიოს მან ხელოვნება,
თუმც – ხელოვნების დიქტატურის მიღმიერ მხარეს.

აბელი მსარჩლება კაენს

მას კვამლის სვეტმა გზა აუბნია.
ნუ სდევნით! თავად გადიხვეწება.
ვერ მიხვდა იგი, რომ მე არ მსურდა
მეტოქეობა, ძმობა მეწადა.

გიჯობთ უშველოთ, ვიდრე უფალი
თვით განუმარტავს, რად გაიმეტა
გასახრწნელად მან მისი მსხვერპლი.

მოიღეთ მადლი! მომეცით ნება
თქვენში განვაგრძო მე არსებობა
მის სასარგებლოდ. გააგებინეთ,
რომ საკუთარი ბოროტება ჩაკლა მან ჩემში.

მე უვნებელი ველოდები მას უკვე სრულქმნილს
უკვამლო მხარეს.

გაშლილ მკლავებით

ურწმუნონიც კი იმეორებენ
მეგობრობისა და სიყვარულის
გამონატვის ჟამს
ჯვარცმულის გამლილ
მიმსჭვალულ მკლავებს,
რომელიც რჩება განუხრელად,
როგორც სიმბოლო აღთქმული ხსნისა.

მაისი, 86

ერთი უმცველის წინარეგანცდა

ჩემს წაბლის ხეზე კვირტები უკვე
ფერსავსედ ბზინავს.
სულ მალე, ალბათ, დასკდება კიდეც.

მე ორიოდ კვირით დავასწარ.
ჩემში ანთია, ელვარებს უკვე
სანთელი ყველა.

ეგრეთწოდებული ჭკუა-გონების წინააღმდეგ

ადამიანის ინტელექტის უწმინდესი პირველსახეა
სიკეთის ცნება.

და ამ სიკეთეს საკუთარი სრულყოფისათვის
წრეგადასული ქმედება და ქიშპი სჭირდება
ეგრეთწოდებულ ჭკვა-გონებასთან შესარკინებლად.

თოვლში სათუთად ჩაღვმენილი,
შაშვის წყვეტილი ნაკვალევი
აფრენასა და დაფრენას შორის.

რაოდენია ჩიტის ერთი ციდა სიცოცხლე!
საპირწონეა ჩიტისნისკარტა სიკვდილისა,
ხანდახან თუნდაც გალობისა.

წასაკითხთა ნუსხა

ამოიკითხე ქვა, იღუმალი
ფრაგმენტი ტყავის, ფურცელი ერთი,
ადამიანის სახის ნაკეთების დამწერლობა, ბრმათა სადაგი;
შენი სიტყვაც და შენი ცხოვრებაც
გარდაიქმნება.

მოკლული ასკიტი

ასო მსახვრალი
მხურვალე ქვაზე.

პირმშენიერი გორგონა,
ფრთხილად ბორკილასსნილი.
ჟოლოს სურნელი ახლავს თითქოს
ჩრდილს და სინათლეს.

კონცნა

კვალი აღარ ჩანს ღაწვზე, ბაგეზე,
გულში კი ფერფლი
საშობაო თოვლივით ელავს.

ინფორმაცია სტუმრებისათვის

არ არსებობს არც განრივი, არც გასაღები.
მარტოობისგან აგებულია თავშესაფარი.
იქნება შევძლო და შეგეხილო,
იქნებ ორიოდ სიტყვა მაინც აღმოვაცენო.

არ წაბორძიკდე, არ წამოჰკრა ქეებს ბაღში ფენი,
თითოეული, ვინც წინ მიდის, სხვას უკან ტოვებს.
მე ვცდილობ ფრთხილად ყვავილები დავრგო მათ შორის.

განა "ნახვამდის", "კეთილი იყოს მობრძანება" –
გვამცნობს წარწერა ღია კარებზე.

ერთგულება

ვინც გამოძღვენა,
ისევ მომიკრებს,
იხვეჭს ჩემს ენას,
იხვეჭს ჩემს სმენას, სახეს ჩემეულს.

მე კი მისი ვარსკვლავებისთვის
ვრჩები ღამისგან აკინძულ ბუდედ.

ქახილი

ვისი ძახილი ერთვის ყოვლადვე ღალადისს ჩვენსას
ადამიანის მოხმობისათვის?

ჩვენი ხმაც ისმის ღვთის სახმობლად

და – უფლის ხმობა თვით ჩვენს წიაღში მის მისაგნებლად.

პარტიტურები შეუსმენელი,

ყურად ღებას რომ მოითხოვს ჯერაც.

ლოცვის შესახებ

ჩვენ განა უფლის მავედრებელნი
არა ვართ მხოლოდ?

ლოცვა – ეს არის
მწირადქმნა **შენში**,
როგორც **შენ** იქეც **შენშივე** მწირად.

საყოველთაოდ,
კიდობანის გარეშეც, ყველგან.

ბრძენ, აქამომდე მოღწეულ ხალხებს

მხოლოდ ბინძური ჩვრებით გაკრული
საკუთარი ბავშვები, ზშირად,
საშოვარზეც კი მიჰყავთ ადრიან.

შემდეგ ისინი, ვიდრე ენას
ამოიდგამენ,
დედა ენასაც
დედის რბესთან ერთად იწოვენ
სისხლხორცეულად.

მხოლოდ მიჯნურებს,
და უაღრესად გულმაღვიწყ ხალხებს
კვლავ გაეგებათ ეს უკვე უცხოდ
ქცეული ენა და საუბრობენ
ერთმანეთთან ქვეშეცნეულად
და უსიტყვოდ,
სამებისეულ მეტყველებას ზიარებულნი.

რა იყო, ნეტავ?

უჩინარად და უჩუმარად
მძინარე უცებ რამ გამაოგნა?

თითქოსდა თოვლის შეხება ვიგრძენ
- გაღვიძებისას, უკვე ცრემლების
სინოტივედ რომ დამდნარიყო.

თუმც, სევდის განცდა არ შემრჩენია.
არნაირი მოგონება, არც რამ სურვილი.
ლაწვებზე ჯერაც - ეს აუხსნელი
გრძნობა ჩუმი მადლიერების.

ჩემს აკითხვებზე

არ ვიცი, მე ვის შევეზივნები:
ერთ ადამიანს თუ მამა უფალს.
გზას მივდეგ ისევ. და სადაც მუხლი
მომეკვეთება ქანცაწვევებისგან, დასასვენებლად,
ან საბოლოო განსასვენებლად, ჩავიკეცი
და მოკვდები, ვით თვითმხილველი
უამრავი შეხვედრებისა.

ჩემი მხლებლები
ზეცის ყოველი მიმართულებით
წყალზე, მიწაზე, ჰაერში, ცაში –
გზაში არიან.
წყვდიადსაც ჰკვეთენ.

საღაც მე ვცხოვრობ

ხუროთმოძღვარი ხომ უნდა იყოს,
მიწისძვრის მედეგ სახლებს ვინც აგებს.
ვერ მოვიძიე ვერავინ ჩემთვის.

მე მომთაბარის კარავში ვცხოვრობ.
თუ შენ საფრთხეში გეგულვის თავი
და სივიწროვით შეჭირვებულხარ,
გეპატიჟები ღამისთევით, მესტუმრე, გელი.
სტუმართმოყვარედ გაგხდის უდაბნო
და სულერთია - პოლარულ ყინვის
თუ ქვიშნარის ხარ ბინადარი.

სიყვარულის ღუგული რომ

არ არსებობდეს,
ჩვენ ერთმანეთთან დავრჩებოდით
მარად უთქმელნი.

დაწესებულება

სიმშვიდე სულის სამკვიდროს კარია

საით მივდივართ?

მუდამ შინისკენ.

ნოვალისი

ჩვენი არსების ყოველ ზეასვლას – სულ ერთია, როგორ ვაღწევთ მას: ჩვენში შემოსულ მადლს მივიღებთ თუ შეგნებულად გადავლახავთ ორ პოლუსს (სიჩლუნგესა და სიფხიზლეს) შორის არსებულ ზღვარს – ჩვენს ყოველ ზეასვლას ჩარაზულ კარად წინ აღუდგება სამკვიდრო სიმშვიდისა. როგორ შევალწიოთ მასში? იქნებ ძველი დროის ადამიანებს მათი ანგელოზები საჭირო დროს აკითხავდნენ და ზოგს მსუბუქად ეხებოდნენ, ზოგს მკლავში ხელს ავლებდნენ, ზოგს კი სულაც ქეჩოთი აიყვანდნენ და იმ ადგილას გადასვამდნენ, საიდანაც უკვე ჩვეულებრივი ნაბიჯით შეიძლებოდა იქამდე მიღწევა, – ეს იმიდამიხედვით, თუ სმენის როგორი უნარით იყო დაჯილდოებული თითოეული ამ ადამიანთაგანი. ჩვენ ხომ შუალედური არსებანი ვართ, განუზომლობის უფსკრულში დანთქმულნი, – არც უშუალოების ძალა შეგვწვევს და არც სიბრძნისა. სიმშვიდე იოლად როდი გვხვდება წილად. გაბედულთათვის ის თან ყველგანაა, თან – არსად. იგი ჩვენ არ განგვერიდა, არა – ის ხომ ყოველგვარი ასრულების დედა-სამშობლოა. ზოგჯერ ის სამოთხის თვალებით შემოგვეყურებს. ჩვენ მისი უძღები შვილები ვართ, სინამდვილე გვეცლება ხელიდან. ცოტაა ისეთი დღეები, როცა ეს ვიცით. მერე კვლავაც მოგვეძალება შემობრუნების საშინელი სწრაფვა. შინ დავბრუნდეთ! შინ! – მაგრამ გრძნობები არ გვეხმარებიან ამ გზაზე. ყურთასმენა, თვალის სინათლე, ყნოსვა – ყველაფერი წინ გველობება, ხარბად გადაგვიდგება

Christine Lavant. Die Stille als Eingang des Geistigen. წიგნში: Christine Lavant. Kunst wie meine ist nur verstümmeltes Leben. Nachgelassene und verstreut veröffentlichte Gedichte - Prosa - Briefe. Ausgewählt und herausgegeben von Armin Wigotschnig und Johann Strutz. Salzburg: Otto Müller 1978. S. 217-220

ხოლმე წინ და სამყაროს ჩაგვტყორცნის გონებაში, ანუ ჩვენს მარად მწყურვალ, მარად გაუმაძღარ არსში.

იქ, სადაც მიწა ვართ და წყალი, სადაც მშვიდობის ნაყოფი უნდა მწიფდეს, სადაც შინ დაბრუნების ვარსკვლავები უნდა აირეკლოს გუნდგუნდად, – სწორედ იქ შემოგვეჭრება ხოლმე სამყარო. ეს იმიტომ როდი ხდება, გრძნობები რომ გვაქვს, არამედ იმიტომ, რომ გრძნობათა ფესვებში შიში ბორგავს, აქეთ-იქით მიმართული ორი ხაზა დაუბჩინია და შემოგვბლავის: წყურვილით ვკვდები! წყალში ვიხრჩობი! – ვინც ერთხელ ჩასწვდება იმას, რომ სასოწარკვეთილება მულამ სიხარბისა და შიშისაგან მოდის, ის შეძლებს იმაში ღრმად ჩახედვას, რაც დაკარგული გვაქვს. ასეთი ადამიანი, თუკი გრძნობებს დაიოკებს და შეძლებს, გრძნობათა კუთვნილ ადგილას გული დააყენოს, – ო, ის თავისი გულით ძლიერ შორს წავა: მთელ ქვეყანას შემოივლის, თუ მოისურვა. ეს ადამიანი მოცეკვავესავით ჩაებმევა მბრუნავ არსთა – მზის, მთვარის, ვარსკვლავთა – ფერხულში, თავადაც კოსმოსის ნაწილაკად იქცევა, თითქოს ვიღაცამ უბრალოდ, ლაღად ჩატყორცნაო საერთო წესრიგში. მისთვის კი, ვინც მცდარ საზომთა უდაბნოში დაეხეტება გულგაქვავებული, აი, მისთვის ეს წესრიგი მიუწვდომელია. ასეთი ადამიანი გვალვისა და წარღვნის ზმანებებით ისჯება. მას სიმამაცე უმტყუნებს, მეტიც: იგი თავადაც აცლის სიმამაცეს იმ ძალებს, რომლებიც ყოველივეს გაწონასწორებას ცდილობენ. შინაგანმა წონასწორობამ კი კარგად უწყის, თუ როგორ იცხოვროს შიშთან ერთ ჭერქვეშ ისე, რომ გარეთ არ გამოუშვას შიშის მოძრაობები და გამომეტყველებები. ცხადია, სიმშვიდის მისეული წრე სრულებით შეუღწევადია: ეს ჩარაზული სიმაგრეა.

ამ ყოველივეს ემატება ნაღველიც – ეს ჩვენი სულის სიმხდალეა. ნაღველი ჩვენს სულში ჩაბუდებული დაკნინებული მაცხოვარია. ნაღველის მატებას ცდუნების დაღი ადევს. მასში შეიძლება დაივანო, როგორც სახლში; მასში შეიძლება ჭამო, იოცნებო და იძინო. მასში აღწევს განსაცდელი, სიბრძნის მოლურჯო მოსასხამში შებურული. ტანჯვა იკავებს აქ თავის კუთვნილ ადგილს, როგორც სალხინო სუფრაზე: მოდი, მე ვარ შენი ნატყრის ასრულება! – ვინც ამ ხმას შეეწინააღმდეგება, დიდ რისკზე მიდის: ის თავის სულს გადაუშლის ყოველგვარ საფრთხეს. მისი გრძნობები შეიძლება დაფრთხნენ და ისე შორს გაიფანტონ, რომ შინ ვეღარასოდეს მოაგნონ. სულის ბზარში შემოიჭრება ცეცხლი ან წყალი: ახალი შიში გაიდგამს ფესვს. – მაგრამ შესაძლებელია სულ სხვა რამეც: უეცრად, წინააღმდეგობით ატაცებულმა, შენს მღვიმეში

გაშინაურებულმა, შეიძლება სულ სხვაგვარად ამოისუნთქო, რაღაც უცხო სინარულის სურნელი და მარადიული სიცოცხლის გემო შეიგრძნო. და შენი ხელი სრულიად უნებლიეთ წამოიწვევა, რათა ჯერაც გაბრუებულ-დაბუებულ შუბლსა და ბაგეზე მორჩილებისა და მაღლიერების ნიშანი გამოსახოს. მან, ვინც ამგვარად გადაურჩება ჯოჯოხეთს, ერთხელ და სამუდამოდ იცის, რომ მსხვერპლშეწირვა ჯერაც ძალაში რჩება ამ ცისქვეშეთში; რომ ყოველწუთს ისმის მოხმობა, ყოველწუთს ირჩევენ ღირსეულს, ირჩევენ და გარდასახავენ ტყვიას ოქროდ, თიხას – სულთქმად. და ეს ყოველივე – განრიდებულად, ყოველი ყოფიერის დედა-სამშობლოში, სიმშვიდეში.

თვინიერებაც იქ პოულობს თავის საგანეს. თვინიერთ არაფერი სცხნათ სრულყოფილებისა, სისავსისა, სხივოსნობისა. მათი სიმშვიდეც, კაცმა რომ თქვას, სასოობაა, მზადყოფნაა და სხვა არაფერი. ისინი ხის ქვეშ სხედან ფეხმძიმე ქალებივით. უშფოთველად, აუჩქარებლად აგზავნიან თავიანთ გრძნობებს ხმაურისა და დუმილის, ღამისა და დღის გადაღმა; ასევე ძალდაუტანებლად, მახრობლებად უბრუნდებიან მათივე გრძნობები, რომელთაც მოლოდინის ტვირთი არ ამძიმებთ. გაოცებს ეს? – სიმშვიდე ისეთი საუნჯეა, შემთხვევით რომ ვერ გადააწყდები, – ვერც შინ და ვერც გარეთ. იგი უნდა მოიპოვო. მიულწეველი არავისთვის არის. ყველაზე შფოთიან, ყველაზე ჩლუნგ სულსაც კი დროდადრო ეწვევა წუთი მკაცრი შეწყალებისა და ელვისებრი ჭეჭით გაუნათებს განსაცდელისა და მოვალეობის წვდომას. მაშინ სწორ არჩევანს უწინდებურზე ოდნავ უფრო უახლოვდება. ზოგი ჩვენგანი თვინიერებას მოუხმობს, ზოგიც გამბედაობას, გაფაციცებული მზადყოფნის მდგომარეობის მისაღწევად. ასე გადაიდგმება პირველი ნაბიჯი სიმშვიდისკენ. მთელი ძალ-ღონე თუ მოვიკრიბეთ, უდრეკი სიმტკიცით დავჯილდოვდებით. ასეთნაირად შეზნადებულთ, გზაზე არაერთხელ გაეწევათ შემწეობა, არაერთი მინიშნება დაუხვდებათ. და აი, ასეთი ადამიანი თანდათან სულ უფრო რწმუნდება, ეს გზა ვიღაცას უკვე გამოუვლია, თანაც ძილ-ბურანში კი არა – ცხადში! გრძნობს, რომ ამ გზაზე უკვე არაერთი მორკინალი განკურნებულა სულის იმ სენისგან, რომელსაც გაფანტულობა ჰქვია; რომ წინამორბედნი უსასრულო ძალით შეიმოსნენ, – მეტიც: – პირთამდე აივსნენ და უხვად გადასცეს ეს ძალა მათ, ვინც კვალში მიჰყვებათ. გულდასმით მადიებელი ყველა ხელოვნებაში ამოიკითხავს სასინარულო ცნობას, ამბავს, ფერებითა და ხაზებით, წმინდანთა ფიგურების მოხაზულობით ანდა მათი თითების მდგომარეობით გულდაგულ მონათხრობს; ან, სულაც, ფა-

რდაგების ფერთა გრადაციით გვესაუბრება: ხმადაბლა, მშვიდად მიგვითითებს, რას ვუშინოთ და რას ვუშვიროთ. ხელოვნების გარდა ამასვე გვიჩვენებს ხშირად პირველქმნილი უბრალოება, ხელოსნის აუჩქარებელ მოძრაობებთან შერწყმული, იგივე ცნობა ჩაგვესმის რომელიმე გლეხურ კარმიდამოზე ძველი, ღირსებით მოცული საბძლის, ანდა უბრალო ხელსაწყოთა მრავლისმთქმელი სისადავის დანახვისას. ეს საგნები საკუთარ თავს უწილადებენ მას, ვინც მოწიწებით მოეპყრობათ. ისინი რაღაც მფარველ ჰარმონიასთან არიან წილნაყარნი. მავანზე ამგვარი გავლენის მოხდენა მხოლოდ მუსიკას თუ ძალუძს. ხოლო მას, ვინც მუსიკის ბობოქარ ვნებებს ვერ აჰყვა, ვისი ყურიც დახშულია დიდებული სიმფონიებისთვის, მას ალბათ მაინც რჩება მავრიტანული სტვირის უცნაურად ზეღმაგალი და დაღმაგალი ჰანგები. ვინ იცის? იქნებ, ასეთ ადამიანს ბევრი რამ შეასწავლოს მონოტონურმა შელოცვამ, თუ მოწიწებით არა, მოთმინებით მაინც რომ აღავსებს მსმენელს.

ყველაზე უიღბლო ის განლაგეთ, ვინც საკუთარი ნატვრებისა და სწრაფების ჭკუაზე დადის. სულ ერთია, შესაძლებელია თუ არა მათი ასრულება, ყოველი მათგანი მიზანს გვაშორებს და სამყაროზე მცდარ შთაბეჭდილებას გვიქმნის. ყველა სწრაფვაზე უარის თქმით კი გზას ვითავისუფლებთ. საგზაო ნიშნებად სიყვარული და მოწყალება მოგვევლინება. მათზე საიმედო ქვეყნად არაფერია. ამ ნიშნებით უსინათლონიც კი გაიკვლევენ გზას, რამეთუ გეზი, რომელსაც გვაძლევენ, ჩვენს ხილულ წვდომას აღემატება: მოვედინ სუფევა შენი, იყავნ ნება შენი! – ვინც დაჟინებით, მთელი არსებით აღავლენს ვედრებას პირველისათვის და ასრულებს მეორეს, იმას სიმშვიდე თავად გადაეფარება გუმბათად. ჩვენი ურყევი სავანე და, ამავე დროს, ზღურბლიც, გადასავლელიც, იგი არც ვინმეს უკუაგდებას და არც ატყვევებს. მასში დაყოვნებას აყვავართ ერთი სინამდვილიდან მეორეში, ყოველი საფეხური სულ უფრო მაღალია, სულ უფრო მეტადაა გაციისკროვნებული სულის სამკვიდროს ნათლით. იქლა იწყება ჭეშმარიტი სიცოცხლე.

ბავშვობის ფერები

ჩემი ბავშობის ოთახს რუხი ფერის კედლები ჰქონდა. ვინ იცის, იქნებ ამ ფერმა, ჩემი ცხოვრების ამდენ წელიწადს რომ ეფარა, გადამწვევტად და სამუდამოდ შემიცვალა ხასიათი და მსოფლმხედველობა, როგორც კარგი, ისე ცუდი თვალსაზრისითაც. ვიდრე ახალი იყო, ალბათ ღია ნაცრისფერი უნდა ყოფილიყო, – მშვიდი წვიმიანი დღეების ნათელივით მსუბუქი და ნაზი. მაგრამ იმ დროისთვის, როცა წარუშლელად ჩამებეჭდა მახსოვობაში, უკვე ჩამუქებულიყო, და თანდათანობით, წლიდან წლამდე, გამიძხილა შიშით დაფარული სიძიძიძის საიდუმლო, რომელშიც ვიზრდებოდი და რომელმაც მწარე და ნაადრევი სიბრძნე შექმინა.

ვერაფრით ვიხსენებ, იმხანად სადმე სხვა ადამიანების ოთახებში ასეთივე რუხი ფერი შემემჩნიოს, ამიტომაც ის ყველაზე ადრინდელ საკუთრებად მექცა, სხვა ბავშვების ფერადოვან ცხოვებას რომ მარიდებდა, განსაკუთრებულობასა და დამოუკიდებლობას მანიჭებდა, საკუთარ თავთან მართო მტოვებდა. დედაჩემი დილაადრიან სამუშაოზე მიდიოდა და მხოლოდ გვიან საღამოს ბრუნდებოდა. თანატოლებთან თამაშს მიკრძალავდა; ალბათ, არა მხოლოდ იმის შიშით, რომ მის მეთვალყურეობას მოკლებული, ცუდ წრეში გავებმეოდი, არამედ იმიტომ, რომ ნებისმიერ დამეგობრებას ორივე მხრიდან სტუმრობა უნდა მოჰყოლოდა, მისი თავმოყვარეობა კი ჩვენი უკიდურესი სიღუხჭირის სხვისთვის გამხელას ვერ აიტანდა.

იყო დრო, როცა დედაჩემს შეეძლო, სამსახურის მძიმე წლების დანაზოგი ერთბაშად მიეხარჯა უეცარ გაჭირვებაში ჩავადნილი ახლობლისთვის, თუმცა მის ამ სიკეთეს ყოველთვის მხოლოდ უმაღურობით პასუხობდნენ; საკუთარმა სიღარიბემ სხვის მიმართ შემწყნარებლობა ასწავლა. მაგრამ სხვებივით რომ ვერა და ვერ მოიწყო წესიერი ბინა და, თუმცა წელებზე ფეხებს იდგამდა, ძლივძლიობით გაგვქონდა თავი,

Christine Busta. Die Farben der Kindheit. წიგნი: Das andere Schaf. Eingeleitet und ausgewählt von Viktor Suchy. Graz, Wien. Stiasny Verlag 1959. S. 32-38

ეს მძიმე მარცხად და სირცხვილად ჩათვალა, გამწარდა და საკუთარ თავში ჩაიკეტა. მთელ თავის მწირ თავისუფალ დროს დაუღალავ შრომას ანდობებდა: კემსავდა, კერავდა, რეცხავდა და ხეხავდა. ყველა პატიოსანი საშუალებით ებრძოდა გაჭირვებას; იმასაც კი აკეთებდა, რაც მის ძალებს აღემატებოდა, რათა ჩვენი ბინის ზღურბლამდე მაინც შეგვენარჩუნებინა წესიერი საშუალო მოქალაქის იერი, – ვიდრე უმუშევრობისა და ავადმყოფობის საზარელმა წლებმა მთელი ჯაფა წყალში არ ჩაუყარა. ამ ზღურბლს იქით კი ძალზე უხალისოდ თუ უშვებდა ვინმეს. როდესაც მსურს, იმ წლებიდან მისი სახე გამოვიხმო, კვლავაც და კვლავაც ერთ შობისწინა ღამეს ვაწყდები, როცა რაღაც მჭახე, სისინა ხმა ნაბიჯ-ნაბიჯ შემოიჭრა ჩემს ბავშვურ ძილში, ვიდრე ჩემს ცნობიერებას არ ჩააფრინდა და საწოლში ყვირილით არ წამომამტუნა. არ დამსიზმრებია: საზარელი მხეცი მართლაც აქ, ოთახში იყო და იატაკზე მხიოდა ჩვარგადაფარებული ნავთის ლამფის იდუმალ სინათლეში. დედაჩემის საწოლი ცარიელი და ხელუხლებელი იყო, მაგრამ ჩემი ლოგინის ქვეშიდან უეცრად მისმა სახემ ამოყვინთა, მოჩვენებასავით ფერმკრთალმა. მუხლებზე იდგა მარცხენა ხელზე დაყრდნობილი და მარჯვენა ხელით საბანი რომ მხრებზე მომაფარა, თუთქისა და ცივი სისველის სუნი მეცა. „დაიძინე“, – მითხრა, – „არაფერია. იატაკის გახეხვა უნდა მოვასწორო, ხვალ ხომ ქრისტეშობაა“. ეტყობოდა, ამ სიტყვებით ჩემი ნუგეშისცემა უნდოდა, მაგრამ მისი ქოშინი დღესაც ჩამესმის, მისი ბაგე დაბრეცილი მეჩვენა, მზერაში კი მალულ ბოლმასავით იკითხებოდა გადაღლილობა.

ამ ყოველივეს მტკივნეულ საზრისს მხოლოდ მერე და მერეა ჩავწვდი, მაგრამ ამ სურათის ყოველი ნაკვთი ჩემს სულს დაღად დაებეჭდა. და შემდგომში არაერთხელ დამისვამს ჩემი თავისთვის ეს შეკითხვა: განა იმ ღამით დედაჩემის მუხლმოყრილი დგომა ღვთის წინაშე განუზომლად მეტს არ იწონის, ვიდრე ღვთისმოსავ მლოცველთა გალობანი შობის კვირადღას? ამ დიდი დღესასწაულისთვის ზოგიერთი ოთახის მომზადება უფრო ჭირს, ვიდრე ზოგიერთი გულისა. ჩვენს კედლებს, რა საკვირველია, თვით დაჩოქილმა დედაჩემმაც კი ვერაფერი უშველა: რუხი ფერი ისევ ისე უმოწყალოდ დარჩა, მხოლოდ კიდევ უფრო გარუხებულ იყო.

თექვსმეტი წლისა რომ ვიყავი, ერთი უმუშევარი ბიძაშვილი, ორი დღის სარჩოსა და მასალის ხარჯის ანაზღაურების ფასად, კედლების დასუფთავებასა და ახალ, ყოვლად ფანტასტიკურფრად შეღებვაზე დაგვთანხმდა. სხვადასხვა საღებავის მწირი ნარჩენები ერთმანებში აურიდა

და ორი უცნაური ფერი შექმნა: ერთი – არც მთლად ვარდისფერი, მეორე – არა-ყავისფერი. გამოვიდა, რომ ის გრძელი რუხი წვიმიანი წელიწადები ერთ დაღვრემილ უსასრულო შემოდგომაში გავცვალეთ, ფოთოლცვენას რომ არ იცნობდა და ყოველ ახალ მთვარეს აჟანგებდა და ასამარებდა.

და მაინც, იმ წარუშლელ შთაბეჭდლებასთან შედარებით, სხვა ფერმა რომ დატოვა ჩემში, ეს შემოდგომა მხოლოდ ეპიზოდად თუ ჩაითვლება. საქმე ის გახლავთ, რომ ჩვენი ოთახი უცვლელი რუხი კედლების ფონზე ხასხასა მწვანესაც შეიცავდა, დრო და დრო ძალზე იდუმალად რომ ქრებოდა სადღაც და ისევ ბრუნდებოდა. ამ ცვალებადობით, როგორც წელიწადის დროთა ცვლით, მალევე შემეძლო უშეცდომოდ ამომეცნო ჩვენი გაჭირვების მეტ-ნაკლებობის მერყევი რიტმი.

ეს მწვანე მიყვარდა; იგი მშვიდი კუნძულივით იყო ჩვენს ოთახში, სადაც ავეჯი, სხვადასხვა მეძველმანის ღუქებიდან შეგროვებულ-შეკონსერვებული, თანხმობაში ვერასდროს მოდიოდა და საწოლებს, – რომელთაგან ერთი უხეში რკინისა იყო, მეორე კი ხისა, ბაროკოს სტილში მოჩუქურთმებული, – რაღაც საზეიმო ერთსულოვნების ელფერს აძლევდა. ეს გადასაფარებლები დედაჩემის ერთადერთი სიამაყე გახლდათ. ყოველკვირა გულდასმით წმენდა ჯაგრისით, ყოველდღე სათუთად ასწორებდა, – ისინი სვეკეთილი მყუდროების ერთადერთ ხორცშესხმად ეგულებოდა. როცა გადასაფარებლები ქრებოდა, დედის სიმკაცრე კიდევ უფრო უღმობლად მეჩვენებოდა, შიშველი საწოლები კი მხოლოდ მაშინ იძლეოდა ნუგეშს, როდესაც მათში შეძვრებოდი და ჩაეხვეოდი. სხვა ყველაფერზე უფრო ხშირად ეს გადასაფარებლები მიდიოდა ქიმწმენდაში და გულში ვმალავდი გაცობას, რატომ ისვრებოდა ისინი ჩვენი მაგიდის თეთრ გადასაფარებელზე უფრო სწრაფად, ვიდრე ერთხელაც ჭურჭლის კარადაში წითელი ბარათი არ აღმოვაჩინე, რომელზედაც ძლივძლიობით გავშიფრე გაუგებარი სიტყვა: „ლომბარდი“. ჩიხში მომწყვედუელი დედის ასხნა-განმარტების შემდეგ თანდათან დავიწყე იმის შემჩნევა, რომ სხვა ნივთებიც, – პალტოები, ფეხსაცმელი, თეთრეული და ერთადერთი ბეჭედი, დედის თითზე ერთხელაც რომ არ მინახავს, დროდადრო უჩინარდებოდა და უკან ძალზე იშვიათად თუ ბრუნდებოდა.

ჩემი ბავშვური შეფასებით, ეს გადასაფარებლები მაინც ყველაზე ძვირფასი იყო, მათ ყველაფერ სხვაზე უფრო მტკივნეულად ვისაკლისებდი, რადგან მათ ზოგჯერ ზაფხულობით დედის ზურგსუკან ერთი უცნაური თამაშისთვის ვიყენებდი, რომელიც, ვიცოდი, მათი ასე ნაფერები სისუფთავის

შერყენის დიდ ცოდვაში მეთვლებოდა. ეს ცოდვა მხოლოდ მრავალი წლის შემდეგ ვალიარე, როცა ისინი, დედის ყველაზე წარმოსადგე ტანსაცმელთან, – ყავისფერ კოსტუმთან – ერთად უკვე რახანია გასდგომოდნენ იმ უკანასკნელ გზას ლომბარდიდან აუქციონისკენ, მთელ ჩვენს საუკეთესო ქონებას რომ ერგო ბედად. ჩემი ბავშვობის მშვიდი და მწვანე მოგონებებიდან ყველაზე უფრო მშვიდი და მწვანე ზაფხულებია. მაგრამ ეს ტყისა და მინდვრის სიმწვანე როდი იყო, რომლითაც ჩემი თანაკლასელები ტკებოდნენ შეუზღუდავი თავისუფლების ნეტარ დღეებში; რომლის ზღაპრული სურნელი სწავლის დაწყების შემდეგაც დიდხანს წამოჰყვებოდათ და დასვენებებზე მღელვარედ ნაამბობ თავგადასავლებში ამოიფრქვეოდა. ეს დახურულ დარაბებს მიღმა დავანებული ბინდის სიმწვანე იყო, ოთახს სულისშემხუთავი სიცხისგან რომ იცავდა. ეს სიმწვანე ქმნიდა გრილ სივრცეს, სადაც ნიავე არ იძვროდა და სადაც მიმქრალი გონებით უკვე სულ სხვა სინამდვილეში ვეშვებოდი. დედას ძალზე მოკლე შვებულებები ჰქონდა, ფული კი მხოლოდ აქა-იქ ჰყოფნიდა ქალაქარეთ გასასვლელად. ასე რომ, ხანდახან კვირაობით თითქმის მთელი დღე მარტო ვიჯექი ოთხ კედელში გამომწყვდეული და, ძალაუნებურად, ჩემსავე გამოგონილ თამაშში ჩავები, რომელსაც „სოფლობანა და და-ძმობანა“ დავარქვი. ამ თამაშში ჩემი საყვარელი წიგნების სანახები და პერსონაჟები სულ ერთმანეთში აჯურიე, მოქმედების ერთ ადგილას მოვაქციე და ერთ დიდ ოჯახად ვაქციე, რომელთან ერთადაც ბუნებაში ვმოგზაურობდი. ასეთნაირად შევიძინე სამი ძმა, ოთხი და, მამა, რომელიც ექიმი იყო, ბებია, რომელსაც რაიხენტალში ჰქონდა კარ-მიდამო, და თავბრულამხვევი თავგადასავლები, რომლებიც იმდენად მიტაცებდა, რომ, როცა შინ მოსული დედა კვლავ რეალობაში მბრუნებდა, თავს გაძარცვულად და მარტოდ ვგძნობდი. ჩემი ფანტაზიის სამყაროში ოცნებასა და სინამდვილეს შორის ზღვარი ისე საშიშად წაშლილიყო, რომ ერთხელ, საავადმყოფოში ხანგრძლივი წოლისას, მოულოდნელად წავასწარი საკუთარ თავს, თუ როგორ ვუამბობდი უცხო ბავშვებს ჩემი და-ძმებისა და მოგზაურობების შესახებ.

ჩემს თამაშებში მწვანე გადასაფარებლებს მნიშვნელოვანი ადგილი ეკავა. რიგ-რიგობით, რათა რომელიმე მეტად არ გაცვეთილიყო, ხან ერთს ჩამოვიღებდი საწოლიდან, ხანაც მეორეს, – შემდეგ არც თუ მცირე ჯაფად მიჯდებოდა მათი კვლავ გადაფარება ისე, რომ დედას ეჭვი არ აეღო, – და ფანჯრის ქვეშ იატაკზე გავშლიდი ზოლმე, სადაც დარაბის ჭრილში შემოსული მზის სხივები თამაშობდნენ, ფეხზე გავიხდიდი

და მწვანე სიბრტყეზე შევებიჯებდი. და ის იმწამსვე გარდაისახებოდა მოლად და ხავსად, რომელზეც ნეტარებით ვწვებოდი. ნაპირებზე მას ბაცი, მოყვითალო ზოლები დაჰყვებოდა. ეს იყო ჩემი ნაკადულები, ჩემი ბაბუაწვერა და ბაია. პურის გულისგან პაწაწინა სოკოებს ვძერწავდი, ძირს ვდგამდი და ვიყავი ტყეში. ერთ ვაშლს ან ქლიავს თუ დავაგორებდი ზედ, უკვე ბალი მქონდა. ასანთის კოლოფებისა და ფერადი ქალაღისგან ციცქნა სახლებს ვაშენებდი და მათგან ვქმნიდი მწვანეში ჩაფლულ არნახულ ქალაქებსა და სოფლებს, რომლებსაც შემდეგ გაოცებული შემოვივლიდი. ჩემს უფროს დასთან ერთად ვძღეროდი და ვლაპარაკობდი, ანდა თვალებს ვხუჭავდი და ჩემი პატარა ძმების სიცილს ვაყურადებდი. ვიცოდი, დედას უხაროდა, მამამ რომ კიდევ ერთ ავადმყოფს შეუნარჩუნა სიცოცხლე, ხოლო ბებია ფერადი კენკრებით სავსე ჯამებს აჟღარუნებდა, თეთრ, ახალმოწველილ რძეს ასხამდა შიგ. და მოულოდნელად თავში კარგი აზრი მომდიოდა. ჩემს კლასელ გოგონას მოვიპატიუებდი. მას ქრისტელი ერქვა და სოფელში გამგზავრება არ შეეძლო, რადგან დედამისი უბრალო გამყიდველი იყო. მას არც მამა ჰყავდა, არც ბებია, არც და-ძმა და სულ მარტო იყო. ის რუხკედლებიან ოთახში ცხოვრობდა, მე კი მთელი უკიდევანო მწვანე სამყარო მეკუთვნოდა.

ჩემი ჯადოსნური მწვანე ხალიჩა ზაფხულის ყველა სიხარულს მიცვლიდა. თანაც მისი ნაჩუქარი წუთები დაუბინდავი რჩებოდა ყოველი იმედგაცრუებისგან, გარდუვალად თან რომ ახლავს სინამდვილეს, სადაც ჩვენი სული მშვიდი თვითმმართველობის სფეროს ტოვებს და უცხო ძალთა თამაშის არეში ხვდება.

მაგრამ თანდათანობით ჩემი ბავშვური თამაშების ეს სახეები ჯადოსნური საუფლოს ნაპირზე აღმოჩნდნენ და ჩემი სიმართლის წი-
აღში სულ სხვა ნანდაურთ დაუთმეს ადგილი. ზოგიერთ მათგანს სამ-
უდამოდ დავუშეგობრდი, უფრო გუმანით, ვიდრე ცხადად. ასეთი მოწი-
წებითა და გაოცებით შემდგომში აღარასდროს შემისრუტავს შტიფტერის
თხზულებანი და ვერთერის ცეცხლოვანი ენის მუსიკა, როგორც იქ, ჩე-
მი ზაფხულის მწვანე კუნძულზე.

ვიდრე სამუდამოდ დავკარგავდი მასთან სიახლოვეს, მან მიბოძა უკანასკნელი დიდი შეხვედრა: ძმები კარამაზოვები. ისინი მეტისმეტად ნადრეკად წავიკითხე, მაგრამ მათი ვეება წყვილადიდან, რომლის დაძლევაც ყოველად შეუძლებელი იყო ჩემთვის, ელვასავით მომხვდა ერთი ფრაზა, მრავალი წლით რომ გადამისროლა წინ ჩემი ზრდის გზაზე. ვიმეორებდი მას, რათა უკვე აღარასდროს დამვიწყებოდა და მეგონა, ყველა ნაცნობ

ნაპირს ვშორდებოდი: „ვოჯოხეთი ისაა, როცა სიყვარული აღარ შეგიდლია“. მან ამომგლიჯა ჩემი ბავშვობიდან და ყოველი შიშის უფსკრულის პირას გამრიყა, – იქ, სადაც ადამიანად ყოფნას ვსწავლობთ, სადაც ჩვენს თვალებს ახალი ფერები აწყდება და მათი შმაგი ქაოსიდან ხშირად მხოლოდ დიდი ხნის შემდგომ თუ ამოვარჩევთ იმ მრავალ მშვიდ ელფერს, რომელთა შორის ღმერთს ჩვენი ხვედრის ბეწვის ხიდი გაუბამს.

შინაარსი

ქრისტინე ლავანტი*

ამათ ვუწოდებთ ადამიანებს? – რა ადვილია ეს დაივიწყო...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ღიას, უფალო, მწამს, არსებობენ ორეული-ყოვლისმცოდნენი...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
შავსა და წითელ კლდეების ძირში...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
უკან წაიღე სსოვნის ყველა ადგილიდან...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
დროის საათებს შორის დგას რიგში...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
მაშინვე, როცა ბრძანებებს გასცემ...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
უბედურებაც ჩამომართვი და გადაკარგე...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
თუ მოისურვებ გამოძეცხადო...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
რაც ფიქრებიდან ვერ გავახუნე...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
არ მოაშორებ ჩემგან ამ ვარსკვლავს?...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
რატომ მაჩვენებ დედისეულ ნიშანს სხეულზე?...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ფერზე მოდის და ივსება მთვარე...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
შემოქმედო, რაც ყალბად ჰქმენ, დაივიწყე...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
გულო, გასწი, სადაც ითხოვ...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
საფეთქლები მეტერება თბილი ქარით...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ამღვრეული ვწერ და ვუძებ...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ჩემი ხერხემლის თითოეულ მალას უყურებს...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
რა ძნელია, შენ არ იცი, დამიჯერე...
თარგმნა ვასილ გულეურმა

* ქრისტინე ლავანტის ყველა ლექსის აწკარდული თარგმანის ავტორია დ-რი **თამარ კოტრიკაძე**.

მხოლოდ ჩიტები თუ შეძლებენ...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 შენ ეს ფრინველი დამცინავად აღარ დაგისტვენს...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 იმე ჩემს რისხვაში სრულად ჩაგძირე...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 მომწყვდით ყველა სიხარულისგან...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 კუ, ასპიტი და ოქროს მახვილი...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 სამხრეთის ქარი უბერავს ტყეში...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 ეს რა უთავო ღამე ჩამოწვა...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 უცნობი ქალი მჭამელია ანტილმერთის თმის...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 ალბათ, ცხოვრებას ვერ ავიწყობ მსგავსი დღეებით...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 მსურს შეშლილებთან გავიყო პური...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 მთვარესაც კი დაამსხვრევდა მსგავსი ღამე...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 ო, ვარსკვლავო, შინ დაბრუნდი, მითრთის ხელი...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 თუ შემომიშვებ, ვიდრე დილით იყვლებენ შენი მამლები...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 ო, მთვარე, ვეფხვევით ზოლიანო...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 თავი დაიხრჩო ჩემმა ძილმა წყლის დინებაში...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 დალეწე ზარი, ჩემს ყურებში რომ ჩამალულა...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 შენ დაითვალე დროის კბილები?...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 შესანიშნავი დედაჩემის ხათრით მაღირსე...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 მთვარე, ქარი და ვარსკვლავები ამას ჩემთვის აღარ სჩადიოდნენ...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 თავდაჯერებით, ხშირ-ხშირ წვეთებად...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 ყურებში ზარების რეკვაა...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 მინდა ყველა წყენას თვალებში კეთილად ჩაგხედო...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 ეს შენ დაახრჩვე დედაჩემი?...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა

ჩვენი ჩრდილები – შენი და ჩემი...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
როცა მოვიდა ჩემი სული მტრედის წყაროსთან...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ოფლით, რომელიც ამოსკდება ლოდებიდანაც...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ხორბლის თავთავთა ორმაგ სიმაღლეზე...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
თუმცა დავუთმე მთვარეს ჩემი გრძნობა-გონება...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ერთი წილი ძილი, სამი წილი შიში...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
სამი შეხედვის დაშორებით ამ ჩემს თვალთაგან...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
დღეიდან, მაგრამ სამარადჟამოდ...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
თუკი ეს შაშვი არ იყო, მაშ იქნებოდა კაჭკაჭი...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
მიწავ, რომ გქონდეს შენ ორი ბაგე...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ვარსკვლავები ისე, როგორც მსახურები...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
გასული ღამე თუ იყო მგელი...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
განა იმიტომ მიცახცახებს ხელის მტევანი...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ნეტავ, ჩემამდე აქეთ გავლა ვინმე გაბედა?...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
გულის ზემოთ ნამგალ-მთვარით...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
როგორ უცხო და გარეშე მზეა...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
იღუძალებით საესე ჩიტები...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
მიშველე, მზეო, მე თითქმის ბრმა ვარ...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
მოდ, ვიყილოთ გულწრფელობა ერთი მარცვალი...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
სუნი ტრიალებს აპოკალიფსის...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
თითისტარო, დამალულო მთვარეში...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
უფალი ხარ ჩემი...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ის მეზობელს შეუვარდა ისევ...
თარგმნა ვასილ გულეურმა

უცოდველ ყრმათა სიკედლის დღეს...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
გაკრულმა შენი მზის ბორბალზე...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
შენ, ჩემთვის მჭიდროდ დახშული ბაგით...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
მსურს წამერთვას თვალის ჩინი, ღმერთო...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ჩემი თვალები, ჩემი ორი შავი ლურსმანი...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ღიას, მამაო, ყოველივე ძალზე კარგია...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
მხოლოდ და მხოლოდ ძილის უცხო გამონაზარდი...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
უსინათლობამ დაძრია ხელი...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ენდე ეკი პაჟს, შენს იალქნიან ხომალდს რომ მართავს...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ჩემი სხეულის თითოეულ საფეხურს სახლობს...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
რა უყავ ჩემს წილ სინათლეს, ღმერთო?...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ხშირად მეჩვენება, თითქოს დედამიწა...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ჩემს გვერდით უცხოდ ჩაივლის ძილი...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ჩემი დროის ძაფს ხშირად ვკარგავ...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ხეო მზის გულზე, უფოთლო და ბუდემოშლილო...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
შენ შეცვალე ლანდშაფტი ჩვენს შორის არსებული...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
უფლის მხევალი იმასა იქმს, რაც სურს და როგორც...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
როდესაც სული ძირს დაეცა განრისხებიდან...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
მწიფე ხილის სურნელებით...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ვიღაცამ ღამით ამოიღო ჩემი თასიდან...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ჩემს ჩრდილს წყალზე შეუძლია გავლა...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
მეზობლის ციცარს საათივით ხმა აქვს და ასე...
თარგმნა ვასილ გულეურმა
ამაღლდი, ამაღლდი, ძალავ დაწყვედილო...
თარგმნა ვასილ გულეურმა

სევდამ ადგილი შეუცვალა ანთებულ ლამპრებს...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 შენ სრულებით მარტო დარჩი...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 მაღლა ვარსკვლავთ, დაბლა ფესვებს...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 ნეკნთა ჩემთა შიგნით, მაღლა...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 ბოსტანში ჩამჯდარა კუდიანი...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 ო, შენ, ანგელოზო უძიროვ...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 აიწყვიტა ჩემმა სტეპის ცხენმა...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 ქარს სუნი ასდის ხახვის და ნივრის...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 აღარც ვცემ ნუგეშს, ჩემს გულში მდგარი...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 მამლების გარეშე, კოშკები ავლია...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 მითხარი მხოლოდ ერთი სიტყვა და ფეხის დაკვრით...
 თარგმნა ვასილ გულეურმა
 ყვითელო ვაჟო, კვლავ შენ ფლობ ლაგამს?..
 თარგმნა გიორგი კეკელიძემ
 უღალი ბელადი დოღს გაამალბეს!..
 თარგმნა გიორგი კეკელიძემ
 ჩამოაცალეთ ქერქი ამ ვაშლს, ოღონდაც ისე...
 თარგმნა გიორგი კეკელიძემ
 აღთქმულ მიწაზე შურისგებად დაწნა ფესვები...
 თარგმნა გიორგი კეკელიძემ
 მქვია გულგრილი და გამრიყეს უფლის სახლიდან...
 თარგმნა გიორგი კეკელიძემ
 დროის ბორბალს დავრდომილი ვუმზერ მდორეს...
 თარგმნა გიორგი კეკელიძემ
 მსურს, რომ შევიტყო ყველაფერი ტანჯვის შესახებ!..
 თარგმნა გიორგი კეკელიძემ

ქრისტიანი ბუსტა*

ფიზნიდან ლაპკა და დელფინი

ცხოვრება ამ ვარსკვლავზე
 ჭრიჭინა ღამით

შემოდგომის წვიმები
ზამთარი სახურავების ზემოთ
იმედის მიღმა
ბებრის ყვავილობა
სამყაროს სურათი
ლეგენდა
მკვდართა ჰორიზონტი
ჩიტები
მზერა სიღრმეში
პავლე მოციქულის მიერ კორინთელთადმი მიწერილი...
მერე

წიგნიდან ჩიტების თავშესაფარი

ადამიანი და ღმერთი
უნგრული იავანა
დილის რიჟრაჟზე
ფაზები
წვიმის ზღაპარი
სახიფათო ზაფხული
წლის ბოლოს ნათქვამი
გაშლილი ხელები
ჩიტების მარეკი
არავინ
უცხო ლანდშაფტი
გამოთხოვება
უსახლკაროთა სავედრებელი სიმღერა
განცხადი ძებნილის შესახებ
იოსებ არიმათიელის ბაღნარში

წიგნიდან გზად უკველქსთა ცეცხლთა მიმართ

წყლის შაშვი
ცოდვა
ადამიანი
სკობლე 1963
დასკვნა
ძილი
მშვიდთა შესახებ
ზღვარზე
მწიფე ქლიავი
ერთ მზესუმზირას

სიყვარულის სახელითაა ნათქვამი ესეც...
ხე ზამთარში
საიდუმლო
ეპიტაფია
ერთი ვარდის დაისის შესახებ
ქარბუქის ჭასთან
ვედრება
ზამთრის ამბავი
მთვარის დაბნელება
განსხვავებული ენა
მცირე ლოცვა ღამისათვის
გზად უძველესი ცეცხლისაკენ

წიგნიდან მარილიანი ბაღები

დედას
ენა
მემკვიდრეობა
მარგინალები
ყველა წინამორბედი წლიდან...
ღამით
უძლები შვილი
პური და სიტყვა...
სილატაკე
ფსალმუნი
ბუდე
კათარზისი
დიდი ქალაქის ჩიტები
ბელურის სიკვდილი

წიგნიდან წვიმის ხე

გალავანი
სოფლის ეკლესია
ქრისტიანისადმი ნათქვამი
ლექსი
მოხუცებული ეკლესიის ეზოში
შუალამე
ვედრება
მარტოეული შუადღე
ღამე
ლეგენდა
ვედრება სიკვდილისადმი

სიჩუმე
ჰოი, ნახტომი, გადახვეწა
ადამიანთა საბადებელი

წიგნიდან სრული წარმავლობის შუაგულში

კვლავმიგნების მცირე ტოპოგრაფია
ლოცვანი
ცისკრის მცირედი ძღვენი
წყნარი შეგონება
წყალი და ქვა
ამპარტანების გარეშე
შემობრუნება
გახსენ სარკმელი შენეული...
კოსმიური საათის დროით...

წიგნიდან ზეცა წაბლნარში

არა მხოლოდ ჩემთვის ნათქვამი
განუზომელი სილატაკის შესახებ
რეტროსპექტული ეპიგრაფი
აბელი ესარჩლება კაენს
გაშლილ მკლავებით
ერთი შეხვედრის წინარეგანცდა
ეგრეთწოდებული ჭკუა-გონების წინააღმდეგ

წიგნიდან სუნთქვა სიტყვისა

თოვლში სათუთად ჩაღვენთილი...
წასაკითხთა ნუსხა
მოკლული ასპიტი
კოცნა
ინფორმაცია სტუმრებისათვის
ერთგულეობა
ძახილი
ლოცვის შესახებ
ბრძენ, აქამომდე მოღწეულ ხალხებს...

* ლექსები ქრისტინე ბუსტას წიგნიდან ლაშა და დელეზინი თარგმნეს **შზია გალდავაძემ** (პწკარედი) და **გიორგი კეკელიძემ** (ლიტერატურული თარგმანი); ლექსები პოეტის წიგნებიდან ჩიტების თავშესაფარი, გზად უძველესთა ცეცხლთა მიმართ, მარილიანი ბალები, წვიმის ხე, სრული წარმავლობის შუაგულში, ზეცა წაბლნარში და სუნთქვა სიტყვისა გერმანულიდან თარგმნა **ლულუ დადიანმა**.

რა იყო, ნეტავ?
ჩემს მკითხველებს
სადაც მე ვცხოვრობ
სიყვარულის ღუმელი რომ...

ღანართი

ქრისტინე ლავანტი. სიმშვიდე სულის სამკვიდროს კარია
თარგმნა თამარ კოტრიკაძემ

ქრისტინე ბუსტა. ბავშვობის ფერები
თარგმნა თამარ კოტრიკაძემ